

စိုးမိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဆုအာနုလီ

မိုးစွတ်ပန်း

ဆုအဖွဲ့လီ

ပိုးစွတ်ပန်း

BURMESE
CLASSIC
COM

မမျှော်လင့်ဘဲ ဝေါခနဲရွာချလိုက်သော မိုးကြောင့် စောစော
က ကြည်လင်သည့် ရာသီဥတုအောက်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြ
သော လူတွေ အပြေးအလွှားဖြစ်ကုန်သည်။

အထူးသဖြင့် ဒီလိုမိုးတွင်းမှာ ထီးမဆောင်တတ်သော
သူမတို့လို လူတွေအတွက် ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာချလိုက်သော
မိုးကြောင့် အခက်တွေ့စေ၏။

သူမက တခြားလူတွေလို မိုးစိုမှာကြောက်ပြီး အကာ
အကွယ်ရှိမည့်နေရာများဆီလည်း ပြေးပြေးလွှားလွှား မသွားချင်။
ထီးမယူတတ်သော အပြစ်ခံယူဖို့ရာ နည်းလမ်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မိုးစိုခံခြင်းပဲ။

သို့သော်

သည်နေ့ ကလပ်စ်ရှိတာကြောင့် မိုးစိုအဝတ်အစားများဖြင့်
တက်လို့မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားရင်း ရှေ့

စိုးမိုး - စာပေ

လူတစ်ယောက် ယောက်ျားကိုယ်ထီးနက်ပြာကွက်စိတ် ဆောင်းလျက်
ဖြတ်စဉ်...

“တော်ဘုန်းလူ”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏နာမည်ကို သူမနှုတ်ဖျားမှ ခပ်သွတ်
သွက်လေး ခေါ်လိုက်မိသည်။ သူမခေါ်သံကြောင့်ထင် ထီးဆောင်း
သွားတဲ့လူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဟင်...ကြာဆစ်နွယ်”

သူမက တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်ရင်း ရုတ်တရက် သူထီး
အောက်သို့ဝင်ကာ

“နွယ် သူထီးနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့မယ်နော်၊ ရုတ်တရက်မိုးရွာ
တော့ နွယ်မှာ ထီးမပါလို့လေ”

“ဪ...အင်း ရပါတယ် ကြာဆစ်နွယ်”

မဖိတ်ခေါ်ဘဲ သူထီးရိပ်အောက်သို့ဝင်လာသော
မိန်းကလေးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ထီးကို သူမဘက် ခပ်များများဆောင်းပေးမိ
တော့

“အို...နွယ်ဘက်ချည်း မဆောင်းနဲ့လေ၊ သူမိုးစိုကုန်မှာ

ပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ မိုးနည်း
နည်းစိုရုံနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကြာဆစ်နွယ်က မိန်းကလေးဆိုတော့”

သူထံမှ စာနာမှုစကား ကြားရတော့ သူမရင်ထဲ အံ့သြ
သလုံဖြစ်မိ၏။ မိန်းကလေးများထဲတွင် အရပ်မြင့်ပါတယ်ဆိုတဲ့
သူမက သူနဲ့ကြတော့ အနည်းငယ် နိမ့်သွားကာ သူပခုံးစွန်းထိသာ
ရှိနေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထီးပိုင်ရှင်က နွယ်ကြောင့် မိုးရေစိုသွား
တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် မျှဆောင်းမယ်နော်”

“ကြာဆစ်နွယ် သဘောပါပဲဗျာ”

သည်လိုမိန်းကလေးထံမှ မျှတသောအတွေးမျိုး ရှိနေတာ
ကို သူ တိတ်ကဆိတ် အံ့သြသွားရ၏။

အမှန်တော့ သူသိခဲ့သည့် ကြာဆစ်နွယ်ဟာ အင်မဟန်မှ
မာန်မာနကြီးသော မိန်းကလေးအဖြစ်ပါ။

မေဂျာကူတွေမို့ ကလပ်တစ်ခုတည်းမှာ တက်နေသည့်
တိုင် သူနှင့်သူမတို့က ကစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီး
ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ကြာဆစ်နွယ်ဆိုတာက သူတို့မေဂျာ၏ ကွင်းဖြစ်သည်။ မိဘတွေက ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာကာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ဝတ်နိုင်စားနိုင်ထဲမှဖြစ်၏။

လှသော ချောသော ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသော သူမနားမှာ ပျားပိတုန်းတွေပျံကာ ဝဲနေကြတာ သူ့အသိ။

“ကြာဆစ်နွယ်က အရမ်းမာနကြီးတယ်ကွာ၊ တော်ရုံလူ မျိုး စာရင်းထဲထည့်မတွက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြာဆစ်နွယ်နားကပ်ဖို့ဆိုရင် သူ့ထက် မသာတောင်မှ သူ့လို ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံမှဖြစ်မယ်”

“ကြာဆစ်နွယ်က တော်ရုံလူ အထင်မကြီးဘူး”

စသည့် စကားလုံးတွေကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြားဖူးခဲ့ ၏။

ယခုတော့ ထိုသူမသည် သူမဖိတ်ခေါ်ဘဲ သူ့ထီးရိပ် အောက်သို့ ဝင်လာပြီး နှစ်ယောက်အတူ ဆောင်းလျက် လိုက်ပါလာ ၏။

“တော်ဘုန်းလူက ထီးကို ဒီလိုပဲ အမြဲဆောင်ထားတတ် တာလားဟင်”

အသံတိတ်နေသော သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမောကြည့်ပြီး သူမမေး သည်။ အနီးကပ်အတူရှိနေတာကြောင့် သူမထံမှ သင်းပျံလန်းဆန်း သော ကိုယ်သင်းရနံ့ပျော့ပျော့ကို ရလေ၏။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ကားစီးနိုင်တဲ့လူ တန်းစားထဲက မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ တခြားရာသီတွေမှာ ထီး မယူရင်တောင် ဒီလိုမိုးရာသီမှာ ကိုယ်နဲ့ထီး ခွာလို့မဖြစ်ဘူး”

“အဟင်း... ကိုယ်ပိုင်ကားစီးတဲ့ လူတွေလည်း ကားပေါ် မှာပဲ ထီးပါတတ်ပြီး လူကြတော့ ထီးယူဖို့မေ့နေတတ်ကြတာပါ၊ ဒီနေ့ နွယ်အဖြစ်ကိုပဲကြည့်လေ ကားထဲမှာ ထီးကျန်ခဲ့ပြီး လူချည်း ထွက်လာခဲ့တာ”

ကြာဆစ်နွယ်က ကျောင်းကို ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းတက် သူပါ။ အနားတွန့်လေးများပါသော ယန်းနုရောင် ထီးလှလှလေးက ကားနောက်ခန်းမှာ ဒီတိုင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုးက ကားရှိတဲ့သူတိုင်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကြာဆစ်နွယ်တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ယူက နားလည်မှုရှိတယ်နော်”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် သူမချီးကျူးတာကြောင့် သူ နားမလည်ဖြစ် သွား၏။ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဆိုးထားသော သူမ၏ လှပသော နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးများ ပြုံးသွားလျက်

“ဪ...တော်ဘုန်းလူကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့လေ၊ မျက်နှာကလည်း အမြဲတမ်း တည်တည်ကြီးနဲ့ဆိုတော့”

“ပြောပါဦး၊ ကျွန်တော့်ပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ကြာဆစ်နွယ်”

“အဟင်း...ဟိုလေ အားမနာတမ်းပြောရရင် ယူကို နွယ်က လူခွစာ လူကန်လန်ကြီးလို့ ထင်နေမိတာ၊ ဒီနေ့တောင် မတတ်သာလို့ အရဲစွန့်ပြီး ခေါ်လိုက်တာပဲ”

ပထမတော့ သူမစကားကြောင့် သူ အံ့သြသွားသလို နောက်တော့ မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းပြီးလာကာ တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောကျသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေ၏။

“ဟင်...ယူက ဘာရယ်တာလဲ၊ နွယ်ပြောတဲ့အထဲမှာ ရယ်စရာပါလို့လား တော်ဘုန်းလူ”

“အဟွန်း...ဆောရီး ကြာဆစ်နွယ်၊ အမှန်တော့

ကြာဆစ်နွယ်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ရယ်စရာမပါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုမြင်တဲ့ ကြာဆစ်နွယ်တုရဲ့အမြင်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ သဘောကျလို့ ရယ်မိတာပါဗျာ၊ ဘာတဲ့ ကျွန်တော်က လူခွစာ၊ လူကန်လန်ကြီး ဟုတ်လား”

ပြီး၍ သူထပ်မေး၏။

သူမက အားနာသွားဟန်လေးဖြင့်

“အို...ဒါက နွယ်တစ်ယောက်တည်း အမြင်မဟုတ်ဘူး နော်၊ ယူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နွယ်ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောကြတဲ့အသံတွေ ကို ပြန်ပြောပြတာ”

“ကျွန်တော်သိပါပြီ၊ ကြာဆစ်နွယ်ဘေးက အပေါင်း အသင်းတွေ ဝေဖန်ကြတဲ့စကားတွေ မဟုတ်လား”

ထိုအမေးကို သူမက မဖြေဘဲ တိတ်တိတ်နေ၏။ သူပြီး ၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။

ကြာဆစ်နွယ်နှင့် အပေါင်းအဖော်များသည် ဂုဏ်ရည်တူ များဟု ပြောလျှင် မမှားပေ။ ကျောင်းလာတက်တာပေမယ့် အဝတ် အစားကအစ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရတဲ့အထဲကပါ။

“ယူ စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

ပထမဆုံးအကြိမ် တော်ဘုန်းလူဆိုတဲ့ သူကို သူမ သေချာ ကြည့်ဖူးတာပါ။ အနီးကပ်မြင်ရမှ သူ၏ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်နှင့် ရိုးဖြောင့်သောစိတ်တို့ကို သိသလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး ကြာဆစ်နွယ်၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲလေ၊ ဒါကြောင့် တခြားလူတွေ ဘယ်လိုပဲပြောပါစေ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်နားလည်ဖို့လိုပါတယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ နွယ်ကိုလည်း သူများတွေ အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နွယ် ဂရုမစိုက်ဘူးသိလား၊ အဲဒီလူတွေ ဝေဖန်တာ နွယ်ဆီက သူတို့လိုချင်တာ မရလို့လေ”

စောစောက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသော မျက်နှာလေးသည် ထိုစကားပြောနေစဉ် အနည်းငယ် တင်းမာသွားလေ၏။

“ကျွန်တော်က ကြာဆစ်နွယ်ကို အရမ်းမာနကြီးတယ်လို့ ထင်ထားတာ”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုထင်တာလဲဟင်”

“အဟွန်း...ဒါကတော့”

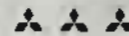
သူ ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်၏။ သူမက မဲ့ခနဲပြုံးကာ

“နွယ် သိပါတယ်၊ အပြင်မှာ နွယ်ကို ဒီလိုဝေဖန်ကြတာ ယူကြားလို့မဟုတ်လား၊ ယူကကော နွယ်ကို တကယ်ပဲ အဲဒီလိုထင်လား”

“မှန်တာပြောရင် ဒီအချိန်မတိုင်ခင်အထိပေါ့၊ ခုတော့ ကြာဆစ်နွယ်ဟာ သူများတွေပြောသလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ တော်ဘုန်းလူ၊ ကဲ မိုးလည်းတိတ်ပြီ၊ နွယ် သွားတော့မယ်နော်”

လက်လေးပြ နှုတ်ဆက်ပြီး သူမက ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေ၏။ သူက သူမကျောပြင်လေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလျက် မိုးစိုနေသော ထီးကို ကော်ရစ်ဒါထောင့်မှာထားလျက် ကလပ်စ်ထဲဝင်ခဲ့၏။

“ကဲ ဘုန်းလူ၊ မင်း ဒီနေ့ ငါတို့ကို ဘာကျွေးမှာလဲ”

တင်အောင်တို့အုပ်စု သူရှေ့ရောက်လာကာ ရုတ်တရက်
မေးခြင်းကြောင့် အံ့သြသွားရ၏။

“ဘာ...ငါက မင်းတို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွေးရမှာလဲ
တင်အောင်”

“ဟား...ဟား မင်းဒီလိုအကြောင်မရှိကုန်နဲ့လေ၊ ဒီမှာ
အိမ်ကိုယ်တို့က ဟောဒီမျက်လုံးကြီးနဲ့ သေချာမြင်ခဲ့တာပါ
တော်ဘုန်းလူ”

“အေးလေ မင်းလိုစာအုပ်သာ စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်က
ဒီလောက်စွဲလိမ့်မယ်လို့ ငါတို့တကယ်မထင်ဘူးကွာ”

ခင်မောင်ကပါ ဝင်ပြောသည်။ တော်ဘုန်းလူကတော့
တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်တို့ ပြောနေတာတွေ တကယ်နားမလည်

ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်တွန့်၏။

“ကျွတ်...မင်းတို့ ဘာတွေရစ်နေတာလဲ တင်အောင်၊
ငါ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောကွာ”

“အိုကေ...ဒီလိုဆိုလည်း ပြောလိုက်ကြတာပေါ့၊ ကဲ
ခင်မောင် ငါတို့မြင်လိုက်ရတဲ့ရှုခင်းကို အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့
ဒီကောင်ကို နှိုးလိုက်စမ်းကွာ”

တင်အောင်က ခင်မောင်ဘက် လှည့်ပြောခိုင်း၏။
ခင်မောင် မျက်နှာကြီးပြီးသွားလျက် တော်ဘုန်းလူကို ကြည့်၏။

“ဟိတ်ကောင် မင်းဘာကြောင့် ငါ့ကို ဒီလိုပြီးပြီးကြီး
ကြည့်နေရတာလဲ ခင်မောင်”

ယောက်ျားချင်း ဒီလိုကြည့်တာမျိုး မခံရဘူးသော
တော်ဘုန်းလူက မလုံသလိုမေးတော့

“ဟဲ့ ဟဲ့ မင်း ဒီနေ့ပိုချောနေသလားလို့ပါ၊ ဘုန်းလူ”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင် မင်း ယောက်ျားချင်းနော်
တင်အောင်၊ မင်း ဒီကောင်ကိုပြောဦးလေ”

သည်တော့ တင်အောင် ခေါင်းခါယမ်း၏။ ကြည့်စမ်း
ဒီကောင် တင်အောင်ကပါ ခင်မောင်ဘက်ကပါလား။

“ခင်မောင်ပြောတာ မှန်တယ် ဘုန်းလူ၊ မင်း ဒီနေ့ပိုချော လာတယ်”

“ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့နော်၊ မင်းတို့”

မျက်လုံးတောက်ကြီးများဖြင့် ကြည့်လာသော တင်အောင် နှင့် ခင်မောင်ကြောင့် တော်ဘုန်းလူ စာအုပ်သိမ်းလျက် နေရာမှ ထပြေးဖို့ ပြင်သည်။

“မပြေးနဲ့ ဘုန်းလူ၊ ဒီနေ့ မင်းက တို့မေဂျာရဲ့ ကွင်းဖြစ် တဲ့ ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ ထီးတစ်ချောင်းတည်းမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ ဆောင်းလာတာကိုလေ၊ ဟောဒီ ငါတို့မျက်လုံးကြီးတွေက အသေ အချာမြင်လိုက်ရတာကွ”

“ကဲ မင်းဘာငြင်းဦးမလဲ ဘုန်းလူ၊ ပြောစမ်းပါဦး မင်းနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်တို့ ဘယ်အချိန်က အဆင်ပြေသွားတာလဲ ဘုန်းလူ”

သည်တော့မှ သူ သက်ပြင်းချနိုင်သွား၏။ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကာ

“ဪ...ဒါလား”

“ဟိတ်ကောင် ဘာ ဒါလဲ၊ ကြည့်လိုက်ရင် မင်းက စာအုပ်ကလွဲလို့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံနဲ့ ဆန်နီတို့တောင် လိုက်လို့

မရတဲ့ ကြာဆစ်နွယ်ကို မင်းဘယ်လိုလုပ် လိုက်တာလဲဟင် ဘုန်းလူ”

“မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကောင်းလေးကို ငါတို့ပြောပြစမ်း ပါကွာ၊ ငါတို့အားကျလွန်းလို့ပါ ဘုန်းလူရာ”

ပြောပြောဆိုဆို တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်က တော်ဘုန်း ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ညပ်ထိုင်၍ အထင်ကြီးစွာ တောင်းဆိုနေ၏။

“အဟွန်း...ဟွန်း မင်းတို့ အတော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေပါလားကွ၊ ဟင်”

သူရယ်ရင်းပြောတော့ တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်တို့ မျက်နှာ တွေ မဲ့သွားကြ၏။

“ဪ...မင်းက ကွင်းကိုမှရလိုက်တော့ ငါတို့ကိုလှောင် ပြီပေါ့ ဘုန်းလူ”

“အေးလေ မင်းက အရည်အချင်းရှိတော့ ငါတို့ကို လှောင်နိုင်ပါတယ် ဘုန်းလူရာ”

တကယ်ပဲ မျက်နှာသေ၊ မျက်နှာငယ်လေးတွေဖြင့် သူတို့ ပုံစံက သနားစရာ။ တော်ဘုန်းလူမျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး...

“ဟိတ်ကောင်တွေ တော်ကြကွာ၊ မင်းတို့ပြောတဲ့စကား
တွေ ကြာဆစ်နွယ် ကြားသွားလို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်ကွ”

“ဘာလဲ မင်းက သူ့ကို ခုကတည်းက ကြောက်နေရပြီ
လား ဘုန်းလူ၊ အေးလေ ကြောက်ထိုက်ပါတယ်၊ ကြာဆစ်နွယ်က
လှလည်းလှ လူကလည်းချမ်းသာ”

ပြောလေထင်ရာ ပိုဆိုးလာသော တင်အောင်တို့ကြောင့်
သူ မျက်မှောင်တွန့်သွားရ၏။

“တော်စမ်းကွာ မင်းတို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ပြောနေတဲ့စကား
တွေ ရပ်လိုက်တော့၊ ငါနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်က ဘာမှမဟုတ်ဘဲ မင်းတို့
ကြောင့် အလကားနာမည်ပျက်မယ်ကွ”

“ဟင် ဒါဆို မနက်က မိုးသည်းသည်းထဲမှာ မင်းတို့
နှစ်ယောက် ထီးတစ်ချောင်းတည်း အတူဆောင်းကြတာက”

ခင်မောင်က နားမလည်သလို တော်ဘုန်းလူကို ကြည့်၍
မေး၏။ တင်အောင်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

“အေးလေ...ထီးဆောင်းထားတာမှ နှစ်ယောက် ပူးပူး
ကပ်ကပ်နဲ့ တကယ်လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အတွဲပဲ”

“ကျွတ်...မင်းတို့နဲ့တော့ ခက်နေပြီ၊ မနက်က ဒီလိုကွ”

တော်ဘုန်းလူက မိုးရွာတုန်းမှာ ကြာဆစ်နွယ်၏ အကူ
အညီတောင်းပုံကို တင်အောင်တို့သိအောင် ပြောပြလိုက်၏။

“ဟာ...ဒါဆို မင်းကကောင်းလာတာပေါ့ ဘုန်းလူ၊
ဘယ်သူမှ လိုက်လို့မရတဲ့ ကြာဆစ်နွယ်က မင်းကိုမှ ကပ်လာတယ်
ဆိုတော့”

“ကပ်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မိုးရွာတုန်းမို့ ထီးမပါလို့
အကူအညီတောင်းတဲ့သဘောပါ တင်အောင်”

သူတားလိုက်၏။ ဒါပေမယ့် ခင်မောင်က

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ငါတို့ကတော့ မင်းနဲ့ကြာဆစ်နွယ်တို့
လိုက်ဖက်တယ်လို့ မြင်တယ် ဘုန်းလူ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအခြေအနေကို မင်းအသုံးချသင့်တယ်
ဘုန်းလူ”

သူတို့မြှောက်ပေးသော်လည်း သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“တော်ကြပါကွာ၊ ငါနဲ့ကြာဆစ်နွယ်တို့ ဘဝအခြေအနေ
က မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားလွန်းပါတယ် ခင်မောင်”

“ဟာ...ဘုန်းလူ မင်းက ယောက်ျားမဟုတ်သလို
အားလျှော့လှချည်လားကွာ”

“အေးလေ မင်းမှာ ပိုက်ဆံမချမ်းသာတာကလွဲလို့ ရုပ်ရည်ပညာကအစ ပြောစရာမှမရှိဘဲ၊ မင်းကသာ စိတ်မဝင်စားတာ မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ရှယ်လီက အဆိုးဆုံးပဲ ဘုန်းလူ၊ ဟော ဟော ဟိုမှာ ပြောရင်းဆုံရင်း ရှယ်လီလာနေပြီ”

တကယ်ပဲ သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေတ်မီလှပသော ရှယ်လီတစ်ယောက် ကျောရှင်းစွာဖြင့် သူတို့ထံ လျှောက်လာနေ၏။

“ကိုဘုန်း”

“ဪ...ရှယ်လီ”

မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေဖြင့် ရှယ်လီသည် ကျောင်းသူ တစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးနှင့်သာ တူနေလေ၏။

“ရှေး...ကိုဘုန်းအတွက် အိုင်ယူလာတာ”

“ဟင်...ဘာတွေလဲ ရှယ်လီ”

“ချောကလက်တွေလေ၊ ကိုဘုန်းက အချို့ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ရှယ်လီစကားကြောင့် တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်က ဟက်ခနဲ ရယ်ကြသည်။ သူ မျက်နှာရဲကာ

“ဟာ...ကျွန်တော် ချောကလက်မကြိုက်ပါဘူး၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ ရှယ်လီ”

“အို...ကိုဘုန်းကလည်း သူတို့ သူတို့ပဲ ရှယ်လီကိုပြောတာ”

တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်ကိုကြည့်ပြီး ရှယ်လီ လက်ညှိုးထိုးပြော၏။ သူက တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်တို့ကို ဆတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဘုန်းလူ...မင်း မင်းပဲ ဟိုတစ်လောက အချို့စားရတာ ကောင်းတယ်ဆို၊ အဲဒါနဲ့ ငါတို့က ရှယ်လီကို မင်းက အချို့ကြိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောမိတာပါကွာ၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ် ဘုန်းလူ၊ ချောကလက်က ချို့တယ်မဟုတ်လားကွ၊ အဟက် ဟက်”

သွားတွေ အစွမ်းကုန်ဖြကာ သူ့ကို မျက်နှာချိုသွေးနေကြသည့် တင်အောင်တို့အား အံ့ကြိတ်ကြည့်ရင်း...

“တော်ကြစမ်းကွာ၊ ဒီမှာရှယ်လီ အဲဒါတွေအားလုံး သူတို့ကိုပေးခဲ့လိုက်”

“ဟင်...ဟုတ်ကဲ့၊ တော်ဘုန်းလူ ရှေး ရှေး ကိုတင်

အောင်တို့ ဒီချောကလက်တွေယူထားပြီး ကိုဘုန်းကို ကျွေးလိုက်
နော်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့”

ရှယ်လီက ပြုံးပြီးလေးဖြင့် တော်ဘုန်းလူကိုကြည့်ပြီး

“တာတာ ကိုဘုန်း”

ဟု လက်ပြနှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေ၏။ တင်အောင်
နှင့်ခင်မောင်တို့က ရှယ်လီပေးခဲ့သော ချောကလက်များကို ကြည့်၍
ဝမ်းသာစွာ ပြုံးမိကြတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကြာဆစ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းက
သူ့ဘာသာ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့နေတဲ့ တော်ဘုန်းလူကိုတောင် အလွတ်
မပေးတော့ပါလားဟင်”

မိုးရေ အနည်းငယ်လိ၍ ရေစိုနေသော ဆံနွယ်တချို့ကို
ပါလာသည့် လက်ကိုင်ပေါ်ဖြင့် သူမသုတ်နေစဉ် အနားသို့ ရှယ်လီ
ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာကာ ပြောခြင်း။

မထင်မှတ်သော ရှယ်လီ၏အမေးကြောင့် ကြာဆစ်နွယ်
ခေါင်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရှယ်လီ”

“အဟင်း တို့ပြောတာ အရှင်းလေးပါ ကြာဆစ်၊ စောစော
က မင်းနဲ့ဘုန်းလူတို့နှစ်ယောက် အတူလာတဲ့မြင်ကွင်းကို တို့မြင်
လိုက်ပါတယ်၊ အဟင်း မင်းက ဘုန်းလူရဲ့ထီးအောက်ကို ဇွတ်ဝင်

သွားတာမဟုတ်လား”

နှုတ်ခမ်းခပ်မဲ့ဖြင့် မကြိုက်နှစ်သက်သည့် မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ပြောနေသော ရယ်လီကို ကြာဆစ်နွယ် ခပ်မဲ့မဲ့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ အဲဒီထီးရိပ်အောက်ကို မင်းမဝင်လိုက်ရလို့လား ရယ်လီ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် ကြာဆစ်၊ ဟင်း တော်ဘုန်းလူဟာ စာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားတဲ့ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး ကြာဆစ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့မာယာတွေနဲ့ ညှိယူဖမ်းစားဖို့ မကြိုးစားလေနဲ့ သိလား”

ရယ်လီပုံစံက တော်ဘုန်းလူကို အင်မတန်မှ ပိုင်နေသည့် ဟန်ဖြင့် ကြာဆစ်နွယ်လို မိန်းမအား လာရောက်သတိပေးနေသတဲ့။

သည်လိုအချိုးမျိုးကို လုံးဝကရမစိုက်တတ်တာကလည်း ကြာဆစ်နွယ်။ ရယ်လီနှင့် ကြာဆစ်နွယ်ဆိုတာ ကလပ်စ်အတူတက်နေမယ့် ပြိုင်ဘက်တွေဖြစ်၏။

နှစ်ယောက်လုံး သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်ကြပေမယ့် အလှမှာတော့ ကြာဆစ်နွယ်က ပိုသာသွား၍ ‘ကွင်း’ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

‘ကွင်း’ဘွဲ့ရထားတဲ့ ကြာဆစ်နွယ်ကို အမြဲတမ်း

တစ်ဘက်သတ် မနာလိုဖြစ်နေတာ ရယ်လီ။

“နေပါဦး တော်ဘုန်းလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းက တို့ကိုလာပြီး အမိန့်ပေးရအောင် ရှင်နဲ့တော်ဘုန်းလူက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ ရယ်လီ”

ကြာဆစ်နွယ်၏အမေးကြောင့် ရယ်လီမျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ နင်တစ်နေ့သိလာမှာပေါ့ ကြာဆစ်၊ ဘုန်းလူဟာ ငါကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမနဲ့များစကားပြောတာ နင်မြင်ဖူးလဲ၊ ကြာဆစ် ဟင်”

ရယ်လီ၏ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်အမေးကြောင့် ကြာဆစ်နွယ်၏ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးလေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ တော်ဘုန်းလူကို အမြဲတမ်း စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်သာ တွေ့တတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အပေါင်းအသင်းများဖြစ်သည့် တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်တို့ကလွဲ၍ တခြားမိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိ။ တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်လီနှင့် စကားပြောတတ်တာ တွေ့၏။

“အရင်ကတော့ တော်ဘုန်းလူတစ်ယောက်တည်း နေတာ

ကို တို့စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး ဂျယ်လီ”

“ဘာလဲ ဒါဆို အခု မင်းက တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့
တော်ဘုန်းလူကို မင်းက စိတ်ဝင်စားလာတဲ့သဘောလား ကြာဆစ်”
နှစ်ယောက်သား မျက်ဝန်းချင်းဆုံ၏။ ကြာဆစ်နွယ်က
ပခုံးဖျတ်ခနဲ တွန့်သည်။

“မနက်က တော်ဘုန်းလူကို အနီးကပ်ဆက်ဆံကြည့်တော့
မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသားပဲ ဂျယ်လီ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် ကြာဆစ်၊ မင်း မင်း ဘုန်းလူကို
စိတ်ဝင်စားတယ်ဟုတ်လား”

ကြာဆစ်နွယ်က မဖြေဘဲ ခပ်ပြီးပြီးနေလိုက်၏။ သည်လို
တိတ်ဆိတ်နေခြင်းမျိုးကိုပဲ မခံရပ်နိုင်ဖြစ်တာက ဂျယ်လီ။

“ကြာဆစ်နွယ်ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
လွယ်လွယ်နဲ့ စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး ဂျယ်လီ၊ ဒါပေမယ့် တော်ဘုန်း
လူနဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်ရင်တော့ ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ တို့ထင်
တယ်၊ ကဲ ဘိုင်း”

ဂျယ်လီကို မခိုးမခန့်ကြည့်ပြီး ကြာဆစ်နွယ် အပြီးမပျက်
ပြော၏။ ထို့နောက် အိတ်ကိုယူ၍ နှုတ်ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

နောက်မှ တောက်တစ်ချက်ခေါက်၍ ခံပြင်းစွာ ကျန်ရစ်
ခဲ့သူက ဂျယ်လီ။

“ကြာဆစ်နွယ် အဲဒီအတွက် ရှင်ကောင်းကောင်း နောင်တ
ရစေမယ်”

တကယ်တမ်း ဂျယ်လီကို အနိုင်ပြော၍ ထွက်လာခဲ့ပေ
မယ့် မှန်တာပြောရလျှင် တော်ဘုန်းလူဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
ကြာဆစ်နွယ် အစက စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ ဖြိုင်ဘက် ဂျယ်လီ၏
စကားကြောင့် တော်ဘုန်းလူကို စိတ်ဝင်စားလာခြင်း။

တော်ဘုန်းလူ...တော်ဘုန်းလူ ရှင်ဟာ ဂျယ်လီအတွက်
စိတ်ဝင်စားစရာတဲ့လား။

ကားမောင်းရင်း ကြာဆစ်နွယ်၏ အတွေးက တော်ဘုန်းလူ
ထံ ရောက်မိသည်။ ထိုစဉ်

“ဟင်...သူ”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မှာပင် မိုးပေါက်လေးများကြားထဲ ထီး
တစ်ချောင်းနှင့် တော်ဘုန်းလူကို သူမ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟိ”

ရုတ်တရက် သူမက ဟွန်းသံပေးလိုက်တာကြောင့်

သူလှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင်...ကြာဆစ်နွယ်”

သူမက ကားကို သူ့နားကပ်ရပ်လိုက်ပြီး မှန်ချလိုက်သည်။

“အိမ်ပြန်မှာလား တော်ဘုန်းလူ”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ကားပေါ်တက်လေ၊ တို့လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မထင်မှတ်ဘဲ သူမ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် သူ အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။

“ဟာ...နေပါစေ ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်ပါ့မယ် ကြာဆစ်နွယ်”

“အို တက်ပါ၊ မနက်က ယူထိုးနဲ့ တို့လိုက်ခဲ့တာပဲ တော်ဘုန်းလူ၊ အခု ကျွန်မအလှည့်လေ”

သူ ကားပေါ်မတက်မချင်း သူမပုံစံက ဇွတ်ခေါ်မည့်ဟန်ကြောင့် သူ ထီးပိတ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကားနောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်မည်ဖြစ်တော့

“ရှေ့ကတက်ပါ တော်ဘုန်းလူ၊ တော်ကြာ ပတ်ဝန်းကျင်က တို့ကို ယူခံရင်ဘာလို့ ထင်နေပါဦးမယ်”

“ဟာဗျာ အဲဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရှေ့မှာထိုင်ရင် ကြာဆစ်နွယ် မကြိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

သူက အားနာစွာပြောရင်း ရှေ့ခန်းပြောင်းထိုင်၏။ ကြာဆစ်နွယ် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ကားနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့တောင် ခေါ်နေပြီပဲရှင်၊ ကားရှေ့ခန်းထိုင်လည်း တော်ဘုန်းလူတစ်ယောက်ကိုပဲ တင်ရတာပါ၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိပါဘူးရှင်”

ထင်ထားတာထက် ပို၍သဘောကောင်းနေသော ကြာဆစ်နွယ်ကြောင့် တော်ဘုန်းလူတစ်ယောက် ခင်မင်လေးစားသလို ဖြစ်သွားရ၏။

“မနက်က ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်ကို ကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ သာမန်လောက်ပါဗျာ”

“အို လိုအပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အကူအညီရတာဟာ တကယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့အလုပ်ပါ၊ ကိစ္စသေးတာကြီးတာက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး တော်ဘုန်းလူ”

သူမက ကားမောင်းရင်း ခေါင်းလေးငဲ့၍ သူ့ဘက်လှည့်ကာ အပြုံးလေးဖြင့် ပြော၏။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ကြာဆစ်နွယ်ဆီက အပြန်
အလှန်သဘောမျိုး မလိုချင်ပါဘူးလေ”

“ဘာလဲ အခု ကျွန်မက ရှင်ကိုခေါ်လာတာ မနက်က
ကိစ္စအတွက် အပြန်အလှန်သဘောမျိုးလို့ ထင်နေတာလားဟင်၊
အဟင်း ဒါဆိုရင် ရှင်မှားပြီ တော်ဘုန်းလူ၊ ကျွန်မက ရှင်ကို
ကလပ်စ်တူအတန်းဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ”

“ဗျာ...ကြာဆစ်နွယ်က ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဟုတ်လား”

သည်မနက် သူမနှင့် ဆုံခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း သူ့အတွက်
အံ့သြစရာများက တစ်ခုမက ကြုံလာနေ၏။

သူမက ပြုံးကာ

“ဘာလဲဟင် ရှင်က ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုချင်ဘူးလား တော်ဘုန်းလူ”

“ဟာ...မ...မဟုတ်ပါဘူး ကြာဆစ်နွယ်၊ တကယ်
တော့ ကျွန်တော်လိုလူမျိုးကို ကြာဆစ်နွယ်က သူငယ်ချင်းတော်
မယ်ဆိုတာသာ အံ့သြစရာပါ”

သူ့မျက်နှာက တကယ်ပဲ ရိုးသားမှုကို ပြနေ၏။ သူမ

ခေါင်းလေးခါယမ်းသည်။

“ဘာအံ့သြစရာရှိလဲ တော်ဘုန်းလူရယ်၊ အမှန်တော့
ကျွန်မကသာ တော်ဘုန်းလူလို စာတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့
သူငယ်ချင်းဖြစ်ရမှာ ဝမ်းသာစရာပါရှင်”

“ကျွန်တော်က ကြာဆစ်နွယ် ထင်သလောက် မဟုတ်
ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သိသလောက် ကြာဆစ်နွယ်ကို
ခင်ချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးလေ”

သည်တော့ သူမ ပခုံးလေးတွန့်ကာ

“အဲဒီထဲမှာ တော်ဘုန်းလူကောပါခဲ့ရဲ့လား”

“ဗျာ...ဒါကတော့”

“အဟင်း...ကျွန်မသိပါတယ်၊ ရှင်က စာကလွဲပြီး ဘာမှ
စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ”

သူက လှပသော သူမမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်၏။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ခင်ချင်တယ်ဆိုရင်ကော
ကြာဆစ်နွယ်က ခင်မင်ခွင့်ပေးမှာမို့လို့လား”

“အဟင်း...အခု ရှင်ကို ခင်မင်ခွင့်ပေးနေပြီလေ

တော်ဘုန်းလူ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါဆို ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်
တို့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

“အင်း”

နှူးညှံပျော့ပျောင်းသော ဆံပင်လေးများကို ဝှေ့ဝဲ၍ သူမ
ခေါင်းလေး ညိတ်ပြလိုက်ပုံက မထင်မှတ်ဘဲ ချစ်စရာကောင်းလွန်း
နေတယ်ဟု သူထင်မိလေ၏။

“တို့ ဒီမှာထိုင်မယ်နော် တော်ဘုန်းလူ”

ကျူတိုရီရယ်စာမေးပွဲအတွက် စာကြည့်နေသော တော်ဘုန်း
လူမှာ အနားကပ်ပေါ်လာသည့် ကြည်လင်ချိုသာသော အသံလေး
ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိတော့...

“ဪ ကြာဆစ်နွယ် ထိုင်လေ၊ အဟွန်း ဒီခုံက
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

နှုတ်ခမ်းပါးများကို လှစ်ခနဲနေအောင် ပြုံးရင်း သူပြော
လိုက်ပုံက သူမအတွက် တစ်ချက်ငေးချင်စရာ။

အနီးကပ်ဆက်ဆံကြည့်မှ ဒီလူတစ်ယောက် သဘော
ကောင်းတာ၊ ရုပ်ရည်ချောမောဆွဲဆောင်မှုရှိတာတွေကို သူမ သတိ
ပြုမိရ၏။

“မသိဘူးလေ တော်ကြာ ပိုင်ရှင်ရှိနေမှာစိုးလို့ တို့ခွင့်

တောင်းတာပါ တော်ဘုန်းလူ”

“ကလပ်စ်ထဲက ထိုင်ခုံတွေဟာ ကျောင်းသား
ကျောင်းသူတိုင်းအတွက်ပါ ကြာဆစ်နွယ်၊ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုတာ မရှိ
ပါဘူး”

“အိုကေ...ဒါဆို တို့ထိုင်ပြီ တော်ဘုန်းလူ”

အဝါနုရောင်ဝမ်းဆက်လေးဖြင့် နက်မှောင်ပျော့ပျောင်း
သော ဆံပင်လေးများ လက်ဖြာလျက် အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရသည့်
သူမ၏ ချောမောလှပမှုကြောင့် “ဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့
လူတွေများတာ မဆန်းပါဘူး”ဟု ရုတ်တရက် တွေးမိရ၏။

“ကျွန်တော့်ကို တခြားကျောင်းသားတွေ တုတ်နှံချောင်း
ရိုက်တော့မှာပဲ ကြာဆစ်နွယ်”

“ဟင် ဘာကြောင့်လဲ တော်ဘုန်းလူ”

သဘာဝအတိုင်း ကော့ရွန်းလှပသော မျက်တောင်ကော့
ကြီးများ ဝိုင်းရံထားသည့် မျက်လုံးလေးများဖြင့် သူမက သူ့ကို
ကြည့်ကာ နားမလည်သလို မေး၏။

“အဟွန်း...ဒီနေ့ ကြာဆစ်နွယ်က ကျွန်တော့်အနား

လာထိုင်လို့လေ”

“အို ဘာဆိုလို့လဲ တော်ဘုန်းလူ”

သူဖြိုး၍ သူမကိုကြည့်သည်။ ထို့နောက် လေသံတိုးတိုး
ဖြင့်

“ဆိုတာပေါ့ဗျာ၊ ကြာဆစ်နွယ်လို ချောမောလှပတဲ့
မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ဘေးနား ရောက်လာတာ တခြားလူတွေ
အတွက် မနာလိုစရာမဟုတ်လား”

“အဟင်း...ဒါကတော့ ရှင်က ကံထူးသူပဲကိုး
တော်ဘုန်းလူ”

နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်မောမိကြသည်။

“ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် တကယ်ပဲ
ကံထူးသူဖြစ်ချင်ပါတယ်ဗျာ”

“အို...သေချာဖြစ်တာပေါ့ တော်ဘုန်းလူ၊ ရှင်သိရဲ့လား
ဟင် ကျွန်မကားပေါ် ပထမဆုံး တက်စီးခွင့်ရတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျား
သားဆိုလို့ ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ဆိုတာ”

သူ့ဘက် ခေါင်းလေးငဲ့ကာ တိုးတိုးပြောလိုက်ပုံလေး

ကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးပိတ်၍ ပြုံးမိရ၏။

“ကျွန်တော့်ခေါင်း မိုးနဲ့တိုက်မိတော့မယ် ကြာဆစ်နွယ်၊
ဂုဏ်ယူတဲ့အနေနဲ့ ကျွတ်ရီရယ်ပြီးရင် ကျွန်တော် ကြာဆစ်နွယ်ကို
မုန့်ကျွေးပါရစေ”

“ဒီအတွက် ကျွန်မက ငြင်းမပယ်မထင်နဲ့နော်၊ ဝမ်းသာစွာ
နဲ့ လက်ခံပါသတဲ့ရှင်”

“အဟွန်း...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သေချာဆက်ဆံကြည့်တော့မှ ကြာဆစ်နွယ်ဟာ တကယ်
ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် သူ အသိအမှတ်ပြုမိ၏။

“ဟင်...ကြာဆစ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမှာရောက်နေရ
တာလဲ”

“ဪ ရယ်လီ”

ရယ်မောနေသော သူတို့နှစ်ယောက်နားသို့ ရယ်လီသည်
မျက်မှောင်တွန့်လျက် ရောက်လာ၏။

ရယ်လီအမေးကို ကြာဆစ်နွယ်က အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရယ်လီ၊ ဒီကလပ်စ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ခုံတိုင်း

ဘယ်သူမဆို ဝင်ထိုင်လို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် ကြာဆစ်နွယ်က ဘုန်းလူဘေးမှာ ဒီလို
တစ်ခါမှ မထိုင်ဖူးဘူးလေ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာမှာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် စစ်အေးတိုက်ပွဲ ကျင်းပနေသယောင်။

“ဪ...ဟုတ်တယ်၊ အရင်က တို့နဲ့တော်ဘုန်းလူဆို
တာ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်သေးဘူးလေ ရယ်လီ၊ ခုတော့ ဒီနေ့က
စပြီး တို့နဲ့တော်ဘုန်းလူ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဘာ...ဘုန်းလူနဲ့ ကြာဆစ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီ
ဟုတ်လား၊ အဟင်း ကြည့်လည်းပြောပါ ကြာဆစ်၊ တော်ဘုန်းလူ
ဆိုတာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူငယ်ချင်းထားတာမဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ သူကပဲ တော်ဘုန်းလူအကြောင်း ပိုင်ပိုင်
သိထားတဲ့ဟန်ဖြင့် ရယ်လီ ပြောတာမို့ ကြာဆစ်နွယ် ပခုံးတွန့်၏။

“ရယ်လီပြောတာ ခုကောအကျုံးဝင်သလား တော်ဘုန်း
လူ”

မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ကိုကြည့်၍ ကြာဆစ်နွယ်က ဆတ်ခနဲ

မေးလိုက်၏။ တော်ဘုန်းလူ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ခဲ့တာ ကျွန်တော်က အေးအေးနေတတ်လို့ပါ။ ခုတော့ ကြာဆစ်နွယ်က ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းပါဗျာ”

“ကဲ ရှယ်လီ တော်ဘုန်းလူပြောတာ ကြားတယ်နော် အဟင်း”

ခေါင်းလေးမောကာ အနိုင်ရဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ဟန် ကြောင့် ရှယ်လီမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်၍ ကြာဆစ်နွယ်ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တော်ဘုန်းလူဘက် လှည့်ကြည့်၏။

“ရှင် တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတာပါလား ဘုန်းလူ၊ ကြာဆစ်နွယ်က ရှင်အတွက် ပထမဆုံး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းလို့ ပြောရအောင် တို့က ဘုန်းလူနဲ့ သူ့ထက်အရင်ခင်ခဲ့တာ မဟုတ် လား”

တော်ဘုန်းလူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ရှယ်လီမေး၏။
သို့သော် တော်ဘုန်းလူက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ရှယ်လီ သူငယ်ချင်းအဖြစ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမှ ထုတ်ဖော်အသိအမှတ် မပြုခဲ့ကြဘူးလေ၊ ကြာဆစ်နွယ်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ကျွန်တော့် ကို ပြောခဲ့တယ် ရှယ်လီ”

“ဟင်”

လက်ဦးမူရယူသွားသော ကြာဆစ်နွယ်ကြောင့် ရှယ်လီ မခံချိုမခံသာ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလိုမပြောနဲ့ ဘုန်းလူ၊ တို့ဘက်က ဘုန်းလူကို ဒီလောက်ခင်မင်ခဲ့တာ၊ ကဲ ပြောပါဦး ဘုန်းလူကကော တို့ကိုမခင် ဘူးလား”

ရှယ်လီက တည့်တည့်ပဲ မေးချလိုက်၏။ ကြာဆစ်နွယ်က ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်နေသည်။ တော်ဘုန်းလူ သက်ပြင်းချကာ

“ကျွန်တော် မညာချင်ဘူး ရှယ်လီ၊ အချိန်စောတာ နောက်ကျတာထက် ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်က ကြာဆစ်နွယ်အပေါ်မှာ ပိုပြီး ခင်မင်မှုရှိနေပါတယ်”

“ဪ...နောက်ဆုံးတော့ ဘုန်းလူကပါ ကြာဆစ်နွယ်ရဲ့

ညှို့ငင်တဲ့အတတ်ထဲ ပါသွားပြီကိုး”

တော်ဘုန်းလူစကားက ကြာဆစ်နွယ်ရှေ့မှာ ရှယ်လီကို တမင်အရှက်ခွဲလိုက်သလိုမို့ ရင်ထဲ နာကြည်းသွား၏။

“ဒီမှာရှယ်လီ တို့တစ်တွေဟာ ရန်ဖြစ်ရမယ့် ကလေး အရွယ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသိထားရမှာက တော်ဘုန်းလူဟာ ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘယ်သူမှ ဆွဲဆောင်စရာ မလိုဘူးဆိုတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တို့ကိုလာပြီး မထိခိုက်ပါနဲ့ ရှယ်လီ”

မျက်နှာလေး တင်းတင်းဖြင့် ကြာဆစ်နွယ်က ရှယ်လီကို သတိပေးလိုက်၏။

ရှယ်လီက နည်းနည်းလေးမှ အထိမခံပါ။

“တော်ဘုန်းလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်ထိ ဘဝင်မြင့် မသွားနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်၊ တစ်ချိန်မှာ တော်ဘုန်းလူဘေးမှာ ရောက် နိုင်တဲ့ အစစ်အမှန်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းစောင့်ကြည့်လိုက် ပါ”

ထို့နောက် ရှယ်လီက သူတို့နားမှ ဆတ်ခနဲ ထွက်ခွာသွား

၏။

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ကြာဆစ်နွယ်”

“ဟင် ဘာအတွက်လဲ တော်ဘုန်းလူ”

“ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ရှယ်လီကြောင့် ကြာဆစ်နွယ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် တော်ဘုန်းလူပြောတာကြောင့် ကြာဆစ်နွယ် ခေါင်းလေးခါယမ်းမိရ၏။

“အို...မဟုတ်တာပဲ၊ ရှယ်လီဟာ အစကတည်းက ကျွန်မရဲ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ပါ တော်ဘုန်းလူ၊ ဒီကိစ္စမှမဟုတ် ပါဘူး၊ သူ အမြဲတမ်း ကျွန်မကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တာပါ၊ အဟင်း ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူ့ကို အရေးမစိုက်တော့ သူ့နှောင့်ယှက်မှုဆိုတာတွေကလည်း ကျွန်မအတွက် ဘာမှအသုံး မဝင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး တော်ဘုန်းလူ”

သူမ၏ ကြည်လင်သောမျက်နှာနှင့် အပြုံးကြောင့် တော်ဘုန်းလူ ကြိတ်ကာ သက်ပြင်းချနိုင်လေသည်။

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ရှယ်လီကြောင့်

ကြာဆစ်နွယ်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်မိတာ”

“အဟင်း စိတ်မပျက်ဘဲ တော်ဘုန်းလူကို ပိုခင်လာတယ် ဆိုရင်ကော”

“အဟွန်း...ဒါဆို ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ”

တော်ဘုန်းလူက သူမဘက်မှ ရှိနေတာကြောင့် ကြာဆစ် နွယ် ကြိတ်ပြုံးလိုက်သည်။ ရှယ်လီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီး သုန်မွန်လို့လေ။

နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်ပါတယ်ဆို၍ တော်ဘုန်းလူသည် ရှယ်လီကို လာရောက်တွေ့ဆုံ၏။

“တို့ချိန်းတာကို ခုလိုလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ဘုန်းလူ”

ကြာဆစ်နွယ် ဆွဲဆောင်ရာဘက် ပါသွားပေမယ့် ရှယ်လီ အပေါ် စိမ်းကားခြင်းမရှိသေးသော တော်ဘုန်းလူအား ပထမဆုံး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမိ၏။

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ရှယ်လီ၊ ကလပ်စ်မိတ် တွေပဲ၊ ရှယ်လီ ကျွန်တော့်ကိုချိန်းတာ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် သူမေးတော့ ရှယ်လီ ပခုံး တွန့်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဘုန်းလူရယ်၊ တစ်ခုခုစားပါဦးလား”

“ကျွန်တော် မဆာပါဘူး ရှယ်လီ”

“ဘာလဲ ကြာဆစ်နွယ်က တို့နဲ့မပတ်သက်ရဘူးလို့ ယူကိုပြောထားသလား ဘုန်းလူ”

တော်ဘုန်းလူ၏ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေဟန်ကြောင့် ရှယ်လီ အရွဲ့တုတ်မေးသည်။

သူ မျက်မှောင်တစ်ချက်တွန့်သွား၏။

“မဆိုင်ပါဘူး ရှယ်လီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ အမိန့်ပေးလို့ရမယ်မထင်ဘူး”

“အဟင်း ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့နော်၊ တို့က ယူ ကြာဆစ်နွယ် ဆွဲဆောင်ရာကို ပါမှာစိုးလို့လေ”

ရှယ်လီမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ကြာဆစ်နွယ်နှင့် ပတ်သက် လျက် မနာလိုသည့်အရိပ်တို့ ပြည့်နေသယောင်။

“ဒီစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ရှယ်လီ”

“အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ ဘုန်းလူ၊ ယူနားကို ကြာဆစ် နွယ် ချဉ်းကပ်လာတာ ဘာကြောင့်ထင်နေလဲဟင်၊ အဲဒါ ယူကို လှည့်စားဖို့ပဲ ဘုန်းလူ”

“ရှယ်လီ ကျွန်တော့်ကိုချိန်းတာ ဒီကိစ္စအတွက်လား”

မတုန်မလှုပ်ဟန်ဖြင့် သူမေးတော့ ရှယ်လီ ပိုအခံရခက် သွားပုံ။

“ဟုတ်တယ် ဘုန်းလူ၊ ဘုန်းလူဟာ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်လောက်ရိုးသားတယ်ဆိုတာ တို့သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြာဆစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ယူခံရမှာစိုးလို့ သတိပေးတာ”

သည်တော့ သူက ခပ်ပျော့ပျော့ပြုံး၏။ ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်းကာ

“သတိပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှယ်လီ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လှည့်စားဖို့ဆိုတာ ရယ်စရာကောင်းမနေဘူးလား”

ကြာဆစ်နွယ်လို လှပသော မိန်းကလေးက သူ့ကို ဘယ်လိုလှည့်စားနိုင်မည်နည်းဟု တွေး၍မေးခြင်း။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာအနေနဲ့ဆိုရင် ထိုစကား က မဖြစ်နိုင်စရာပေါ့ ဘုန်းလူ၊ ဒါပေမယ့် ဘုန်းလူသိထားရမှာက ကြာဆစ်နွယ်ဟာ သာမန်မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကြောင့် ရူးသွပ် မတတ် ခံစားနေကြရတဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီးပါ ဘုန်းလူ၊

တို့က ဘုန်းလူကို အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးတွေထဲ မပါဝင်စေချင်ဘူး”

မှန်တာပြောရလျှင် ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ပတ်သက်၍ သူအတော် သိထားပါ၏။ လှပသော ကြာဆစ်နွယ်၏ အချစ်ကို လိုချင်သူတွေ များလှပါသည် မဟုတ်လား။

“လှပတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းကို ယောက်ျားတွေ စိတ်ဝင် စားတာ မဆန်းပါဘူး ရှယ်လီ၊ ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ ခုချိန်ထိ ကြာဆစ်နွယ်မှာ ချစ်ရမယ့်လူ မရှိသေးတာပဲ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဘုန်းလူ၊ သူ့နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ တဲ့လူတွေဟာ အနည်းဆုံးတော့ အရည်အသွေးမညံ့ကြပါဘူး၊ ဒါတွေကိုတောင် ကြာဆစ်နွယ်ဟာ ဘာမှလက်မခံခဲ့ဘဲနဲ့ ဘုန်းလူ လို လူတစ်ယောက်ကို တရင်းတနှီး အရောဝင်လာတာ ဆန်းကြယ် တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

သူ့မျက်နှာ ရုတ်တရက် ပျက်သွား၏။ ရှယ်လီကို မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောလိုက်စမ်းပါ ရှယ်လီ၊ ကြာဆစ်နွယ်အနား မှာ ကျွန်တော်ထက်သာတဲ့လူတွေ အများကြီးကြားက ကြာဆစ်နွယ် ဟာ ကျွန်တော့်လို ဘာမှဂုဏ်မရှိ ငွေမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီ

ရောက်လာလို့ အံ့သြနေတာမဟုတ်လား”

“အို...ရှယ်လီက ယူကိုအထင်သေးခဲ့တာ တစ်ခုမှမရှိပါ ဘူး ဘုန်းလူ၊ ယူမှာ မပြည့်စုံတဲ့အရာတွေရှိသလို ဘယ်ယောက်ျား မှ လိုက်မမီတဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အရာတွေလည်း ရှိတာပဲ၊ ဥပမာ ယူ ယောက်ျားပီသတာ၊ စာတော်တာမျိုးတွေပေါ့”

ပြောရင်းမှ ရှယ်လီ၏ မျက်ဝန်းများက သူ့အပေါ် အထင် ကြီးမှုတွေ ဖြလာသယောင်။

သူ ခပ်မဲ့မဲ့တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကြာဆစ်နွယ်လည်း ရှယ်လီအထင်ကြီးသလို ကျွန်တော့် ကို အထင်ကြီးလို့ ချဉ်းကပ်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

“တို့က ဘုန်းလူကို အထင်ကြီးတာ ဘာခုကွမှ မပေးနိုင် ဘူး၊ ကြာဆစ်နွယ် အထင်ကြီးလာရင်တော့ ဘုန်းလူအတွက် အန္တရာယ်များတယ်ရှင်”

ရှယ်လီ၏ စေတနာကို လက်မခံချင်သော တော်ဘုန်းလူ အား ပြောရင်း ဒေါသလေးဖြစ်မိရ၏။

“အဟွန်း...ကြာဆစ်နွယ်လို လှပတဲ့ မိန်းကလေးက ပေးမယ့် ဒုက္ခမျိုးဆိုရင် ကျေနပ်စွာနဲ့ ကျွန်တော်ခံယူလိုက်ပါမယ်

ရှယ်လီ၊ ကဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဘုန်းလူ”

သို့သော် တော်ဘုန်းလူက ရှယ်လီကို ကျောခိုင်းခဲ့၏။
သေချာပြန်တွေးကြည့်တော့ ကြာဆစ်နွယ်လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံ
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူလိုလူနား ရောက်လာတာ
အံ့သြစရာပါ။

“ဟိတ်ကောင် ဘုန်းလူ”

“ဟင် တင်အောင်”

ကြာဆစ်နွယ်အကြောင်း တွေးလာတာကြောင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မှ လာနေသည့် တင်အောင်ကိုပင် မမြင်မိပေ။

“မင်းကွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ဘာတွေများစဉ်းစားလာတာ
လဲ”

“အဟွန်း...အေးကွာ ဒီလိုပါပဲ”

ယခုမှသတိပြုမိတော့ တင်အောင်နှင့်အတူ သန်ပြန်ရည်မွန်
သော လူတစ်ယောက် ပါလာတာ တွေ့ရ၏။

“မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ဘုန်းလူ၊ ဒါ ငါတို့မေကွာ
ကို ပြောင်းလာတဲ့ ရဲသွေးတဲ့၊ ရဲသွေး သူက တော်ဘုန်းလူ”

တင်အောင်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် သူနှင့်ရဲသွေးတို့
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးပြလိုက်ကြသည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုတော်ဘုန်းလူ”

“အဟွန်း...ကျွန်တော့်ကို တင်အောင်တို့ခေါ်သလို
ဘုန်းလူလို့ပဲခေါ်ပါ၊ ကိုရဲသွေးနဲ့ တွေ့ရတာလည်း ကျွန်တော်
ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီပဲ၊ ရဲသွေးဆိုရင်
ရပါပြီ ဘုန်းလူ”

“ဟုတ်တယ် ဘုန်းလူ၊ ရဲသွေးက ငါတို့အတွက် သူငယ်
ချင်းအသစ်တစ်ယောက်ရတာပဲ၊ အားလုံး ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့ကွာ”

တင်အောင်ကပါ ဝင်ပြောတာကြောင့် သူ ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်မောင်တစ်ယောက် မမြင်ပါလား တင်အောင်”

“ဒီကောင် နောက်ကျတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရဲသွေးနဲ့က
သိပြီးသား၊ ကဲ လာ တို့ ကင်းနီတင်းကသွားစောင့်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒီနေ့ အားလုံးကို ခင်မင်ခွင့်ရတဲ့အတွက်

ကျွန်တော် ဒကာခံပါရစေ”

ရဲသွေးက တောင်းဆို၏။ တော်ဘုန်းလူ အားနာသွားလျက်

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်ကျွေးပါမယ် ရဲသွေး”

“နေပါစေ ဘုန်းလူ၊ ဒီပွဲက ကျွန်တော့်အတွက် သူငယ်
ချင်းသစ်တွေရတဲ့ပွဲပဲ”

နာရီကအစ အကောင်းစားနှင့် တန်ဖိုးရှိအဝတ်အစားတွေ
ဝတ်ထားသော ရဲသွေးသည် သာမန်အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မဟုတ်ဟု
ကြည့်ရုံနှင့် အကဲခတ်သိနိုင်၏။

“ရဲသွေးတောင်းဆိုတာ လက်ခံလိုက်ပါ ဘုန်းလူ၊ ကဲ
ယွန်းစို့”

ကြားထဲမှ တင်အောင် ဝင်ရောက်ဆုံးဖြတ်ပေးပြီး
သုံးယောက်သား ကင်းတင်းနီ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဒီမှာရဲသွေး စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကူအညီ လိုအပ်တာ
မျိုးရှိရင် ဘုန်းလူဆီကတောင်းကွ၊ ဒီကောင်က စာကြမ်းပိုး”

ကင်းတင်းနီရောက်ပြီး မကြာမီ ခင်မောင်ရောက်လာတာ
ကြောင့် သူတို့ဝိုင်း လူစည်သွား၏။ ရဲသွေးနှင့် ခင်မောင်က မနေ့
ကထဲက သိပြီးသားမို့ အထူးမိတ်ဆက်စရာ မလိုတော့ပေ။

မှာထားသော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး
ချိန်မှာ ခင်မောင်က စကားစလာခြင်း။

“ဟုတ်တယ် ရဲသွေး၊ တို့ကလပ်စ်မှာ ဘုန်းလူလောက်
စာတော်တာ မရှိဘူး၊ အားတာနဲ့ ဒီကောင် စာတစ်အုပ်နဲ့ အချိန်ကုန်
တာပဲ”

စီးကရက်ကို မီးညှိသောက်ရင်း တင်အောင်ကလည်း
ထောက်ခံ၏။ ရဲသွေးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“တော်ဘုန်းလူဆိုတဲ့ နာမည်ကို စကြားကတည်းက
တော်ရုံလူမဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိပြီးသားပါ”

ရဲသွေးအပြောကြောင့် သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“တင်အောင်တို့ ပြောသလောက်မဟုတ်ပါဘူး ရဲသွေး၊
ဒီကောင်တွေက မကြာခဏ ကလပ်လစ်ပြီး ပုံမှန်တက်တဲ့
ကျွန်တော့်ကို အလကားနေ အထင်ကြီးနေတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက ငါတို့ထက် ပိုတော်တာကိုတော့
ဝန်ခံရမှာပဲ ဘုန်းလူ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ”

တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်က အတိုင်အဖောက်ညီနေ၏။

“စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘုန်းလူလို လူတစ်ယောက်ရှိတာ
အားတက်စရာပဲဗျာ”

“ကျွန်တော်ပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးဆိုရင် အချိန်မရွေးပါ
ပဲ ရဲသွေး”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ကဲ မုန့်ထပ်မှာကြပါ
ဦး”

“ဟဲ ဟဲ ဒါမျိုးတော့ အီကိုယ်တို့က အားမနာတတ်ဘူး

နေသ်”

တိုင်ပင်ကိုက်ထားသလားပင် ထင်ရအောင် တင်အောင်
နှင့် ခင်မောင်က ကိုယ်စီ မုန့်ထပ်မှာ၏။ သူက မမှာတော့

“ဘုန်းလူကော”

“တော်ပြီ၊ အိမ်ကထမင်းစားလာခဲ့လို့ လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်နဲ့တင် ကျွန်တော် အဆင်ပြေပါပြီ ရဲသွေး”

သူ ငြင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကိုများ အားနာနေသလား ဘုန်းလူ”

“အဟွန်း သူငယ်ချင်းတွေပဲဗျာ၊ အားမနာပါဘူး”

“ဒီစကားကြိုက်သွားပြီဗျာ”

ထိုစဉ်

“တော်ဘုန်းလူ”

“ဟင်...ကြာဆစ်နွယ်”

အသံနှင့်အတူ သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာတာက ကြာဆစ်
နွယ်။

“ရှာလိုက်ရတာ တော်ဘုန်းလူရယ်၊ ယူက ဒီရောက်နေ
တာကိုး”

ခရမ်းရင့်ရောင် ဝမ်းဆက်လေးဖြင့် ကြာဆစ်နွယ်က သူ့ကို
ကြည့်၍ ပြောသည်။ သူက နေရာမှထကာ

“ကြာဆစ်နွယ် ကျွန်တော့်ကို ကိစ္စရှိလို့ရှာတာလားဟင်”
ထိုအမေးကြောင့် ကြာဆစ်နွယ် မျက်နှာလေးပျက်ချင်သွား

၏။

“ဘာလဲ ကြာဆစ်က ယူကို ကိစ္စရှိမှ တွေ့ရမှာလား
ဟင်”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး ကြာဆစ်နွယ်”

သူ့မေးခွန်း မှားသွားပြီဟု သိလိုက်စဉ် ခင်မောင်က

“အေးလေ မင်းမေးပုံက မဟုတ်တာပဲ ဘုန်းလူ၊

ကြာဆစ်နွယ် ထိုင်လေ၊ တစ်ခုခုစားပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြာဆစ်နွယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး
သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဘုန်းလူ ခေါ်လေကွာ”

တင်အောင်ကပါ ဝင်ရောက်ပြောရင်း တော်ဘုန်းလူအား
သတိပေး၏။ သည်တော့မှ တော်ဘုန်းလူက ကြာဆစ်နွယ်ကို
အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင် ထိုင်ပါဦးလား ကြာဆစ်နွယ်၊

လက်ဖက်ရည်လည်း သောက်ပါဦး”

“အတော်ပဲ တို့လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်
သောက်ချင်တာနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီဝိုင်းကို ကျွန်မရှင်းမယ်နော်”

ကြာဆစ်နွယ်က ပြောရင်း ဝင်ထိုင်၏။

“ဟာ...မဟုတ်တာပဲ၊ ဒီဝိုင်းကို ကျွန်တော်ရှင်းမှာပါ”

ဝင်ရောက်ပြောလိုက်သူက ရဲသွေးဖြစ်သည်။ ကြာဆစ်
နွယ်က ယခုမှ ရဲသွေးကို သတိပြုမိဟန်ဖြင့် ကြည့်၏။

“ဪ...ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက
ရဲသွေးတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့မေဂျာကို ပြောင်းလာတာလေ”

တော်ဘုန်းလူက ရဲသွေးနှင့် ကြာဆစ်နွယ်ကို မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်သည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မကြာဆစ်နွယ်”

လှပချောမောသော သူမကို ရဲသွေးက သွက်လက်စွာ
နှုတ်ဆက်၏။ ကြာဆစ်နွယ်က တည်ငြိမ်သောမျက်နှာလေးဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု တစ်ချက်သာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မကြာဆစ်နွယ် တစ်ခုခုမှာပါ၊ ဒီဝိုင်းကို ဒကာလုပ်ဖို့
အစကတည်းက ကျွန်တော်ကတိပေးထားလို့ပါဗျာ”

ကြာဆစ်နွယ်မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်၍ ရဲသွေး ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ ရဲသွေးက သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီပွဲကို ကျွန်မရှင်းရမှ ကော်ဖီသောက်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဟာ ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီကတော်ဘုန်းလူတို့လိုပဲ မကြာဆစ်နွယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် မပြုပေးနိုင်ဘူးလားဗျာ”

ရဲသွေး၏တောင်းဆိုမှုကို ကြာဆစ်နွယ်က ခေါင်းအသာခါယမ်းသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မခင်တတ်ပါဘူး ရဲသွေး၊ ကဲ ကျွန်မသွားစရာရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ် ကြာဆစ်နွယ်၊ ကဲ ငါ့ကိုခွင့်ပြုကြဦးကွာ”

တော်ဘုန်းလူက အလိုက်သိစွာ ကြာဆစ်နွယ်နှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ ရဲသွေးမှာ သိသာစွာ မျက်နှာပျက်ကျန်ခဲ့၏။

“ဘာမှ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ ရဲသွေး၊ ကြာဆစ်နွယ်ကို

ခင်မင်ချင်ရင် ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်း ကြိုးစားယူရမှာပေါ့ကွာ”

တင်အောင်တို့က အားပေးသည်။ ရဲသွေး မဲ့ပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဖို့ ဒီလောက်အခက်အခဲတော့ ရှိမှာပဲလေ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်မကျပါဘူးဗျာ”

“ဒီလိုမှပေါ့ ရဲသွေး၊ ကြာဆစ်နွယ်က တို့မေ့ကုန်ရဲ့ ကွင်းလေ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ”

“ဟား...ဟား မင်းက ဒါမျိုးတော့ လျင်သားပဲ ရဲသွေးရ”

ရဲသွေး၏ ပါးနှပ်မှုကို တင်အောင်နှင့် ခင်မောင်တို့ သဘောကျစွာ ချီးကျူးသည်။

တကယ်တော့ ချောမောလှပသော ကြာဆစ်နွယ်ကို မြင်လိုက်ရကတည်းက ရဲသွေးရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားတာ ဘယ်သူမှ မသိပါလေ။

“ဒါနဲ့ တော်ဘုန်းလူနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်တို့က ဘယ်လိုအဆင့်လဲ ခင်မောင်”

လိုက်ဖက်ညီစွာ ထွက်သွားသော တော်ဘုန်းလူနှင့်
ကြာဆစ်နွယ်တို့အကြောင်းကို ရဲသွေး စုံစမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ခုချိန်ထိတော့ သူငယ်ချင်းပါပဲ
ရဲသွေး၊ ဘာလဲ မောင်ရင်က ကြာဆစ်နွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ
လား”

တင်အောင်က ရဲသွေးမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ
မေးလိုက်၏။

ရဲသွေးက ပြုံးကာ

“ကြာဆစ်နွယ်လို လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိရင်လည်း အပြစ်မဟုတ်
ဘူးလို့ထင်ပါတယ် တင်အောင်”

“ဟား...ဟား သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ လှတဲ့မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ယောက်ျားတိုင်း စိတ်ဝင်စားခွင့်ရှိတာပဲ၊ တစ်ခုတော့
ရှိတယ် ရဲသွေး၊ ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း တော်ဘုန်းလူကို
အကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ခင်မောင်က အကြံပေး၏။ ရဲသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီအကြံအစည်ကို ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ

ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသောက်ကြပါဦး”

နောက်ထပ် စားစရာများ သူတို့ထပ်မှာလိုက်ကြသည်။
ရဲသွေးရင်ထဲ အလိုလိုပျော်နေ၏။

“အဲဒီလူ ရဲသွေးက တော်ဘုန်းလူနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးနေပြီလား”

နှစ်ယောက်သား လမ်းအတူလျှောက်လာရာမှ ကြာဆစ်နွယ် မေးသည်။ တော်ဘုန်းလူ ခေါင်းအသာခါယမ်းကာ

“ဟင့်အင်း...တင်အောင်တို့ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဒီနေ့မှပဲ ကျွန်တော်သိတာပါ ကြာဆစ်နွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လှပသော ကြာဆစ်နွယ်မျက်နှာလေးက တစ်ခုခုကို မကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် အနည်းငယ်မူန်နေ၏။

“သူပုံစံကို မကြိုက်ဘူး၊ သိပ်ရဲလွန်းတယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်လွန်းတယ် တော်ဘုန်းလူ”

မှန်တာပြောရလျှင် ရဲသွေးပုံစံက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြီး လူငယ်ဆန်လွန်း၏။

“ဒါကြောင့် ခင်မင်ခွင့်တောင်းတဲ့ ရဲသွေးကို အပြတ်ငြင်း ခဲ့တာလား ကြာဆစ်နွယ်”

“ဘာလဲ ကျွန်မ အဲဒီလိုငြင်းတာကို ရှင်မကြိုက်ဘူး တော်ဘုန်းလူ”

သူ့ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်၍ သူမမေးသည်။

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါက ကြာဆစ်နွယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ၊ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ တော်ဘုန်းလူမေးတာလဲ”

အကဲခတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြာဆစ်နွယ် ကြည့်လာတော့ တော်ဘုန်းလူ ပြုံး၏။

“အဟွန်း မှန်တာပြောရရင် ရဲသွေးက ကျွန်တော့်ထက် အများကြီးသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ကြာဆစ်နွယ်၊ အဲဒီလိုလူကို ခင်ဖို့တော့ ငြင်းပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြံမှ ကြာဆစ်နွယ်က လာခင်နေတာကို အံ့သြမိလို့ပါ”

“ဒါ ဘာအံ့သြစရာလို့လဲ ဘုန်းလူ၊ ကျွန်မက အစကတည်းက ပြောခဲ့ပြီလေ၊ လူတိုင်းကို ကျွန်မ ခင်တတ်တာမဟုတ်

ပါဘူးလို့၊ ရဲသွေးက ရှင်ထက်သာတယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ တော်ဘုန်းလူ၊ ဘာလဲ ရဲသွေးကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ တန်ဖိုးရှိ အဝတ်အစားတွေကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် စိန်လက်စွပ်နဲ့ ရွှေဟန်းချိန်းတွေကြောင့်လားဟင်”

“သူက ကျွန်တော့်ထက် အစစအရာရာ ပြည့်စုံတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပါ ကြာဆစ်နွယ်”

ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီး တန်ဖိုးရှိအဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များနှင့် ရဲသွေးသည် လူချောတစ်ယောက်ပါ။

“သွားစမ်းပါ၊ အဲဒီအပေါ်ယံ ရုပ်ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး တော်ဘုန်းလူ၊ ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပေါ်ယံကိစ္စထက် အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကိုပဲ ကြည့်တာ၊ တော်ဘုန်းလူမှာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ် သိလား”

သူ့ကိုကြည့်ကာ အပြုံးလေးဖြင့် သူမပြောလာတော့ ကြိတ်၍ သက်ပြင်းချမိ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်လည်း အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ၊

ကျွန်တော်လည်း သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ ကြာဆစ်နွယ်”

“ဟင်အင်း ကျွန်မအတွက်ကတော့ ရှင်က သာမန်လူမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ကျွန်မခင်မိတာဖြစ်မယ် တော်ဘုန်းလူ”

ထိုစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ရှယ်လီ လျှောက်လာတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ကြာဆစ်နွယ်က တော်ဘုန်းလူနား ပိုကပ်လိုက်ကာ

“ယူ ပခုံးပေါ်မှာ အမှိုက်ကြီး”

ပြောပြောဆိုဆို သူပခုံးပေါ်သို့ လက်လေးများဖြင့် အသာဖယ်ရှားပေးလေ၏။ သည်မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသော ရှယ်လီတစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

၁ သို့သော် ချက်ချင်း မျက်နှာကိုပြင်ကာ

“တော်ဘုန်းလူနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်တို့ပါလား”

ဟု အပြုံးမပျက် နှုတ်ဆက်၏။ ကြာဆစ်နွယ်ကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့်

“တစ်ယောက်တည်းလား ရှယ်လီ”

“အဟင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ ကြာဆစ်နွယ်၊ ခြော်

ဘုန်းလူ မနက်ဖြန် ရှင့်မေမေကို အိမ်လာခဲ့ဖို့ မာမိက မှာလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပါ့မယ် ရယ်လီ”

ကြာဆစ်နွယ်က သူတို့နှစ်ဦးကို နားမလည်သလို ကြည့်၏။ ရယ်လီက အထက်စီးအပြုံးဖြင့်

“ဘုန်းလူ လိုက်ဖို့မှာမဟုတ်လား၊ တို့စောင့်နေမယ်လေကဲ သွားပြီ”

တော်ဘုန်းလူ၏ စကားအပြန်ကို မစောင့်ဘဲ ရယ်လီ ထွက်သွားသည်။

“ရှင်တို့က ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ တော်ဘုန်းလူ”

အနိုင်ရဟန်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော ရယ်လီကို မခံချင်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကြာဆစ်နွယ် မေးလိုက်သည်။

တော်ဘုန်းလူ သက်ပြင်းချကာ

“ရှယ်လီတို့က အထည်ဒိုင်ကြီးဖြင့်ထားတာ ကြာဆစ်နွယ် သိမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အမေက သူတို့ဆီက အထည်တွေယူပြီး ရပ်ကွက်ဈေးမှာ ရောင်းတယ်လေ”

“ဪ...ဒီလိုဆက်စပ်မှုမျိုးကိုး၊ ဒါနဲ့ တော်ဘုန်းလူ အမေကကော”

ထိုအမေးကြောင့် ကြည်လင်နေသော တော်ဘုန်းလူ မျက်နှာ ချက်ချင်း မိုင်းညှို့သွား၏။

“ကျွန်တော့်မှာ အမေမရှိတော့ပါဘူး ကြာဆစ်နွယ်”

“အို...ဆောရီးနော်၊ ကျွန်မ မသိလို့မေးမိတာပါ တော်ဘုန်းလူ”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို ကြာဆစ်နွယ် အားနာသွားမိ၏။

သူ မချီသလိုပြုံးကာ

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမေးခွန်းက ကျွန်တော့်အတွက် ရိုးနေပါပြီ ကြာဆစ်နွယ်”

မိဘစုံနှင့်နေလာသော ကြာဆစ်နွယ်မှာ တော်ဘုန်းလူ အပေါ် ပထမဆုံး ကရုဏာစိတ် ဝင်သွားရ၏။

“တော်ဘုန်းလူတို့အိမ်ကို ကျွန်မ လာလည်လို့ရမလားဟင်”

“အဟွန်း ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကြာဆစ် လာနိုင်

မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်က
သူဌေးရပ်ကွက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

တော်ဘုန်းလူ၏ တစ်ဖက်သတ် အားငယ်မှုစကားကြောင့်
သူမ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျွန်မရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ အဲဒီအရာတွေအပေါ်မှာ မူတည်
မနေပါဘူး ဘုန်းလူ၊ ကျွန်မ တကယ်ရောက်လာမှ ဘုန်းလူ ရှောင်မ
နေရဘူးနော်”

သူပြုံးသည်။

“ကြာဆစ်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာမှာကို
ကျွန်တော်က ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုနေမှာပါဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဘုန်းလူ”

ထိုအခိုက်အတန့်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်သူငယ်ချင်း
တွေလို ပိုမိုရင်းနှီးသွားသယောင်။

“ရော ဘုန်းလူ”

“ဟင် ဒါက”

သူမက ဖိတ်စာထုတ်ပေးလာတာကြောင့် သူအံ့သြသွား

စဉ်

“တခြားစဉ်းစားမနေနဲ့ ဘုန်းလူ၊ ဒါ ကျွန်မမွေးနေ့ဖိတ်စာ
ပါ”

“ဪ”

ယခုမှ သူရင်ထဲ သက်ပြင်းမော ကြိတ်ချနိုင်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေလောက်
ပဲ ဖိတ်တယ် တော်ဘုန်းလူ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က အဲဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက်
ပေါ့”

“အင်း”

သူမအပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။ သူလက်ထဲမှာ
ဖိတ်စာက တောက်ပအဖိုးတန်လွန်းနေသည်။

“ကြာဆစ် ဒီလိုဖိတ်တာ ကျွန်တော်ဝမ်းသာပေမယ့်
ကြာဆစ်ကို ထိုက်တန်တဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့က”

“ဒီမှာ ဘုန်းလူ၊ ရှင့်ကိုဖိတ်တာ ကျွန်မ မွေးနေ့
လက်ဆောင်လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မမွေးနေ့မှာ ရှင်လာရင်ပဲ

ကျေနပ်ပြီသိလား။”

သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ သူမပြောသည်။ ကောရွှန်းသော မျက်တောင်များအောက်က သူမမျက်ဝန်းများသည် သူ့ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်ခြည်း ဆွဲငင်ယူလိုက်သလို။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဘယ်သူမှ မခိုင်းစေဘဲ အလိုအလျောက် သူကတိပေးတော့ သူမကျေနပ်စွာ ပြုံးလေ၏။

“ဟက်ပီးဘဒ်ဒေး”

ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြသည့် လူကြီးလူငယ်များက သူမကို နှုတ်ဆက်ရင်း လက်ဆောင်တွေပေးကြ၏။

ဒက်ဒီ၊ မာမီတို့နှင့်အတူ ဧည့်သည်များကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေသော သူမမှာ မကြာခဏ အဝင်ပေါက်ဘက်သို့ ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေမိသည်။

“ဟက်ပီးဘဒ်ဒေး ကြာဆစ်နွယ်”

“သင့်နံ...ဟင် ရှင် ရဲသွေး”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရဲသွေးကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ကြာဆစ်နွယ် အံ့သြသွား၏။

ကြည့်စမ်း ရဲသွေးကို သူမ မဖိတ်ခဲ့ဘဲ ဘယ်လိုရောက်လာတာပါလိမ့်ဟု တွေးမိစဉ်

“ဟော သားနဲ့သမီးက သိနေကြတာကိုး၊ သမီး ဒါ
ဒက်ဒီမိတ်ဆွေ ဦးဘသွေးလေ၊ ဒါက ဦးဘသွေးရဲ့သား
မောင်ရဲသွေး”

“အို”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ၏မိဘတွေနှင့် ရဲသွေး၏မိဘ
တွေက မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေပါလား။

ရဲသွေးက သူမကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ

“ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ အန်ကယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ကဲ ဦးတင်နွယ် ခင်ဗျားနဲ့ကြမှ
ကျုပ်လည်း သားနဲ့သမီးတို့ ဒီလိုပတ်သက်နေမှန်း သိတာမျိုး”

“ဟား...ဟား ကလေးတွေ ရင်းနှီးနေတာ ကောင်းတာ
ပေါ့ ဦးဘသွေးရယ်”

လူကြီးတွေအတွက် သားသမီးချင်း ရင်းနှီးမှုက သဘော
ကျစရာ ဖြစ်သွား၏။

“သမီးလေးက လှလိုက်တာရှင်”

ကြာဆစ်နွယ်ကိုကြည့်ကာ ရဲသွေးအမေက ချီးကျူးသလို

“သားလေးကလည်း ချောတာပါပဲရှင်၊ အဟင်း ဟင်း”

ရဲသွေးကိုကြည့်ပြီး သူမ၏အမေကလည်း ချီးကျူးသည်။

“သမီးလေးက သူ့သူငယ်ချင်းလာမယ် ပြောနေတာ
မောင်ရဲသွေး ဖြစ်နေတာကိုး”

“သူက ဒီလိုပဲပြောထားသလား အန်တီ”

ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ရဲသွေးကမေးသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ သားရယ်၊ အန်တီတို့က တခြားလူမှတ်
လို့”

“မဟုတ်ဘူး မာမီ၊ သမီးပြောတဲ့သူငယ်ချင်းက ဟိုမှာ”

“ဟင် တော်ဘုန်းလူ”

ကြာဆစ်နွယ်ပြရာ ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထဲမှာ အပြာနု
ရောင် ဖဲစည်းကြိုးဖြင့် လှပစွာ ချည်နှောင်ထားသည့် လေးထောင့်
ပုံစံတစ်ခုကိုကိုင်လျက် တော်ဘုန်းလူ ရောက်လာ၏။

ကြာဆစ်နွယ်က ရှေ့ထွက်၍ ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုလိုက်သည်။

“ဘုန်းလူ”

“ဪ...ကြာဆစ်”

ရောင်စုံမီးများကြားမှာ အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့်
တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တွေ ဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် ကြာဆစ်နွယ်မှာ

မိုးပေါ်က ဘုံကြီးပြတ်ကျလာတဲ့ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးနယ် လှပလွန်းနေသည်။

“ဟက်ပီးဘဒ်ဒေးပါ ကြာဆစ်၊ ဒါ ကျွန်တော့် လက်ဆောင်ပါ”

“သင့်နီ”

တော်ဘုန်းလူပေးသော လက်ဆောင်ကို သူမက မြတ်နိုးစွာ လက်ခံယူလိုက်၏။

“တော်ဘုန်းလူ”

“ဪ...ရဲသွေးလည်း ရောက်နေတာကိုး”

ရဲသွေး နှုတ်ဆက်လိုက်တာကြောင့် တော်ဘုန်းလူ မြင်သွား၏။ သည်ပွဲမှာ ရဲသွေးကို တွေ့လိုက်ရတော့ တော်ဘုန်းလူ အံ့သြသွားတာအမှန်။

“ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို အခင်ဆုံးလူတွေပဲ ဖိတ်တယ်”

ထိုစကားကို ကြာဆစ်နွယ်ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရဲသွေးက ဒက်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့သားလေ တော်ဘုန်းလူ”

သူဘာတွေးနေတယ်ဆိုတာ သိသော ကြာဆစ်နွယ်က

ချက်ချင်း ရှင်းလင်းစွာ အသိပေး၏။

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာလာဆုံတာ ကောင်းတာပေါ့ ရဲသွေး”

“အေးဗျာ ဒီပွဲ ကို ခင်ဗျားလာမယ်မထင်ဘူး တော်ဘုန်းလူ”

တောက်ပသော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံပြည့်နှင့် ရဲသွေးက သာမန်အဝတ်အစားနဲ့ ရောက်လာသည့် တော်ဘုန်းလူကို ကြည့်ပြီး ပြော၏။ ကြာဆစ်နွယ်က ရဲသွေးကို ဖျတ်ခနဲ တည့်တည့်ကြည့်သည်။

“ဘုန်းလူကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖိတ်ထားတာပါ ရဲသွေး”

“သမီးဖိတ်ထားတာ ဒီသူငယ်ကိုး”

ကြာဆစ်နွယ်၏ မိဘနှစ်ပါးက ဘာအဆောင်အယောင်မှ မပါသည့် တော်ဘုန်းလူကို အထင်သေးသလို ကြည့်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီနဲ့မာမီ၊ သူက တော်ဘုန်းလူတဲ့ စာတော်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဪ...အင်း အင်း၊ ကဲ မောင်ရဲသွေးတို့ကို နေရာချပေးလိုက်ဦး သမီး”

လူကြီးတွေက ထွက်သွား၏။ သူတို့သုံးယောက် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဘုန်းလူ လာလေ”

ကြာဆစ်နွယ် ခေါ်ပေမယ့်

“နေပါစေ ကြာဆစ်၊ မွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်တော်ရောက်အောင်လာခဲ့ပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ဟင်...တစ်ခုခုစားသွားဦးလေ ဘုန်းလူ”

“ဟုတ်သားပဲ ဘုန်းလူ၊ ပွဲကိုတောင် ရောက်အောင်လာပြီးမှတော့ စားသွားသင့်တာပေါ့”

ရဲသွေးကပါ ဝင်ပြောသည်။ တော်ဘုန်းလူက ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကြာဆစ်နွယ်ကို တွေ့ရလို့ ကျေနပ်ပါပြီ၊ အိမ်မှာ အမေက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေမှာမို့ပါ၊ ရဲသွေးပဲ ကြာဆစ်နွယ်နဲ့အတူ စားကြပါဗျာ၊ ကဲ သွားပြီ”

“ဘုန်းလူ”

သူလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူဌေးတွေကျွေးမွေးမယ့် အစားအစာဟာ စေတနာအပြည့်ဖြင့် အမေကျွေးသည့် ငါးပိရည်တစ်ခွက်

လောက်မှ သူ့အတွက် အရသာရှိနိုင်မည်မထင်ပါ။

“ကြာဆစ်နွယ်က တော်ဘုန်းလူကို အတော်ခင်ပွဲပဲနော်”

နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့စဉ် ရဲသွေးက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ ကျွန်မကပဲ စတင်မိတ်ဖွဲ့ခဲ့တာ ရဲသွေး”

အရွဲ့တိုက်တယ်ထင်ရအောင် ကြာဆစ်နွယ်က ပွင့်လင်းစွာ ပြော၏။ ရဲသွေး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ကြာဆစ်နွယ်ကို ရဲသွေးဘက်က ခင်ပါရစေဟု တောင်းဆိုခဲ့တာတောင် လက်မခံတဲ့အဖြစ်။

“ကျွန်တော်လည်း တော်ဘုန်းလူကို သဘောကျပါတယ်၊ သူက စာကြိုးစားတယ်လေ”

“ကျွန်မက အဲဒီအတွက်နဲ့ သူ့ကိုခင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ရဲသွေး၊ တော်ဘုန်းလူဆီမှာရှိတဲ့ ရိုးသားမှုကိုပဲ”

“ကြာဆစ်နွယ် ဆိုလိုတာက တော်ဘုန်းလူဟာ ရိုးသားတယ်လို့လား”

“အင်း”

တော်ဘုန်းလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြာဆစ်နွယ် အထင်ကြီး

လွန်းနေပြီဟု ရဲသွေး ခံစားမိ၏။

“သူတကယ်ရိုးသားရဲလားဆိုတာ ကျွန်တော် စမ်းကြည့်
ချင်တယ် ကြာဆစ်နွယ်”

“ရှင်က ဘယ်လိုစမ်းမှာလဲ ရဲသွေး”

ရှုစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြာဆစ်နွယ်က ရဲသွေး
ကို ကြည့်လာ၏။

“အဟက်...တစ်ခုခုပေါ့ ကြာဆစ်နွယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ တော်ဘုန်းလူကို ကျွန်မယုံတယ်
ရဲသွေး”

“ကြာဆစ်နွယ်က သူ့ကို ဒီလောက်အထင်ကြီးနေတာ
ဘုန်းလူအတွက် ကံကောင်းတာပဲဗျာ”

ရဲသွေးက အားကျသလိုပြောသည်။ ကြာဆစ်နွယ်
မသိဟန်ဆောင်ကာ ရဲသွေးနားမှ ထွက်ခဲ့၏။

သို့သော် သူမနောက်မှာ ရဲသွေးကပ်ပါလာတာမဟုတ်
လား။

“ဘုန်းလူ”

“ဪ...ရဲသွေး”

ကျောင်းသို့ သူထွက်စောစော ရောက်ရှိနေသော ရဲသွေးကို
တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် တော်ဘုန်းလူ အနည်းငယ် အံ့သြသွား၏။

ပုံမှန်ဆိုလျှင် ရဲသွေးက အချိန်နောက်ကျမှ ရောက်တတ်သူ
မဟုတ်လား။

“ဒီနေ့ စောစောစီးစီးပါလား ရဲသွေး”

ရဲသွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း တော်ဘုန်း
လူ မေးလိုက်သည်။ ရဲသွေး ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် ဘုန်းလူ၊ တမင် ကိုယ်စောပြီးထွက်လာ
တာ”

“တမင် ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ မင်းမှာ ကိစ္စရှိလို့လား”

ဘုန်းလူ”

“အင်း”

တော်ဘုန်းလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သော ရဲသွေးကို ကြည့်၍ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်များ ချိန်းထားသလားဟု တွေး၏။

“လက်ဖက်ရည်မှာလိုက်မယ် ဘုန်းလူ”

“အင်း အဆင်ပြေပါတယ် ရဲသွေး”

ဝိတ်တာကောင်လေးကို တူးတီးဟု ရဲသွေး မှာလိုက်သည်။ အမှန်တော့ တော်ဘုန်းလူနှင့် ရဲသွေးတို့ ဒီလိုနှစ်ယောက်တည်း မဆုံဖြစ်ပါ။

“မုန့်ကော ဘာစားမလဲ ဘုန်းလူ”

“တော်ပြီ ရဲသွေး၊ အိမ်က ထမင်းကြော်စားလာတယ်

ကွ”

ရိုးသားစွာပဲ တော်ဘုန်းလူ ပြောသည်။ ရဲသွေးက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ တစ်ပတ်နှမ်း အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့်တိုင် တော်ဘုန်းလူ၏ အသားအရေက ဖြူစင်ရှင်းသန့်လျက် ချောမောသော ရုပ်ရည်က ပေါ်လွင်နေ၏။ ဒါကြောင့် ကြာဆစ်နွယ်က တော်ဘုန်းလူကို ခင်တွယ်တာလား။

“မင်း တစ်ခုခုထူးခြားနေသလား ရဲသွေး”

“အဟက် ဘုန်းလူက အကဲခတ်မိသားပဲ၊ တကယ်တော့ ကိုယ် ဒီကို အစောကြီးရောက်လာတာ မင်းကိုတွေ့ဖို့ပဲ တော်ဘုန်းလူ”

“ဟင်”

ရဲသွေး၏စကားကြောင့် တော်ဘုန်းလူ နားမလည်ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ကို လာစောင့်တယ်ဟုတ်လား ရဲသွေး”

“အင်း...ဟုတ်တယ် ဘုန်းလူ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းဆီမှာ ကိုယ် အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့”

“ကိုယ့်ဆီက အကူအညီ၊ အဟွန်း ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးဆိုရင် ပေးနိုင်ပါတယ် ရဲသွေး”

လွယ်ကူစွာပဲ ထိုစကားပြောမိ၏။ ရဲသွေးထက်စာလျှင် တော်ဘုန်းလူသည် ချမ်းသာပြည့်စုံသူမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကူအညီမတောင်းနိုင်ဟု ယုံကြည်သည်။

“စိတ်ချပါ ဘုန်းလူ၊ ကိုယ်တောင်းတဲ့အကူအညီ ခင်ဗျား တတ်နိုင်မှာပါ”

တော်ဘုန်းလူကို ကြည့်၍ ရဲသွေး တပ်အပ်ပြော၏။

“ဟုတ်ပြီလေ မင်းတောင်းချင်တဲ့ အကူအညီက ဘာလဲ

ရဲသွေး”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြာဆစ်နွယ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့

ပါ ဘုန်းလူ”

“ဘာ...ကြာဆစ်နွယ်ကိစ္စ ဟုတ်လား ရဲသွေး”

မထင်မှတ်ဘဲ ရဲသွေးနှုတ်ဖျားမှ ကြာဆစ်နွယ်နာမည်
ပါလာတာကြောင့် တော်ဘုန်းလူ မျက်ခုံးတို့ အနည်းငယ်တွန့်သွားရ
၏။

“ကြာဆစ်နွယ်က မင်းကို သိပ်ခင်တယ်ဆိုတာ ငါသိ
တယ် ဘုန်းလူ”

“အဲဒီတော့”

တော်ဘုန်းလူက ရဲသွေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး စကားတောက်

သည်။

ရဲသွေးက ခပ်မဲ့မဲပြုံး၏။

“နောက်တစ်ခု သိရမှာက မင်းနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်တို့ဟာ
ရိုးသားတဲ့ခင်မင်မှု ရှိတယ်ဆိုတာ”

“ကြာဆစ်နွယ်က ပြောတာလား ရဲသွေး”

တော်ဘုန်းလူ မေးလိုက်၏။ ကြာဆစ်နွယ်ကို မမျှော်လင့်
ဘဲ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတာမှန်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်
အတိုင်းအတာအထိလဲဟု ဘာသာအသိဆုံးဖြစ်သည်။

“သေချာတာပေါ့ ဘုန်းလူ၊ မောင်ရင်ဟာ ရိုးသားတဲ့
လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကြာဆစ်နွယ်ဖျားကပဲ ဝန်ခံသွား
တယ်၊ ဒါကြောင့် ကြာဆစ်နွယ်အပေါ် မင်း တကယ်ရိုးသားတာ
မှန်ရင် ကိုယ်က ကြာဆစ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့အကြောင်း ပြောပေး
စေချင်တယ် ဘုန်းလူ”

“ဟင် ဒါ မင်းတောင်းတဲ့အကူအညီလား ရဲသွေး”

မမျှော်လင့်သော ရဲသွေး၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် တော်ဘုန်း
လူ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘုန်းလူ၊ ဘယ်လိုလဲ ဒီအကူအညီကိုတော့
မင်းတတ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား ဘုန်းလူ”

တော်ဘုန်းလူ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ရဲသွေးကို တည်တည်
ကြည့်၏။

“မင်းတကယ်ပဲ ကြာဆစ်နွယ်ကို စိတ်ဝင်စားတာလား

ရဲသွေး”

“အမှန်အကန်ပါပဲ ဘုန်းလူ၊ ငါ့ဘဝမှာ ကြာဆစ်နွယ်ဟာ ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

ရဲသွေး ဝန်ခံလေတော့ တော်ဘုန်းလူ ကြိုက်ကာ သက်ပြင်းချ၏။ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ တော်ဘုန်းလူထက်စာ လျှင် ရဲသွေးသည် အစစအရာရာ ပြည့်စုံသူပါ။

တော်ဘုန်းလူ မျက်စိထဲမှာ ရဲသွေးနှင့် ကြာဆစ်နွယ်က အစစအရာရာ လိုက်ဖက်တယ်ဟု ထင်မြင်မိ၏။

သို့သော်

သူနှလုံးသားက ကြာဆစ်နွယ်အပေါ်တွင် လှုပ်ရှားမိခဲ့ပြီ။ ခင်မင်းရင်းနှီးမှု ပိုလာသည်နှင့်အမျှ ချောမောလှပသော ကြာဆစ်နွယ် ကို စိတ်ဝင်စားမိတာ အပြစ်မဟုတ်ဟု ထင်၏။

“မင်းသာ ပြောပေးမယ်ဆိုရင် ကြာဆစ်နွယ်က လက်ခံ မှာပဲ ဘုန်းလူ”

သည်တော့ သူ ခေါင်းခါယမ်းမိ၏။ အချစ်ဆိုတာ သူများ ပြော၍ ရနိုင်တဲ့အရာမဟုတ်ပေ။

“မင်းမှားနေပြီထင်တယ် ရဲသွေး၊ နှလုံးသားကိစ္စဆိုတာ

အင်မတန် နူးညံ့ပါတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောသင့်တယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား ရဲသွေး”

“ဒါကို ငါစဉ်းစားပါတယ် ဘုန်းလူ၊ ဒါပေမယ့် ကြာဆစ် နွယ်က မင်းကို သိပ်ယုံကြည်တယ်၊ မင်းက တိုက်တွန်းတဲ့လူကိုပဲ သူလက်ခံမယ်လို့ ငါထင်လို့ မင်းဆီ အကူအညီတောင်းတာပါ ဘုန်းလူ”

ရဲသွေးထံမှ ဒီလိုတိုက်ရိုက် အကူအညီတောင်းလာတယ် ဆိုတော့ သူငြင်းဖို့ ခက်ပါ၏။

“ကောင်းပြီလေ မင်းက အကူအညီတောင်းလာမှတော့ ငါအကူအညီပေးရမှာပေါ့ ရဲသွေး၊ ဒါပေမယ့် ကြာဆစ်နွယ်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကတော့ မင်းရဲ့ကံပဲ ရဲသွေး”

“အိုကေ ဒါကို ငါနားလည်ပါတယ် ဘုန်းလူ၊ မင်း ဒီလောက်အကူအညီပေးတာကိုပဲ ငါ ကျေးဇူးတင်နေမှာပါကွာ”

သည်လိုကိစ္စမျိုးကို ကူညီမည်ဆိုသော တော်ဘုန်းလူ၏ စိတ်ဓာတ်အား ရဲသွေး နည်းနည်းလေးစားသွားရသည်။

မှန်တာပြောရလျှင် ရဲသွေးဘက်မှ ဒီကိစ္စပြောလျှင် တော်ဘုန်းလူက ငြင်းမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

ယခုတော့ ကြာဆစ်နွယ်ပြောသလို တော်ဘုန်းလူဟာ
တကယ်ပဲ ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်လားဟု စဉ်းစားစရာ။

“ကဲ ဒါဆို ငါလစ်ပြီနော် ဘုန်းလူ၊ ဟိုမှာ ကြာဆစ်
လာနေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ရဲသွေးက နေရာမှ ထထွက်သွား၏။
တော်ဘုန်းလူ ကြည့်လိုက်တော့ ခရမ်းဖျော့ဝတ်စုံဖြင့် လှပသော
ကြာဆစ်နွယ်က ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

တော်ဘုန်းလူမျက်စိထဲ ဒီနေ့မှ ကြာဆစ်နွယ်က ပိုလှနေ
သယောင်။ သူ့ကိုမြင်တော့ သူမ လှမ်းပြီးပြ၏။ သို့သော် သူ့ဘက်
က ပြန်မပြီးပြနိုင်အောင်ပါ။

သည် လှယမင်းလေးအား သူများရင်ခွင်ထဲရောက်ဖို့ သူက
တိုက်တွန်းပေးရမည့်အဖြစ်တဲ့။ ကဲ သူ့ဘဝမှာ ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာ
လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူက ထင်ခဲ့မှာလဲ။

“ဘုန်းလူ”

“ဟင် ကြာဆစ်နွယ်”

“အမယ်လေး ဘုန်းလူရယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ
များ တွေးနေတာလဲ၊ ကျွန်မလာတာတောင် မမြင်ဘူးတဲ့လားရှင်”

အနားရောက်လာသော ကြာဆစ်နွယ်က မပြီးမရယ်နှင့်
တည်တည်ကြီးကြီးဖြစ်နေသော သူ့ကိုကြည့်၍ အပြစ်တင်သံလေးနှင့်
ပြုံး၏။

သည်တော့မှ သူ မချီသလိုပြီးလိုက်ရင်း

“ကြာဆစ်နွယ်က ဒီနေ့ သိပ်လှနေလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ ကြာဆစ်နွယ်က သဘောကျဟန်ဖြင့်
ရယ်ကာ

“အဟင်း...ဒါဆိုရင် တော်ဘုန်းလူကို ဒီနေ့ ကျွန်မ
မုန့်ဝယ်ကျွေးရမယ်”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်
ပြီးတယ်၊ ကြာဆစ်နွယ်ကော တစ်ခုခုသောက်ဦးမလား”

လောကွတ်အရ မေးလိုက်သည့်တိုင် သူ့အနေဖြင့် ဒီနား
မှာ ဆက်၍မထိုင်ချင်တော့လောက်အောင်ပါ။

“ဟင်အင်း...ကျွန်မ အိမ်ကသောက်လာခဲ့ပါပြီ၊ ဘုန်းလူ
ကိုမြင်လို့ လာလိုက်တာ”

“အတော်ပဲ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်တာပေါ့
ကြာဆစ်”

“အင်း”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အတူထွက်ခဲ့၏။ လှပသော သူမနှင့် တွဲလျှောက်လာသည့် သူ့ကို ကျောင်းသားတချို့က အားကျသော မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာသိသော သူက မချီပြီးသာ ပြုံးနေလိုက်မိ၏။

xxxx

မနက်ခင်း၏ အေးမြသောလေညှင်းက သူတို့နှစ်ဦးကြား တိုးစေ့လာသည်။ အစိမ်းရောင်ရွက်စိုတို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က လှပလန်းဆန်းနေသယောင်။

“ဒီနေ့ ရာသီဥတုက မသာယာဘူးလား တော်ဘုန်းလူ”

“အင်း”

တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသော သူ့ကို သူမ ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ရှင် ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ တော်ဘုန်းလူ”

“ဗျာ...ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြာဆစ်နွယ်”

အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်လို သူ အလန့်တကြား မေး၏။ သူမက သူ့ကို အကဲခတ်သောမျက်ဝန်းများဖြင့်

ကြည့်ကာ

“တော်ဘုန်းလူ ဒီနေ့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း စကားမပြောချင်ဘူး”

အရင်နေ့တွေလို လိုက်လံဖော်ရွေမှုမရှိသော သူ့ကို သူမ မကျေနပ်ဟန်လေးဖြင့် ပြော၏။

သူတောင်းပန်သလို ကြည့်သည်။

“ဆောရီးပဲ ကြာဆစ်နွယ်၊ အမှန်တော့ ကြာဆစ်နွယ်ကို ပြောဖို့စကား ဘယ်ကစရာမှန်းမသိလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာပါဗျာ”

“ဟင်...ကျွန်မပြောဖို့စကား ဟုတ်လား ဘုန်းလူ၊ အဟင်း ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်၊ ဘာစကားတွေ ပြောမှာမို့ ဒီလောက်ထိ စဉ်းစားနေရတာလဲ တော်ဘုန်းလူ”

အပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် သူမက စကားလမ်းကြောင်းပေးသည်။ သူက သူမကိုမကြည့်ဘဲ သက်ပြင်းချ၏။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပြင်လူအကြောင်းပါ ကြာဆစ်နွယ်”

“တော်ဘုန်းလူ ပြောတာကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

သည်တစ်ခါတော့ တကယ်နားမလည်ဟန်လေးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်၍ သူမပြော၏။

“ကျွန်တော့်ဆီကို ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်းလာတယ်”

“ဟင်...ဘာအကူအညီလဲ တော်ဘုန်းလူ”

သူ ဖျတ်ခနဲ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။ ကြာဆစ်နွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ကြာဆစ်နွယ်က သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၏။

“ရဲသွေးက သူ ကြာဆစ်နွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အကြောင်း ပြောပြဖို့ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းတာပါ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ကြာဆစ်နွယ်၊ ဒီမနက်ပဲ သူ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းသွားပါတယ်”

သူစကားကို နားထောင်ရင်း ကြာဆစ်နွယ်၏ ဖြူနုသော မျက်နှာလေး တဖြည်းဖြည်း ပန်းနုရောင်သန်းလာသည်။

“အခု ရှင်ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲလား တော်ဘုန်းလူ”

“သိပါတယ်၊ ရဲသွေးအတွက် ကြာဆစ်နွယ်ကို ကျွန်တော် ပြောပေးနေတာပါ”

“ဪ”

ရုတ်ခနဲ သူမက မဲ့မဲ့လေးပြီး၍ သူ့ကိုစူးစိုက်စွာကြည့်သည်။ တခြားသောယောက်ျားတွေက သူမကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလူတစ်ယောက်က မတုန်မလှုပ်နှင့် သက်မဲ့စက်ရုပ်တစ်ခု လိုပါပဲလား။

“တကယ်တော့ ဒီလိုစကားမျိုး ကျွန်တော် မပြောပေးသင့်မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက အကူအညီတောင်းလာတော့”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို ကျွန်မ ရဲသွေးကို ဘယ်လိုအဖြေပေးလိုက်ရမလဲ တော်ဘုန်းလူ”

သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ သူမ မေးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့”

ဆက်မပြောနိုင်လောက်အောင် သူ့နှုတ်များ ဆွံ့အသွားရပါ၏။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တခြားလူနဲ့ချစ်ဖို့ တိုက်တွန်းနေရတဲ့သူ အဖြစ်လေ။

“ကျွန်မ ရဲသွေးကို လက်ခံသင့်တယ်လို့ ရှင်ထင်သလား”

တော်ဘုန်းလူ”

သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို သူမ တောင်းဆိုနေပြီ။ ကိုယ်စခဲ့တဲ့ ကိစ္စမို့ သူ အဆုံးသတ်ရပါမည်။

“ကျွန်တော့်အမြင်မှာ ရဲသွေးနဲ့ကြာဆစ်နွယ်က အစစ အရာရာ လိုက်ဖက်ပါတယ်”

“ဪ...အဟင်း၊ ဘာလဲ ရှင်လိုက်ဖက်တယ်ဆိုတာက ကျွန်မတို့ရဲ့နောက်က ဂုဏ်နေတွေကို ပြောတာလား တော်ဘုန်းလူ”
ပွင့်လင်းစွာ သူမက မေးသည်။ သူ သက်ပြင်းချလျက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလိုအကြောင်းအရာတွေနဲ့ သက်ဆိုင် သလား တော်ဘုန်းလူ”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း ရှင်ပြောတတ်ပါတယ်၊ အို ရှင်သိနေပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူးဆို တာ၊ ဒီမှာ တော်ဘုန်းလူ ကျွန်မနှလုံးသားက အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို သီးသန့်လေးပဲ ရွေးချယ်သွားမှာပါ”

ထိုစကားကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲ သူမကို ကြည့်မိသည်။

သူမမျက်ဝန်းတွေက အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ပုံ။

“ကြာဆစ်နွယ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေပြီလားဟင်”

“ရှင် ဘယ်လိုထင်လဲ တော်ဘုန်းလူ”

သူနှင့် ကြာဆစ်နွယ်တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသည်။
တစ်ယောက်မျက်လုံးထဲ တစ်ယောက် အဖြေရှာနေသယောင်။

ထို့နောက် သူ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ...

“အင်းလေ မင်းလိုမိန်းမလှလေးအတွက် နှလုံးသားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေတာ မဆန်းပါဘူး”

လေသံကို တည်ငြိမ်အောင်ထားလျက် သူပြောသည်။

သူမက မျက်တောင်များကို တစ်ချက်မခတ်ဘဲ

“အဲဒီလူကို ရှင်မသိချင်ဘူးလား တော်ဘုန်းလူ”

“ဒါဟာ ကြာဆစ်နွယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ၊ ကျွန်တော် မသိသင့်ဘူးထင်ပါတယ်”

သူမထံမှ အကြည့်လွဲ၍ ပြောလိုက်၏။ ရယ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာပေမယ့် ခပ်အက်အက်။

“အဟင်း...တကယ်တော့ ရှင်က သတ္တိမရှိဘူးပဲ တော်ဘုန်းလူ”

“ကြာဆစ်နွယ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာနကို ထိခိုက်သလိုမို့ သူ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ်၊ ကျွန်မ ရင်ထဲကလူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း ရှင်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ နှလုံးသားရဲ့ ခံစားချက်ကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ပြီး ရိုးသား ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းတယ် တော်ဘုန်းလူ”

ပြောနေရင်းမှ သူမ၏ လှပသောမျက်ဝန်းအိမ်မှာ အရည် ကြည်တို့ ဝဲလာလျက် သူ့ကို ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းသည်။

သူမ၏ စကားတွေက သူ့ရင်ထဲ ထိမှန်လျက် တုန်လှုပ် သွားရပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာပဲ

“နွယ်”

ထိုခေါ်သံကြောင့် သူမခြေလှမ်းတွေ တန့်ခနဲဖြစ်သွား သည်။ သူက သူမနား လျှောက်သွားရင်း

“နွယ်...နွယ် ကိုယ်ဆက်ပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်၊ ကိုယ် ကိုယ် မင်းကိုချစ်မိနေပါပြီ နွယ်”

“အို”

ရုတ်ခနဲ သူမကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ညင်သာသော အနမ်းများ

“အို...လွတ် လွတ်ပါ၊ ဟိုမှာလူတွေနဲ့”

သူမမျက်နှာလေး နီမြန်းကာ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းဖို့ပြင်သည်။ သူကအလွတ်မပေးတော့။ ခေါင်းခါယမ်းလျက် သူမကို မက်မော စွာကြည့်ကာ

“မောင့်ကိုချစ်လား နွယ်”

“ကြည့်စမ်း မောင်တဲ့၊ ဟင်း သူ့ကိုယ်သူ တင်စားနေ လိုက်တာ”

မျက်စောင်းနုနုက သူ့အတွက် ပန်းနှင့်ပေါက်သည့်ပမာ။ သူပြုံးလျက်

“နွယ်ပဲ မောင့်ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ပေါက်ကွဲအောင် လုပ်ခဲ့တာလေ၊ ခုတော့ ဒီကောင်က ဆေးရမှဖြစ်တော့မယ်”

“ဟင်...ဘာဆေးလဲ”

သူမက မသိဟန်ဆောင်၍ မေး၏။ သူမကိုယ်လေးကို ပိုတင်းအောင် ဖက်ပစ်သည်။

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဖြေမပေးရင် မလွှတ်ဘူး”

“မောင်နော်”

“ဟောဗျာ...အဟွန်း”

သူမထံမှ မောင်ဟုခေါ်သံလေးက သူ့အတွက် ပျားရည်
ထက် ချိုမြိန်လှ၏။

“ကဲ လွှတ်တော့လေ”

“အဟွန်း...ချစ်တယ်လို့ပြောဦးလေ”

“သိပ်ကဲတာပဲ၊ ခုနကတော့ သူများကို ချစ်ခိုင်းတာ
ဘယ်သူလဲ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် ဖွဖွထုကာ သူမ
မကျေနပ်သလိုမေးသည်။

သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကောင်လဲ၊ ဒီကောင်ကတော့
သူ့ကိုယ်သူ ချစ်ခိုင်းတာပါဗျာ”

“အဟင်း မောင်သိပ်တတ်နိုင်တာပဲ၊ ကဲ ကဲ ချစ်တယ်၊
လွှတ်တော့ကွာ”

သည်တော့မှ ကြည်နူးသောအပြုံးများဖြင့် သူမကိုယ်လေး
အား သူ အသာဖြေလွှတ်လိုက်တော့၏။

“သူဟာ ရိုးသားစွာနဲ့ပဲ ကျွန်မကို ရှင့်အတွက် လာပြောပေးပါတယ် ရဲသွေး၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ညာလို့မရတဲ့အရာလေ၊ ရှင့်အတွက် ပြောပေးနေတဲ့သူဟာ သူ့နှလုံးသားကိုတော့ ညာဖို့ကြိုးစားတယ်၊ နောက်ဆုံး အချစ်ဆိုတာကလည်း ရိုးသားခြင်းနဲ့ သက်ဆိုင်လေတော့ ဘယ်လိုမှ ညာမရဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းလူနဲ့ ကျွန်မတို့ ချစ်သွားကြပါပြီလို့ ရဲသွေးကို လာအသိပေးတာပါ”

ကိစ္စတစ်ခုကို ဟန်မဆောင်တတ်သော သူမက သတ္တိရှိတယ်ဟုပင် ပြောရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ရဲရင့်တယ်ဟု ဆိုရမလားမသိ။

သူနှင့်အတူ ရဲသွေးထံလိုက်၍ ချစ်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောသည်။ ကြားထဲမှ သူက ရဲသွေးကို အားနာလျက် မျက်နှာထူပူ

သလိုဖြစ်မိ၏။

တစ်ခဏတော့ ရဲသွေး မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဖြင့်ပြုံးကာ...

“ဒီလောက်ထိ ကိုယ့်အတွက် ပြောပေးခဲ့တဲ့မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုန်းလူ၊ ဒါပေမယ့် ကြာဆစ်နွယ်ကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ မင်းနဲ့ကာယကံရှင်တို့သိရင် ရပါပြီ”

ကြာဆစ်နွယ်မျက်နှာကိုကြည့်၍ ရဲသွေး ပြော၏။ သူမက ပခုံးဆတ်ခနဲတွန့်သည်။

“ဒါကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပါ ရဲသွေး၊ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“နွယ်”

သည်လောက်ထိ တင်းမာစွာပြောဖို့ မကောင်းဟုထင်တာကြောင့် သူ ဝင်၍ဟန်တားလိုက်၏။ ရဲသွေးက ခေါင်းခါယမ်းကာ

“အချိန်တွေအများကြီးရှိပါသေးတယ် ကြာဆစ်နွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မင်းနဲ့ကြာဆစ်နွယ်တို့ အဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက် ကွန်ဂယက်ကျူလိတ်ပဲ ဘုန်းလူ”

တော်ဘုန်းလူကို ရဲသွေးက လက်ကမ်းပေးသည်။

“မင်းတောင်းတဲ့ အကူအညီမျိုး မပေးလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဆောရီးပဲ ရဲသွေး၊ ဒါပေမယ့် ဂုဏ်ပြုစကားအတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

တော်ဘုန်းလူက လက်ပြန်ပေးရင်း ရဲသွေးကို ပြောလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတာကို ကြာဆစ်နွယ်က တည်ငြိမ်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကဲ နောက်တော့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရဲသွေးက ထွက်သွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

“ရဲသွေးကို ဒီလိုလုပ်ဖို့မကောင်းဘူးထင်တယ် နွယ်”

“ဘာလဲ မောင်က သူ့ကိုအားနာနေလို့လား”

“ယောက်ျားအချင်းချင်းဆိုတော့လည်း နွယ်”

အမှန်တော့ သူ့အနေဖြင့် ရဲသွေးကို အားနာခြင်းပါ။ သူ့အကြောင်းကို နွယ်က သိနေ၏။

“ဒါပေမယ့် သူကတော့ မောင့်ကို ယောက်ျားချင်းပဲဆိုပြီး အားမနာခဲ့ဘူးလေ၊ မောင့်ကို နွယ်ဆီပြောခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်လဲ”

“သူ အကူအညီတောင်းလာတာကိုး နွယ်”

သည်တော့ သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်၏။

“တော်ပါ မောင်၊ ဒီလိုအကူအညီမျိုး မောင်ပေးစရာလားဟင်”

မကျေမနပ်ဟန်လေးဖြင့် သူမမေးသည်။ သူ တောင်းပန်ဟန်ပြုံး၏။

“ဆောရီးပဲ နွယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ပြန်မကြည့်မိခဲ့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ မောင်က ဟန်ဆောင်ချင်တာ၊ နွယ်က အချစ်သောနဲ့ ဇွတ်ဖွင့်လိုက်လို့”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ နွယ်ကျေးဇူးကြောင့် မောင်တို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရတာပါ”

သူမ၏ နူးညံ့သောလက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ အပြုံးဖြင့် သူဝန်ခံသည်။ သူမပါ ပြုံးလာလျက်

“မောင်က မုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

“တကယ်လား နွယ်”

“ဟင်...တကယ်ပေါ့”

“အေးဗျာ ဒါဆို တခြားကောင်မလေးတွေဆီ သွားလိုက်

၁၀၀

ဆုအဋ္ဌလီ

မယ်"

သူက ပြောပြောဆိုဆို သူမနားမှ ထွက်လိုက်သည်။

"သွား...သွားပေါ့၊ ရှင် ကျွန်မနား တစ်သက်လုံး ပြန်

မလာနဲ့ မောင်"

"ဟောဗျာ"

သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက နေရာမှရပ်ကျန်ခဲ့လျက်
မျက်ရည်ရစ်ဝဲစွာဖြင့် ပြောနေခြင်း။ သူ အစလွန်သွားပြီဟုသိလျက်
သူမနား ပြန်လျှောက်လာ၏။

"နွယ်"

"သွား...လာမခေါ်နဲ့"

သူမက ဆတ်ခနဲ သူ့ကိုကျောခိုင်းသည်။ ကြည့်စမ်း
သူမ တကယ်စိတ်ကောက်သွားတာပဲ။

"နွယ်ရယ် မောင်စမှန်းသိလျက်နဲ့ ဒါ စိတ်ဆိုးစရာလား
ဟင်"

"အို ဒါမျိုးက စ၊စရာလား၊ အမှန်တော့ အစကတည်း
က မောင်က နွယ်ကို မချစ်ပါဘူး"

"ဟောဗျာ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲ၊ နွယ်ပဲ မောင့်

ပိုးစွတ်ပန်း

၁၀၁

မျက်ဝန်းထဲက အချစ်တွေကို မြင်နေရတယ်ဆို"

"မောင်နော်"

သူ ပြုံးစေ့စေ့ပြောတော့ သူမမျက်နှာလေးနီကာ အော်
သည်။ သူက သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်

"ကဲ...လာ သွားမယ်"

"ဟင်...ဘယ်ကိုလဲ မောင်"

"တရားရုံးကိုလေ၊ နွယ်ပဲ မောင့်အချစ်ကို မယုံဘူးဆို"

"တော်ပါ၊ ဒါမျိုးတော့ သိပ်တတ်တယ်"

နောက်ဆုံးတော့ သူမ မျက်စောင်းလျော့လျော့လေးဖြင့်
တုံ့ပြန်ရင်း နှစ်ဦးသား ပြုံးမိကြသည်။

ချစ်သူဘဝဆိုတာကလည်း စိတ်ကောက်လိုက်၊ ပြန်ချော
လိုက်နှင့် ဒါကိုက ပျော်စရာတစ်မျိုးပဲဟု သူတွေ့မိလျက် ကြည်နူး
စွာ ပြုံးမိရ၏။

"နွယ်တို့ဘယ်သွားမလဲ မောင်"

နစ်ယောက်သား လျှောက်ရင်းမှ သူမ မေးသည်။

သူပြုံးကာ ကြည့်ရင်း

"မောင့်အိမ်ကိုလေ၊ နွယ်ပဲ မေမေနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆို"

“အို...အဟင်း ဟုတ်သားပဲ၊ မောင်က အမေတူသား
လားလို့ နွယ် စိတ်ဝင်စားတာ”

ရှက်ပြီးဖြင့် သူမပြောသည်။ သူ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဒါတော့ မောင်မသိဘူး၊ သေချာတာကတော့ မောင်တို့
အိမ်ဟာ နွယ်အတွက် လာချင်စရာမဟုတ်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

“အဟွန်း...မောင်တို့က ဆင်းရဲလို့ပေါ့ နွယ်”

ပွင့်လင်းစွာပဲ သူပြောသည်။ သူမက သူ့ကို ကရုဏာ
သက်သလိုကြည့်၏။

“နွယ်အတွက်တော့ မောင်ရှိတဲ့နေရာဟာ အရာအားလုံး
ထက် သာလွန်ပါတယ်ကွယ်”

“နွယ်ရယ်”

ရုပ်ရည်သာ ချောမောလှပတာမဟုတ် ချစ်သူ၏ စိတ်နှလုံး
ကို ငြိမ်းချမ်းအောင် ပြောတတ်သော သူမအား ထိုအချိန်တွင်
သူ့ပိုချစ်သွားတာ မဆန်းပါ။

“အဟင်း...မောင်အိမ်ကို နွယ်ကားနဲ့ သွားကြမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း၊ ကားငှားသွားမယ်”

“အို...ဒါဆို နွယ်ကားက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မောင်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာနဟုဆိုရမလားမသိ သူသည်
သူမ၏ကားကို တတ်နိုင်သမျှမစီးဖို့ ကြိုးစား၏။

“ထားခဲ့ပေါ့ နွယ်၊ အရင်ကလည်း ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာပဲ
မဟုတ်လား”

“ကဲ ကဲ မောင့်သဘော”

ကြာဆစ်နွယ်က အံ့သြစရာကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်
သည်။ တခြားသူတွေအတွက် မာနကြီးသော မိန်းကလေး ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မည်။ သူနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ ရှိသမျှမာနကို အစွမ်းကုန်
လျှော့ချထားတတ်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နွယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ...မောင်ဆန္ဒကို နွယ် လိုက်လျောလို့လေ”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မောင်သိရင်ပြီးတာပဲ”

နူးညံ့သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လာ၏။ သူပြီး

ကာ

“အဟွန်း...သိပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ နွယ်က မောင့်ကိုချစ်

၁၀၄

ဆုအခွင့်

လို့”

“သွား”

တကယ်တမ်း မျက်နှာနီလေးဖြင့် သူ့နားမှထွက်သွားတာ
သူမပါ။ သူပြုံး၍ကျန်ခဲ့သည်။

စိုးစိုး - စာပေ

အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်သော ရပ်ကွက်လေးထဲရှိ ကျယ်ဝန်း
သောခြံထဲ၌ အစိမ်းနုရောင် ဝရံတာလေးဖြင့် လှပချစ်စရာကောင်း
သော အုတ်ဖိနပ်ခံ၊ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်းနှင့် တစ်ထပ်အိမ်
လေးက သူမအတွက် ယန်းချီကားချပ်သဖွယ်။

“ဒါ မောင်တို့အိမ်လား”

“အင်း”

သူက စေ့ထားသော ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်၏။ မြေ
အကျယ်ရှိသမျှ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ စိုက်ပျိုးထားသည်။

သူမတို့ ရောက်လာချိန်မှာ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား မောင်”

“အမေရှိတယ်၊ ခြံနောက်ရောက်နေပြီထင်တယ်၊ မောင်
ခေါ်လိုက်ဦးမယ် နွယ်”

စိုးစိုး - စာပေ

“နွယ်လည်း လိုက်မယ်”

ခြံရှေ့ သစ်ပင်လေးတွေကြားမှ ဖြတ်၍ သူတို့ ခြံနောက်
သို့ လာခဲ့၏။

“အမေ”

သူအသံပေးတော့ ဇွန်ရုံဘေးမှ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဟော...သား ဒီနေ့အစောကြီးပြန်လာတာလား၊ ဟင်
သူလေးက”

“ဒါ ကျွန်တော်ပြောပြထားတဲ့ ကြာသစ်နွယ်ပါအမေ”

“အို...အို ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း သမီးလေးက လှလိုက်
တာကွယ်”

တစ်ပတ်နှစ် အဝတ်အစားများကြားမှပင် သူ၏အမေက
ဖြူသန့်စွာ ချောမောလှပနေဆဲပါလား။

သူမကို လိုက်လံစွာ ကြိုဆိုတာကြောင့် ပြန်ပြီးပြလိုက်၏။

“အန်တီကလည်း ချောတာပါပဲရှင်”

“အမယ်လေး သမီးလေးက ရုပ်လေးလှသလို စကား
ပြောကောင်းသားပဲကွယ်၊ ကဲ ကဲ သမီးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ပါသား၊

ခဏနေ အမေလိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ လာ နွယ်”

ခြံရှေ့သို့ ပြန်လျှောက်လျက် အိမ်လေးပေါ် တက်ခဲ့၏။
ကျယ်ပြန့်သော ဝရန်တာမှာ သစ်သားဆက်တီခုံတစ်ခု ချထားသည်။

“ဒီနေရာလေးက အေးချမ်းပြီး လေကောင်းလေသန့်ရသား
ပဲ မောင်”

ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း တစ်ခြံလုံးကို အကဲခတ်ကာ
သူမပြောတော့ သူပြုံး၏။

“တကယ်လား နွယ်၊ မောင်က နွယ် မနေတတ်မှာ
စိုးရိမ်နေတာ”

“ဪ...မောင်ရယ် တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုနေရတာမျိုး
လည်း နွယ်ကြိုက်ပါတယ်”

“အဟွန်း...နွယ်ကတော့ မောင်စိတ်ချမ်းသာအောင်
ပြောတတ်တယ်ကွာ”

သူမနဖူးလေးကို အသာနမ်းရှိုက်ကာ သူပြောသည်။

“အို...အမေတက်လာလိမ့်မယ်”

သူ့ကို တွန်းထုတ်ပစ်မိ၏။ သူရယ်ကာ သူမနှင့် မျက်နှာ

ချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“အမေက ချွေးမလှလှလေးကို သဘောကျနေတယ်”

“ကြည့်စမ်း ဘယ်သူက ချွေးမလဲ”

ဖုန်းနုရောင်မျက်နှာလေးဖြင့် သူမက မသိဟန်ဆောင်၍

မေးသည်။ သူပြုံးကာ

“ဒါဆို နွယ်က အမေ့ချွေးမမလုပ်ဘူးလား”

“မသိဘူး”

ထိုစဉ် အမေသည် အိမ်ထဲမှ လင်ဗန်းတစ်ချပ်ဖြင့်ထွက်လာ၏။

“အမောပြေ ရေနွေးကြမ်းလေးနဲ့ လက်ဖက်သုပ်လေး စားလိုက်ပါဦး သမီး”

“အို အမေရယ် ဒုက္ခရှာလို့ရှင်”

သူမ အားနာဟန်ပြောတော့ အမေခေါင်းခါယမ်းသည်။

“အမေ့ကို အားနာစရာမလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ အမေတို့ဆီ တကူးတကလာလည်တဲ့ သမီးကိုသာ အားနာရမှာပါ”

“မဟုတ်တာ အမေ၊ နွယ်က အမေတို့ခြံလေးကို သဘော ကျပါတယ်ရှင်”

“တကယ်၊ အဟင်း ဒါဆို အမေဝမ်းသာရတာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ကဲ သားနဲ့စကားပြောကြဦး၊ အမေ သမီးတို့ထမင်းစားဖို့ ဟင်း နည်းနည်းထပ်လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“အို မလုပ်”

သို့သော် သူက အမေ့နောက်ကွယ်မှ ခေါင်းခါယမ်းပြတာ မို့ သူမ ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်၏။ အိမ်ထဲသို့ အမေဝင်သွားမှ

“အမေက အိမ်ကိုလာတဲ့ စည်သည်မှန်သမျှ ထမင်းကျွေး ရမှ ကျေနပ်တာနွယ်”

“အမေက သဘောကောင်းတယ်နော် မောင်”

သူမမှတ်ချက်ကြောင့် သူ့ဝတ်ယူစွာပြုံး၏။

“အဟွန်း အဲဒါမောင်နဲ့တူလို့လေ”

“ကြည့်စမ်း လိပ်ကြီး”

ထိုစကားကြောင့် သူရယ်၏။ လိပ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်တတ်ကြတာမဟုတ်လား။

“နွယ်က အမေနဲ့တူလား နွယ်”

“အင်း တူတယ်၊ ဒါကြောင့် အမေတူသားမို့ မောင်က ကြီးပွားမယ်”

“ဟာ ဒီဗေဒင်တော့ကြိုက်သွားပြီ၊ နောက်ထပ်ဆက်
ဟောဦးလေ နွယ်”

သူက သူမရှေ့လက်ဖြန့်ပေးရင်းပြောသည်။

“အို ဘာဆက်ဟောရမှာလဲ မောင်”

“အဟွန်း မောင်က မိန်းမချောချောလေး ရနိုင် မရနိုင်ဆို
တာလေ”

“လုံးဝပဲ”

“ဟင် မရနိုင်ဘူးလား”

သူမျက်နှာပျက်ချင်ချင်ဖြင့်မေးတော့ သူမသာပြုံးလျက်

“အဟင်း ရနိုင်တယ်လို့ပြောတာရှင့်”

“ဟာ နွယ်ရယ်”

“အို”

သူက သူမလက်လေးကို ဆွဲ၍ဖျစ်ညှစ်၏။

“ဟောင်ဖြင့် လန့်သွားတာပဲ၊ ဒီဘဝမှာ နွယ်ဟာ မောင်ရဲ့
အချစ်ဦး အချစ်ဆုံးဗျ၊ ဒါကြောင့် နွယ်နဲ့လွဲတဲ့အဖြစ် အရောက်မခံ
နိုင်ဘူး”

“ဒါက မောင် စိုးရိမ်လွန်တာပဲ၊ နွယ်က မောင်ကိုချစ်နေ

တာ၊ ဘာကြောင့် နွယ်တို့လွဲရမှာလဲမောင်”

စိုးရိမ်သော မောင်မျက်ဝန်းများကိုကြည့်၍ ကရုဏာသက်
စွာ သူမပြောမိ၏။

သူခေါင်းခါယမ်းကာ

“တကယ်တော့ မောင်နဲ့နွယ်တို့ဘဝက အခြေအနေချင်း
ကွာခြားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့မောင်၊ နွယ် ဒါတွေ ဂရု
မစိုက်ပါဘူး”

မောင်ကိုချစ်မိပြီးဆိုကာတည်းက အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့
သူမ အသင့်ဖြစ်နေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နွယ်၊ မောင်ဘက်မှာ နွယ်ရှိနေ
သရွေ့ မောင်ဘာမှ မကြောက်ပါဘူး”

“စိတ်ချပါ မောင်၊ နွယ်ကိုယ်တိုင်က မောင်နဲ့အလွဲမခံ
နိုင်ပါဘူး”

“နွယ်ရယ်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးမျက်ဝန်းထဲ တစ်ဦး လေးနက်စွာ
ကြည့်၏။

“အမေ့ကို သွားကူလုပ်ပေးရအောင် မောင်၊ သူ
တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းလိမ့်မယ်”

“အင်း”

သို့သော်

“ကဲ သားနဲ့သမီး ထမင်းစားဖို့အသင့်ပဲ”

“အို နွယ်တို့ကူလုပ်ပေးမှာပေါ့ အမေရယ်”

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဒီအလုပ်တွေက အမေလုပ်နေကြပါ၊
သား သမီးကို ဂရုစိုက်ကျွေးနော်၊ အမေ ဟိုဘက်ခြံကို ခဏသွား
ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေထွက်သွားပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းဝိုင်း
မှာထိုင်လိုက်ကြ၏။ အုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်တော့ ဖြူကော့နေသော
ထမင်းများနှင့် ဟင်းပူပူနွေးနွေးများ။

ငါးကြင်းဖြူကြော်နှပ်၊ ငါးပိရည်ဖျော်၊ ကန်စွန်းရွက်
ကြော်နှင့် ချဉ်ပေါင်ကို မျှစ်၊ ရုံးပတီသီးတို့ဖြင့် ရောချက်ထား
သော ချဉ်ရေဟင်းတစ်ခွက် တို့စရာအဆုတ်အလင်နှင့်ဖြစ်၏။

“အမေက နွယ်မစားနိုင်မှာစိုးလို့ ကြက်ဥကြော်နဲ့ ဝက်အူ

ချောင်းပါ ကြော်ပေးသွားသေးတယ်”

“အားနာစရာပဲ၊ အမေ့အတွက် နွယ် ဘာမှလည်း မဝယ်
ခဲ့ဘူး”

သူခေါင်းခါသည်။

“အမေ့ကို တကယ်အားနာတယ်ဆိုရင် ထမင်းကို
များများစားဗျာ”

“အဟင်း ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

သူက သူမအတွက် ငါးကြော်ကို အရိုးနှင်ပေး၏။ အမြဲ
တမ်း ဆီဖြန့်ဟင်းအမျိုးမျိုးနှင့် စားလာသော သူမက ဒီလိုသာမန်
ထမင်းပွဲလေးမှာ တကယ်ပဲ စားကောင်းနေသည်။

မောင်နှင့်အတူစားရလို့လေ။

“နောက်ဆုံးမှ တော်ဘုန်းလူကို ရှင်ရှုံးသွားတာလား
ရဲသွေး”

နီညိုရောင်နှုတ်ခမ်းရင့်ရင့်ဆိုးထားသော ရှယ်လီမျက်နှာ
ကို ဆတ်ခနဲကြည့်မိသူက ရဲသွေး။

“ရှုံးတယ် ဟုတ်လား၊ အနိုင်အရှုံးဆိုတာ ပွဲပြီးမှ
သတ်မှတ်ကြတာပါ ရှယ်လီ၊ မင်းလည်း ကြာဆစ်နွယ်အပေါ်
ရှုံးတယ်လို့ ခံစားရသလား”

ထိုအမေးကြောင့် ရှယ်လီ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သည်။
ကျောင်းမှာ တော်ဘုန်းလူနှင့် ကြာဆစ်နွယ်တို့ကို တတွဲတွဲမြင်
နေရတာ မှန်တာပြောလျှင် ရှယ်လီရင်ထဲ ပူလောင်လှ၏။

“တော်ဘုန်းလူဟာ ကြာဆစ်နွယ် လှည့်စားတာကို ခံရ
လိမ့်မယ်”

ရှယ်လီ၏ ပြင်းထန်သော မှတ်ချက်ကြောင့် ရဲသွေး
မျက်မှောင်တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲ ရှယ်လီ၊ တော်ဘုန်းလူ
ကသာ ကြာဆစ်နွယ်တို့ အသိုင်းအဝိုင်း ချမ်းသာမှန်းသိလို့ ကပ်
နေတာပါ”

“ဘာ ရှင်ဘာပြောလိုက်တယ် ရဲသွေး၊ တော်ဘုန်းလူ
ဟာ ဒီလိုယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တို့သိတယ်”

ရိုးသားသော တော်ဘုန်းလူ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုသိသည့် ရှယ်
လီက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောတော့ ရဲသွေးရယ်ချလိုက်၏။

“အဟက် ဟက် မင်းက အတော်သနားစရာကောင်းပါ
လား ရှယ်လီ၊ ဟိုက မင်းကို ဂရုမစိုက်တာတောင်မှ မင်းက
အထိမခံနိုင်ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ဟင်း ရှင်ကောဘာထူးလဲ ရဲသွေး၊ ကြာဆစ်နွယ်ဘက်
က လိုက်နေတာမဟုတ်လား၊ တော်ဘုန်းလူမှာ ရိုးသားပြီး စာကြိုး
စားတာကလွဲလို့ ဘာမှမရှိတာကို ကြာဆစ်နွယ်သိတယ်၊ ဒီလို
လူမျိုးကို တွဲနေတာဟာ ကြာဆစ်နွယ်အတွက် လှည့်စားဖို့မဟုတ်
ရင် ဘာလဲဟင် ရဲသွေး”

ကိုယ်တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် လူများ အပေါ် ရဲသွေးနှင့် ရှယ်လီတို့ တစ်စက်လေးမှ အပြစ်မမြင်ဘဲ ဖြစ်နေကြတာမဟုတ်လား။

“အခိုက်အတန့်မှာတော့ ကြာဆစ်နွယ် စိတ်ကစားတာပါ ရှယ်လီ၊ တော်ဘုန်းလူနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်က ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက် ဘူးဆိုတာ တစ်နေ့ သိလာပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်နေ့ တော်ဘုန်းလူ နောင်တရမှာသေချာတယ်”

ကြာဆစ်နွယ်နှင့်မတွဲခင်တုန်းကတော့ ရှယ်လီအပေါ် ကောင်းကောင်းဆက်ဆံခဲ့သော တော်ဘုန်းလူသည် ယခုတော့ မသိ ခဲ့သလို ပုံစံနှင့်မို့ ခံရခက်လှ၏။

“ရှင်မှာ နည်းလမ်းရှိလား ရဲသွေး”

“အဟက် ဒါက လျှို့ဝှက်ချက်လေ ရှယ်လီ၊ လိုအပ်မှ ထုတ်သုံးရမှာပေါ့”

ပန်းတွန့်ကာ ရဲသွေးပြောဟန်က တကယ့်ဆရာကြီးပုံစံ။

ရှယ်လီက ရဲသွေးစကားကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။ တကယ် တော့ ရဲသွေးနှင့် ရှယ်လီဆိုတာ ဘဝတူတွေလေ။

“သိပ်လျှို့ဝှက်မနေစမ်းပါနဲ့ ရဲသွေး၊ နည်းလမ်းရှိရင် အမြန် ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်သင့်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှယ်လီကကော ဘယ်လိုကူညီမလဲ”

ရဲသွေး၏အမေးဆုံးတော့ ရှယ်လီ မဲ့ခနဲပြုံးသည်။

“စိတ်ချ ဒီကိစ္စအတွက်ဆို လိုအပ်သမျှ တို့ကူညီမယ် ရဲသွေး”

“အဟက် ကြိုက်သွားပြီဗျာ၊ ဒါဆို လျှို့ဝှက်ချက်ကို အမြန်အကောင်အထည်ဖော်ရမယ် ရှယ်လီ”

“ကြိုဆိုပါတယ် ရဲသွေး”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရှယ်လီနှင့် ရဲသွေးက စည်းလုံးသွား၏။ ဒါကို မသိသူတွေက တော်ဘုန်းလူနှင့် ကြာဆစ်နွယ်။ သူတို့အချစ် ကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်နေတာ မသိပေ။

ထိုအချိန်

“နွယ်”

“ဟင်”

ကန်တော်ကြီး၏ အေးမြသော လေညှင်းအောက်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ဦးပန်း တစ်ဦးမှီလျက်

“နွယ်ကို လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ မောင်”

တော်ဘုန်းလူက အိတ်ထဲမှ ကတ္တီပါအနီဗူးလေးကိုထုတ်
၍ ကြာဆစ်နွယ်လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

ကြာဆစ်နွယ်က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကတ္တီပါဗူး
လေးအား ဖွင့်လိုက်တော့

“အို ဆွဲကြိုးလေး”

သူမလက်ထဲပါလာတာက အဖြူရောင်ပလက်တီနစ် ဆွဲ
ကြိုးလေးမှာ သော့ပုံလော့ကက်သီးလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေ၏။

“ဟုတ်တယ် နွယ်၊ ဒါ မောင့်လုပ်အားနဲ့ စုထားတဲ့
ပိုက်ဆံပဲ၊ နွယ်အတွက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ သော့ပုံ
လေးက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ သိလားနွယ်”

သူမပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“သိပါတယ် မောင်၊ ဒီသော့လေးနဲ့ မောင့်နှလုံးသားကို
နွယ်ဖွင့်ခဲ့တာလေ”

“အဟွန်း ဟွန်း နွယ်က တကယ်ဉာဏ်ကောင်းတာ၊
ဟုတ်တယ် ဒီဆွဲကြိုးလေးကို မောင်ကိုယ်စား အမှတ်တရအဖြစ်
နွယ် အမြဲဆွဲထားရမယ်နော်၊ လာ မောင်ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးမယ်”

သူက ဆွဲကြိုးလေးကိုယူ၍ သူမ၏ ဖြူနုသော လည်တိုင်
တွင်ဆွဲပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်”

သူမပြောတော့ သူခေါင်းခါယမ်း၏။ ဆွဲကြိုးလေးက
သူမလည်တိုင်နှင့် လှပနေသည်။

“မောင်ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို လက်ခံတဲ့နွယ်ကိုသာ
ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ တကယ်တော့ နွယ်အတွက် ဒီထက်မက
အဖိုးတန်တာ ပေးချင်တာပါ”

“ဒီဆွဲကြိုးလေးက နွယ်အတွက် ဘာနဲ့မှ အဖိုးဖြတ်လို့
မရအောင် တန်ဖိုးရှိပါတယ် မောင်၊ နွယ် အမြဲဆွဲထားမယ်နော်”

“နွယ်ရယ်”

သူစိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောတတ်သည့် ချစ်သူလေးကို
ရင်ခွင်ထဲ ညင်သာစွာ ထွေးဖက်ထားလိုက်၏။

“မောင်”

“ဗျာ”

“နွယ်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နွယ်ကို တစ်မိ
နစ်တောင် မခွဲချင်ဘူး”

ပါးပြင်နုနုကို ရှိုက်နမ်းလျက် သူပြောသည်။ သူမပြီးကာ
သူပါးပြင်ကို ဖြူနုသော လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ဖွဖွတို့ထိ၏။

“နွယ်လည်း ဒီလိုပါပဲမောင်ရယ်၊ သူများတွေက နွယ်
တို့နွယ်ယောက် ချစ်ကြတာကို အံ့သြနေတယ်”

“သိပါတယ် မောင်က နွယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့ မလိုက်
ဘူးဆိုတာ”

တော်ဘုန်းလူ၏ အားငယ်စကားကြောင့် ကြာဆစ်နွယ်
ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ နွယ်က
မောင်နဲ့ကြမ္မာ အရည်ပျော်သွားလို့ရှင်”

“အဟွန်း အဲဒါဆိုလည်း မောင့်ရဲ့အချစ်က စစ်မှန်လို့
ပေါ့ နွယ်”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်”

ခေါင်းလေးညိတ်ကာ သူမထောက်ခံပေး၏။ သူပြီးလျက်
သူမမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ယူနမ်းရှိုက်သည်။

“မကြာခင် ကျောင်းပြီးတော့မယ်နော် နွယ်”

“အင်း”

“နွယ် ဘာလုပ်မလဲဟင်”

“မောင်ကော”

နွယ်ယောက်သား မျက်ဝန်းချင်းဆုံသည်။ တကယ်တော့
ရင်ထဲမှာ အဖြေကိုယ်စီရှိပြီးသားပါ။

“မောင်ကတော့ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ်ဝင်ဖို့ ကြိုးစား
ရမှာပဲ နွယ်”

“အလုပ်ရရင်ကော”

မျက်လုံးလေးစင်း၍ သူမမေးသည်။ သူမ ဘာကိုမေး
တယ်ဆိုတာ သူသိပါ၏။

သို့သော်

“ပိုက်ဆံရရမှာပေါ့နွယ်”

“ဟင်း ပိုက်ဆံက ဘာလုပ်မှာလဲ မောင်၊ နွယ်မှာ ပိုက်ဆံ
ရှိနေတာပဲ”

ကလေးတစ်ယောက်လို သူမ၏အပြောကြောင့် သူသက်
ပြင်းချသည်။

“မောင်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါနွယ်၊ ဘယ်တော့
မှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မှီခိုဖို့ မစဉ်းစားဘူး”

“မောင်က မာနသိပ်ကြီးတာပဲနော်”

“မာနကြီးတာ မဟုတ်ဘူးနွယ်၊ မောင် ယောက်ျားပီသ ချင်တာပါ”

သည်စကားကြောင့် သူမက သူ့ကိုပို၍ အထင်ကြီးမြတ် နိုးရပါ၏။

“မောင်နဲ့နွယ်က ချစ်သူတွေလေ၊ ဒက်ဒီတို့က ကျောင်း ပြီးရင် နွယ်ကို နိုင်ငံခြားပို့ရင်ပို့မှာမောင်၊ ဘယ်လိုစဉ်းမလဲဟင်”

ရုတ်တရက် ထိုအမေးကြောင့် သူ့ခိုင်သွား၏။ လက်တွေ့ ဘဝအတွက် ရင်ဆိုင်စရာတွေများသည်။

“တကယ်မှ မပို့သေးဘဲ နွယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျ မောင်တို့ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“ဟင်း နွယ်ကတော့ မောင်ကိုယုံတယ်နော်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ယုံကြည်အားကိုးစွာဖြင့် ရပ်ခွင့်ထဲဝင်လာသူလေးအား မလွှတ်တမ်း ဖက်တွယ်ရင်း အနာဂတ်မှာလည်း အမြဲအတူရှိနေ ဖို့ နည်းလမ်းများ စဉ်းစားရန် လိုလာပြီလေ။

“ကြာဆစ်နွယ် လာပါဦး”

အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနှင့် မျက်နှာထားတင်းမာစွာဖြင့် ဒက်ဒီ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူမ အံ့သြသွား၏။

ဒက်ဒီက ထိုလေသံမျိုးနှင့် သူမကို တစ်ခါမှ မဆက်ဆံ ဘူးပေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒက်ဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ မင်းကျောင်းမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွဲနေတာလဲဟင်”

“ရှင်”

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် ဒါဟာ ဒက်ဒီဘယ်လို သိသွားတာလဲဟု စဉ်းစားမိ၏။

“ငါမေးတာဖြေလေ၊ ကြာဆစ်နွယ်”

ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသော သူမကို ဒက်ဒီထပ်
မေးလာသည်။ သူမသက်ပြင်းလေးကြိတ်ချကာ ဝန်ခံ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ သမီး တော်ဘုန်းလူနဲ့တွဲနေပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဘာ တော်ဘုန်းလူဟုတ်လား၊ အဲဒီ တော်ဘုန်းလူဆို
တာ ဘာအဆင့်အတန်းမှမရှိတဲ့ကောင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မောင့်အပေါ် ချိုးနှိမ်လွန်းသော ဒက်ဒီစကားကြောင့် သူမ
မျက်လုံးလေးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“မောင့်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒက်ဒီ၊ မောင်ဟာ ပိုက်ဆံ
မရှိပေမယ့် ကြိုးစားရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ကြည့်စမ်း အတင့်ရဲလိုက်တာ၊ မောင်တဲ့ နင်တို့ ဒီ
လောက်ထိ အခြေအနေဖြစ်နေတာပေါ့လေ၊ ကံကောင်းလို့ ငါ
အချိန်မီသိတယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး အဲဒီကောင်နဲ့နင် အဆက်အသွယ်
ဖြတ်လိုက် ကြာဆစ်နွယ်”

“ရှင် ဟင့်အင်း၊ သမီး မောင်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး ဒက်ဒီ”

“ဘာ”

အချစ်သတ္တိတွေပြည့်နေသော သူမက ဒက်ဒီကို ရဲဝံ့စွာ
ရင်ဆိုင်၏။ ဒက်ဒီ မျက်နှာကြီးနီရဲသွားသည်။

“သမီး တောင်းပန်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ မောင်ဟာ ပစ္စည်း
ဥစ္စာမရှိပေမယ့် စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါရှင်”

“တော်စမ်း ကြာဆစ်နွယ်၊ အချစ်အတွက်နဲ့ မင်း သိပ်စိတ်
ကူးယဉ်နေပြီပဲ၊ အခု မင်းပြောတဲ့အရာတွေအားလုံးဟာ လက်တွေ့
ဘဝမှာ ဘာမှ အသုံးချလို့မရဘူး ကြာဆစ်နွယ်၊ ဘာတွေလုပ်လို့
ရမယ်ထင်နေလဲဟင် သမီး”

အသက်ငါးဆယ်ရွယ် ဒက်ဒီနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်
အရွယ် သူမတို့၏ အတွေးအခေါ်များ တူနိုင်မည်မထင်ပါ။

“ဒါပေမယ့် အချစ်မရှိဘဲနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်ရင်
လည်း အဲဒီလူဟာ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ သေသလို ဖြစ်တတ်ပါ
တယ် ဒက်ဒီ”

“ဪ ခုတော့ ငါ့သမီးက စကားတွေတယ်တတ်
နေပါလားကွ ဟင်၊ ဒီမှာ ဒက်ဒီကို မင်းဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့၊
အိုက္ကွာ ရှုပ်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းကျောင်းတက်နေစရာ
မလိုဘူး၊ မင်းကို နိုင်ငံခြားပို့မယ်”

ပြတ်သားစွာ ဒက်ဒီပြောတော့ သူမ ခေါင်းလေးသွက်

သွက်လည်အောင် ခါယမ်းမိသည်။

“မသွားဘူး၊ သမီး နိုင်ငံခြားကို မသွားဘူး ဒက်ဒီ၊
သမီး ဒီမှာပဲနေမယ်”

“ဘာ နင်က ငါ့ကိုဆန့်ကျင်မယ်ပေါ့၊ ကဲကွာ ငါ့စကား
နားမထောင်ချင်တဲ့ သမီး”

“ဖြန်း”

“အို အမေ”

ပထမဆုံးအကြိမ် အချစ်အတွက်နှင့် ဒက်ဒီ၏ အရိုက်ခံရ
ခြင်းပါ။ သူမ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခနဲပုံကျသည်။

“သူ့ကို အခန်းထဲခေါ်သွား၊ ငါမသိဘဲ ဘယ်မှမထွက်
စေနဲ့”

အိမ်ရှိလူများကို ဒက်ဒီအမိန့်ထုတ်၏။ သူမ ငိုရုံကလွဲ
လို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

မောင်ရေ

နှယ်အသားနာချင်နာပါစေ နှယ်လေ မောင်နဲ့ခွဲရလို့
အသည်းမနာချင်ပါဘူး။

နောက်နေ့ကစပြီး ဒက်ဒီ၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ဖြင့် သူမ

ကျောင်းမသွားရတော့ပါ။

မောင်

ချစ်ရတဲ့ မောင်ကတော့ သူမကို မျှော်နေမှာသေချာသည်။

“အဟင့် ဟင့် မောင်ရယ်၊ နှယ်တို့တကယ်ပဲ ခွဲကြရ
တော့မှာလား”

အခန်းထဲမှာ သူမက တစ်ယောက်တည်း ဝမ်းနည်းစွာ
ငိုမျှက်နေသလို ကျောင်းမှာလည်း လက်မှနာရီကို မကြာခဏ
ကြည့်လျက် ကြာဆစ်နှယ်အား မျှော်နေတာက တော်ဘုန်းလူ။

“နှယ်”

အရင်ကဆို ဒီထက်မက အချိန်စောစွာ ရောက်လာလျက်
သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေကျ မိန်းကလေး။

ယခုတော့ ကလပ်ချိန်လွန်လို့တောင် ရောက်မလာတာ
ဘာကြောင့်လဲ။ စောင့်ရင်း စဉ်းစားရင်းနှင့် နှယ်အတွက် သူရင်ပူ
လာ၏။

“ဘုန်းလူ”

“ဟင် ရဲသွေး”

မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့နားသို့ ရဲသွေးရောက်လာတာကြောင့်

စိတ်ရှုပ်သလိုဖြစ်သွားရ၏။ နွယ်အတွက် စိတ်ပူနေတာကြောင့်
ယခုချိန် ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောချင်။

“ကြာဆစ်နွယ်ကို စောင့်နေတာလား ဘုန်းလူ”

“ဟင် မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ ရဲသွေး”

“အဟက် ခုချိန်ထိ ကလပ်မှာ ကြာဆစ်နွယ်ကို မမြင်
လို့မေးမိတာပါကွာ”

သို့သော် ရဲသွေး၏အပြုံးက တစ်စုံတစ်ခုကို သိနေ
သယောင်။ ကြာဆစ်နွယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရဲသွေး ဘာတွေသိထား
လဲ။

“ဟုတ်တယ် ရဲသွေး၊ နွယ် ခုထိ ရောက်မလာသေးဘူး”

စိုးရိမ်မကင်းသော အသံဖြင့် သူပြောလိုက်၏။ ရဲသွေးက

ပြုံးကာ

“ကြာဆစ်နွယ် ရောက်မလာတာ တစ်စုံတစ်ခု အကြောင်း
ရှိလို့နေမှာပေါ့ ဘုန်းလူ”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ ရဲသွေး၊ နွယ် တစ်ခုခုဖြစ်
နေလား”

ရဲသွေး မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ တော်ဘုန်းလူ

မေးလိုက်၏။ ရဲသွေးက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ခြေထောက်နားရှိ
ခဲလုံးကို ခပ်ဝေးဝေးကန်သည်။

“မင်းလည်း သိမှာပေါ့ ဘုန်းလူ၊ ကြာဆစ်နွယ်ကို အသိုင်း
အဝိုင်းဟာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတာ၊ အထူးသဖြင့် သူဒက်ဒီက မာန်
မာနသိပ်ကြီးမားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကွ”

ရဲသွေး ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ တော်ဘုန်းလူသိပါ၏။
ကြာဆစ်နွယ်၏မွေးနေ့တုန်းက သူမ၏ဖခင်ကို ဘုန်းလူတွေ့ခဲ့တာ
ပဲ။

ချမ်းသာပြည့်စုံသလောက် အရာရာကို ဂုဏ်နေမျက်စိနှင့်
သာ ဆုံးဖြတ်တတ်သည့် လူမျိုးပင်။

“ငါသိပါတယ် ရဲသွေး၊ ငါနဲ့နွယ်တို့ဟာ ဘဝအဆင့်
အတန်းချင်း ကွာခြားတယ်ဆိုတာ”

“အဟက် ဟက် ဒီလိုမှန်း မင်းသိနေရင် ကြာဆစ်နွယ်နဲ့
စွတ်လမ်းကို မင်းဘက်က မစသင့်ခဲ့ဘူး ဘုန်းလူ”

တော်ဘုန်းလူ မျက်နှာကို လှောင်သလိုကြည့်လျက် ရဲသွေး
ပြောသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်ပါတယ် ရဲသွေး၊ ဦးနှောက်က

မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ဘယ်လောက်ပဲ အမိန့်ပေး တားဆီးပါစေ နှလုံး သားက လက်မခံဘူးလေ၊ အစစထိန်းချုပ်ထားတဲ့ကြားက ပွင့် ထွက်မိတာ အချစ်ပဲ”

“အင်း မင်းရဲ့စကားလေးကတော့ နားထောင်လို့ကောင်း ပါတယ် တော်ဘုန်းလူ၊ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ အဲ့ဒီ လောက် စိတ်ကူးယဉ်မနေဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ ကြာဆစ်နွယ် အကြောင်းကို သူ့မိဘတွေသိသွားပြီ”

ရဲသွေးက စကားမဆက်ဘဲ ရပ်လိုက်၏။ တော်ဘုန်းလူမှာ ထိုသတင်းကြောင့် ကြာဆစ်နွယ်အတွက် စိုးရိမ်သွားကာ

“ဘာ ဘာပြောတယ် ရဲသွေး၊ နွယ်မိဘတွေက ငါတို့ အကြောင်း သိသွားပြီဟုတ်လား”

“ဒီလိုသတင်းဆိုတာ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် သူတို့ နားရောက်နိုင်တာပဲလေ ဘုန်းလူ”

ရုတ်တရက် တော်ဘုန်းလူ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သေချာ တယ်။ သူတို့ကိစ္စသိသွား၍ နွယ်ကို ကျောင်းပေးမလွှတ်တော့တာ ဖြစ်မည်။

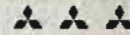
နွယ် နွယ်။ မောင့်နွယ်ရယ်။

သည်အချိန် နွယ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်ငိုနေ မည်လဲ။

“မဖြစ်ဘူး ငါနွယ်ဆီလိုက်သွားမယ် ရဲသွေး”

“ဘာ မင်းရူးနေလား ဘုန်းလူ၊ ခုပဲ မင်းနဲ့ သဘော မတူလို့ သူသမီးကို ကျောင်းမလွှတ်တော့တာ ဘယ်သူက တံခါးဖွင့် ပေးမှာလဲကွဟင်”

ချက်ကျလှသော ရဲသွေး၏ အမေးမှာ သူမဖြေနိုင်။ ထင်ထားသည့်အချိန်ထက်စော၍ ဒီလိုပြဿနာတက်လာလိမ့်မည် ဟု သူ မထင်ခဲ့ပါလား။

“လာဟော့ မောင်ရဲသွေး”

ကြာဆစ်နွယ်၏ တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်တာနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ အသင့်ရှိနေသော ဦးတင်နွယ်က ရဲသွေးကို လှမ်းခေါ်ခြင်း။

“ကြာဆစ်အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ အန်ကယ်”

“အခန်းပိတ်ထားလို့ သောင်းကျန်းနေတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ဟိုဘက်ကကောင် အခြေအနေကကော”

“သူလည်း ဖျတ်ဖျတ်လူး ခံစားရတာပေါ့ အန်ကယ်၊ ဒီကိုတောင် ဇွတ်လာမလို့ လုပ်နေတာနဲ့ ကျွန်တော် တားထားရတယ်”

“အမယ် ဒီကောင်က”

ဦးတင်နွယ်မှာ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီးလေးကို သူတို့လို ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသည် ရဲသွေးနှင့်သာ သဘောတူ၏။

တော်ဘုန်းလူလို မုဆိုးမသားတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝသဘောမတူနိုင်ပေ။ ဒါက သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်သော မိဘတိုင်း၏ စေတနာဖြစ်သည်။

“ကြာဆစ်ကို သိပ်လည်းမတင်းကြပ်ပါနဲ့လား အန်ကယ်၊ အခန်းပိတ်ထားတယ်ဆိုတော့”

“ဘာလဲ မောင်ရဲသွေး၊ ဒါဆို ဟိုကောင်ဆီ သမီးကို လွှတ်ပေးရမှာလားကွဟင်”

မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ကာ ဦးတင်နွယ်မေးတော့ ရဲသွေးခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကျွန်တော် ဒီသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ခြံထဲလောက်တော့ သွားခွင့်ပြုဖို့ ပြောတာပါ”

တကယ်တမ်း ကြာဆစ်နွယ် စိတ်ဆင်းရဲနေတာသိရတော့ ရဲသွေး စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။ ကြာဆစ်နွယ်အပေါ် သူတကယ်ချစ်တာမို့ ထိုမိန်းကလေး နာကျင်ခံစားရမှာမျိုး သူမလိုလားပါ။

“ဟင်း အန်ကယ်လည်း ကိုယ့်သမီးလေးကို ဒီလိုမလုပ်ချင်ပါဘူး မောင်ရဲသွေး၊ ခုဟာက သမီးရဲ့တစ်သက်တာဘဝကိစ္စလေ၊ သမီးလေး ဆုံးဖြတ်ချက်မှားပြီး ဒုက္ခရောက်မှာမျိုး အန်ကယ်”

မကြည့်ရက်ဘူးကွာ”

သမီးချစ်ကို ဒီလိုလုပ်ထားရတာကြောင့် ဦးတင်နွယ်ကိုယ်
တိုင်လည်း ခံစားရပါ၏။

“အန်ကယ့်ခံစားချက်ကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊
ဒါနဲ့ ကြာဆစ် သွားဖို့ကိစ္စကကော”

“မောင်ရဲသွေးဘက်က အသင့်ဖြစ်ပြီလား၊ ဒါဆို
အန်ကယ်ထည့်လိုက်ရုံပဲ”

နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်ရန် ရဲသွေးနှင့်အတူ ကြာဆစ်
နွယ် ထွက်သွားဖို့ လူကြီးတွေ စဉ်းစားထား၏။

“ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ပြောပါ့မယ်
အန်ကယ်”

“အေး...အေး မင်းတို့ ဒီကအမြန်ဆုံးထွက်သွားမှ လူကြီး
တွေစိတ်အေးမယ် မောင်ရဲသွေး”

တော်တုန်းလူနှင့် ဝေးလျှင်ပြီးရောဟု သဘောဖြင့်
ကြာဆစ်နွယ်ကို နိုင်ငံခြားပို့ခြင်းပါ။

“ကျွန်တော် ကြာဆစ်ကို သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်
အန်ကယ်”

“အေး...အေး”

ဦးတင်နွယ်၏ အရေးပေးခြင်းခံရသော ရဲသွေးက
ကြာဆစ်နွယ်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ကြာဆစ်နွယ် အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ရဲသွေး တံခါးဖွဖွ
ခေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ၊ ငါ ထမင်းမစားဘူးလို့ ပြောထားတယ်
လေ”

အသံလေးမာမာဖြင့် ကြာဆစ်နွယ်၏မေးသံ။ ရဲသွေး
လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းကာ

“တို့ပါ ကြာဆစ်”

“ဟင်...ရှင်”

ရဲသွေး၏အသံကို မှတ်မိသွားသော ကြာဆစ်နွယ်က
တံခါး ဖျတ်ခနဲဖွင့်ပေးလာသည်။

“ကြာဆစ်”

“ဖြန်း”

“ဟင်”

တံခါးဖွင့်လာတာနှင့် ရဲသွေးက သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ အခေါ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြာဆစ်နှယ်က ရဲသွေး၏ပါးကို အားကုန်ရိုက်ထည့်လိုက်ခြင်း။

“ဒါ ရှင့်အကြံတွေပဲမဟုတ်လား ရဲသွေး”

ရဲသွေးက ထူပူသွားသော ပါးပြင်ကို အသာပွတ်သည်။

ကြာဆစ်နှယ်က သူ့ကို ရွံရှာမုန်းတီးစွာ ကြည့်နေ၏။

“မာမီတောင် မရိုက်ဘူးတဲ့ တို့ရဲ့ပါးကို ကြာဆစ်က ပထမဆုံး ရိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တို့ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကြာဆစ်ကို လမ်းမှန်ပို့ရလို့”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကို လမ်းမှန်ပို့တယ် ဟုတ်လား ရဲသွေး”

ရဲသွေးက ခပ်တည်တည် ခေါင်းညိတ်၏။ ကြာဆစ်နှယ် နားသို့ တစ်လှမ်းခြင်းလျှောက်လာကာ

“ဟုတ်တယ် ကြာဆစ်၊ မင်းနဲ့ဘုန်းလူဟာ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ဘူး၊ ဒီထက်ကြာရှည် ပတ်သက်ရင် မင်းပဲ ဒုက္ခရောက်မှာမို့ ကိုယ် အန်ကယ်ကို အသိပေးလိုက်တာ”

သူမတို့၏သတင်းကို ဒက်ဒီ ဘယ်ကရသွားပါလိမ့်ဟု

စဉ်းစားခဲ့သမျှ ရဲသွေးကိုတွေ့မှ အဖြေပေါ်သွားရတော့၏။

“နင် နင် အခု ငါ့အခန်းထဲက ထွက်သွားစမ်း ရဲသွေး”

ရွံရှာမုန်းတီးလွန်းသဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ ရဲသွေးကို အခန်းထဲမှ နှင်ထုတ်မိ၏။

ရဲသွေးက ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြုံးသည်။

“ကိုယ်က ဘယ်သွားရမှာလဲ ကြာဆစ်၊ မကြာခင်ပဲ မင်းနဲ့အတူ ကိုယ်၊ နိုင်ငံခြားကို သွားရမှာလေ”

“ဘာ နင်နဲ့အတူ ငါက နိုင်ငံခြားကိုသွားရမယ် ဟုတ်လား ရဲသွေး၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ နင်နဲ့အတူမသွားဘူး ရဲသွေး”

“အဟက်...စကားကိုကြည့်လည်းပြောပါ ကြာဆစ်ရယ်၊ ခုတောင် မင်းနားမှာ ကိုယ်ရောက်နေပြီလေ”

သည်တော့မှ လက်ရှိအခြေအနေကို သူမသတိရလျက် ရဲသွေးကို အံ့ကြိတ်ကြည့်မိ၏။

“နင်ဟာ သိပ်ကိုရွံ့စရာကောင်းပါလား ရဲသွေး၊ နင့်ကို ငါသိပ်မုန်းတယ်”

“ငါကတော့ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ် ကြာဆစ်”

“ထွက်သွား၊ နင့်အသံ ငါမကြားချင်ဘူး”

နားနှစ်ဘက်ကို ဖြူနုသောလက်လေးများဖြင့် ပိတ်ကာ သူမ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ရဲသွေးမှာလည်း သူ့အပေါ် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသော သူမပုံစံကြောင့် ရင်ထဲ အခဲရခက်နေ၏။

“ခုတော့ နင် ငါ့ကိုနှင်ဦးပေါ့ ကြာဆစ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန် နင့်နှုတ်ဖျားက တမ်းတနေရမယ့်လူဟာ ငါပဲဖြစ်ရမယ် ကြာဆစ်”

“ဟင်း နင့်ကိုယ်နင် သိပ်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့ ရဲသွေး၊ ငါ့ဘဝသေဆုံးတဲ့အထိ ငါသက်ဆိုင်တဲ့ယောက်ျားဆိုလို့ တော်ဘုန်း လူဆိုတဲ့ မောင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“နင်”

နှစ်ဦးသား စိမ်းလက်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် အပြိုင်စိုက် ကြည့်နေစဉ်

“မောင်ရဲသွေး”

“ဪ...အန်ကယ်”

ဦးတင်နွယ်ကို မြင်တာနှင့် ကြာဆစ်နွယ်က တစ်ဖက်သို့

ခေါင်းချာခနဲလှည့်၏။ သမီးဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကြောင့် ဦးတင်နွယ် ရင်နာသွားပေမယ့် မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ

“သမီးနဲ့အတူ ခြံထဲဆင်းပါလား မောင်ရဲသွေး”

“ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ကြာဆစ်နွယ်ရှေ့မှာ ဦးတင်နွယ်ကိုယ်တိုင်က အခွင့်အရေး ပေးလာတာကြောင့် ရဲသွေး ဝမ်းသာစွာ လက်ခံလိုက်၏။

“ကဲ ကြာဆစ် ကိုယ်တို့ခြံထဲဆင်းပြီး လေညှင်းခံရအောင် နော်”

“ဟင့်အင်း လေညှင်းခံရမယ်ဆို ကျွန်မ ကန်တော်ကြီး သွားမယ်”

သူမ၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် ရဲသွေးက ဦးတင်နွယ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

ဘယ်လိုလဲဆိုသည့်သဘော။

ဦးတင်နွယ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မောင်ရဲသွေးပါတာပဲ၊ အန်ကယ်စိတ်ချပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကြာဆစ်နွယ် တစ်ဖက်လှည့်၍ ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံး၏။

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ကြာဆစ်အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

“အေး...အေး ဒါဆို အချိန်ရှိတုန်း သွားကြ၊ သမီးလည်း လေညှင်းခံရင်း ရှေ့ကို ဘာဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာ သာစဉ်းစား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီ၊ ခုလို အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ခပ်ရွံ့လေး ကြာဆစ်နွယ်က ပြောလိုက်ခြင်း။ ဦးတင် နွယ်က သမီးဖြစ်သူကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်၏။

BURMESE
CLASSIC
.COM

“ဘယ်လိုလဲ ကြာဆစ်၊ ခုတော့လည်း ကိုယ့်ကိုအားကိုး ပြီး လိုက်လာခဲ့ရတာမဟုတ်လား”

ကားမောင်းရင်း သူ့ဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာပါလာသော ကြာဆစ်နွယ်ကို ရဲသွေးက မေး၏။

ကြာဆစ်နွယ် ခပ်မဲ့မဲပြုံးကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ကိုအားကိုးမှ ကျွန်မ အပြင်ထွက်လို့ ရတာလေ ရဲသွေး”

“အဟက် ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုအားကိုးဖို့ တစ်သက်လုံး အတွက် ကြာဆစ်ကို ပြောတာပေါ့ဗျာ”

သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးဟန်ဖြင့် ရဲသွေးပြောတော့ သူမ မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲတည်သွား၏။

“ရှင့်ကို တစ်သက်လုံးအတွက် အားကိုးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လို

မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားပါ ရဲသွေး၊ ကျွန်မက လောကမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသာ ထာဝရလက်တွဲအားကိုးချင်တာ၊
အဲဒီလူက တော်ဘုန်းလူ”

တော်ဘုန်းလူဆိုသော နာမည်ပါလာတာကြောင့် ရဲသွေး
ရင်ထဲ မခံရပ်နိုင်သလို ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီကောင်ရဲနာမည်ကို ကိုယ့်ရှေ့မှာမပြောပါနဲ့လား
ကြာဆစ်”

သည်တော့ ကြာဆစ်နွယ် ပန်းတွန့်ကာ

“ဒါဆို ရှင်ကို အားကိုးဖို့ဆိုတာလည်း ကျွန်မကို မပြော
ပါနဲ့လား ရဲသွေး”

အပြန်အလှန် တောင်းဆိုမှုဟန်ကြောင့် ရဲသွေး နှုတ်ခမ်း
တွန့်ကာပြုံး၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီအချိန်မပြောနဲ့ဆိုလည်း ရပါတယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့တစ်ပတ်မှာတော့ ကိုယ်နဲ့ကြာဆစ်က နိုင်ငံခြား
အတူထွက်ရမှာပဲ၊ အဲဒီအချိန် မင်းနားမှာ ကိုယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ
မရှိဘူးလေ ကြာဆစ်”

“အဟင်း ဟင်း တကယ်ဖြစ်မလားဆိုတာ ကြည့်ကြတာ

ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ကြေးအိုးသောက်ချင်တယ် ရဲသွေး”

“အိုကေ”

ရဲသွေးက ကားကို ကန်တော်ကြီးဘက်မောင်းဘဲ ကြေး
အိုးဆိုင်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။

ညနေခင်းမို့ ကြေးအိုးဆိုင်က လူစည်ကားနေသည်။

“ဒီစားပွဲမှာပဲထိုင်မယ်”

“ကြာဆစ်သဘောလေ”

အပေါက်ဝနှင့်နီးသော စားပွဲကို ကြာဆစ်နွယ်က
ရွေးလိုက်သည်။ ဝိတ်တာကောင်လေးရောက်လာတော့ ရဲသွေးက
ကြေးအိုးဆီချက်နှစ်ပွဲမှာ၏။

“တခြားကော ဘာစားဦးမလဲ ကြာဆစ်”

“ဟင်အင်း၊ ရဲသွေးကြိုက်တာပဲမှာပါ”

“အင်း ကုတ်နှစ်ဗူးမှာလိုက်မယ်”

ရဲသွေးလုပ်သမျှ သူမက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ကိုယ်တော့ ကြာဆစ်နဲ့ ခုလိုနှစ်ယောက်အလှူ ဂျီနီဇေလီနို
မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

လှပသော ကြာဆစ်နွယ်မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ ရဲသွေး

ကျေနပ်ပြီးဖြင့်ပြော၏။

“တစ်ခါတစ်ခါမှာ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်
ရဲသွေး”

“ကြာဆစ်စကားတွေက ရင့်ကျက်နေသလိုပဲကွာ”

“အဟင်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းရလာတဲ့ သင်ခန်းစာတွေ
လေ”

ရဲသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။ တကယ်ပဲ ကြာဆစ်နွယ်
သဘောပေါက်လာပြီဟု ထင်မိ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ ကြာဆစ်ကို ပျော်ပျော်
နေစေချင်တယ်”

ရဲသွေးစေတနာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ချစ်သူနဲ့ကွဲနေရတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပျော်
နိုင်ပါဘူး”

တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် ရဲသွေးကို စူးစူးကြည့်ကာ
အေးစက်သောလေသံဖြင့် ကြာဆစ်နွယ်ပြော၏။

“ကြာဆစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲက ထွက်လာစေချင်
တာပဲကွာ”

“အချစ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်မှုဆိုရင် ရဲသွေးလည်း အချစ်
ကို စိတ်မဝင်စားပါနဲ့လား”

ကြာဆစ်နွယ်က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ရဲသွေးကို ရန်တွေ
၏။ ရဲသွေး ပခုံးတွန့်၏။

“ကိုယ်ကတော့ အချစ်ကို လက်တွေ့ကျကျရယူဖို့ ကြိုး
စားတာပါ ကြာဆစ်နွယ်”

“သေလိုက်ပါလား”

ရဲသွေးအတွက်ကတော့ ကြာဆစ်နွယ်ပြောသမျှ စကား
အားလုံး ပန်းနှင့်ပေါက်သလို ခံစားရ၏။

မကြာခင် စားသောက်စရာတွေရောက်လာသည်။

“ကျွန်မ သန့်စင်ခန်း ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ”

နေရာမှ ကြာဆစ်နွယ်ထ၏။ ရဲသွေးက တစ်ချက်သာ
ကြည့်ပြီး စားစရာများကို တူဖြင့်စား၏။

သို့သော်

“ဟင် ကြာဆစ် ဘယ်လဲ”

သန့်စင်ခန်းဟုပြောသွားသော ကြာဆစ်က ရှေ့ပေါက်

မှ လှစ်ခနဲထွက်သွားတာကြောင့် ရဲသွေး နေရာက ဝုန်းခနဲထ၏။

“ကြာဆစ် ကြာဆစ်”

“ရှင် ကျွန်မနောက် လိုက်မလာနဲ့နော် ရဲသွေး”

နောက်မှလိုက်လာသော ရဲသွေးလက်ကလွှတ်ရန် ကြာဆစ် နွယ်ရှေ့သို့ အားစိုက်ပြေးသည်။

ထိုအချိန် တစ်ဖက်မှလာသော ကားတစ်စီးကို ကြာဆစ် နွယ် မမြင်တော့။

“ကြာဆစ် ရှေ့မှာ ကား ကား”

ရဲသွေးလှမ်းသတိပေးသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ။

“ဟင် ကား”

“ကျွီ”

“ဝုန်း”

“အား”

အဖြစ်အပျက်က လျင်မြန်လွန်းတာမို့ ထိုအနားရှိ လူတွေ အံ့အားသင့်ကုန်၏။ အထူးသဖြင့် ရဲသွေးမျက်လုံးတို့ ပြာဝေသွား လျက်

“ကြာဆစ်”

သွေးအိုင်ထဲမှာလဲနေသော ကြာဆစ်နွယ်ကို ဆွဲယူပွေ့ သည်။

“ကြာဆစ်၊ ကြာဆစ် မျက်လုံးဖွင့်ပါဦး”

ငြိမ်သက်နေသော သူမကိုယ်လေးကိုလှုပ်၍ ရဲသွေးခေါ် သည့်တိုင် မတုံ့ပြန်နိုင်တော့။

“ကြာဆစ် ကြာဆစ်ရယ်၊ ဒါ ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ”

ရဲသွေး၏ မျက်ရည်များ ကြာဆစ်နွယ်မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။

“ဒီမှာ မောင်ရင်၊ မိန်းကလေးကို ဆေးရုံအမြန်ပို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် သေပြီလားမသိဘူး”

အနီးအနားကလူတွေ အသိပေးမှ ကြာဆစ်နွယ်ကိုယ်လေး ကို ကားထဲယူ၍ ဆေးရုံသို့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ရဲသွေး၏ရင်ထဲ မီးလိုပူလောင်လျက်။

မိုးစွတ်ပန်း

“ဟင်”

နောက်ဆုံးချိန်အထိ ချစ်သူ၏မျက်နှာကို သူတစ်ချက်လေး
တောင် မမြင်လိုက်ရပါလား။

“သူတို့ ဘယ်တုန်းကထွက်သွားတာလဲ ရှယ်လီ”

“မနေ့က ရဲသွေးဖုန်းဆက်ပြောလို့ တို့သွားခဲ့တယ်၊ ရော
ဒီမှာ”

“ဟင် ဆွဲကြိုးလေး”

ရှယ်လီပေးသော ဆွဲကြိုးလေးကို သူယူလိုက်၏။ သော့
ချိတ်ပုံပါ လော့ကက်သီးလေးနှင့် သူပေးခဲ့တဲ့ဆွဲကြိုး။

“ကြာဆစ်နွယ်လည်ပင်းက ပြုတ်ကျခဲ့လို့”

“နွယ် နွယ်ရယ်”

ဆွဲကြိုးလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း တော်ဘုန်းလူ
အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် သူ့အခြေအနေကို ဆက်သိချင်တယ်
ရှယ်လီ”

ချစ်သူအတွက် စိုးရိမ်နေသောမျက်နှာဖြင့် သူပြောသည်။
ရှယ်လီ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ

စိုးစိုး - စာပေ

“ဘာ ဘာပြောတယ် ရှယ်လီ၊ နွယ် နွယ် ကားတိုက်
လို့ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရတယ် ဟုတ်လား”

ကြာဆစ်နွယ်ကို တစ်ပတ်လောက်မတွေ့ရသော ရက်
အတွင်း တော်ဘုန်းလူတစ်ယောက် သိသာစွာပိန်ကျသွား၏။

သည်မနက် သတင်းလာပေးသော ရှယ်လီကြောင့်
တော်ဘုန်းလူ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားစဉ်

“ဟုတ်တယ် ဘုန်းလူ၊ ဆေးရုံချက်ချင်း တင်ပေးမယ့်
ဒဏ်ရာက အတော်ကြီးသွားလို့ သူ”

“နွယ် နွယ် ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်းပါ ရှယ်လီ”
တော်ဘုန်းလူမှာ ဆက်လက်ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရှယ်လီ
ပန်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ကာမေးသည်။

“သူ့ကို နိုင်ငံခြားခေါ်ပြီး ဆေးသွားကုကြပြီ”

စိုးစိုး - စာပေ

“ရပါတယ်၊ ဘုန်းလူအတွက် ဒီလောက်တော့ ရှယ်လီ
ကူညီနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးပဲရှယ်လီ”

အရင်က ပျော်ရွှင်စရာကောင်းခဲ့သော တက္ကသိုလ်သည်
ချစ်သူမရှိချိန်မှစ၍ ခြောက်သွေ့အထီးကျန်ခဲ့ပြီ။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဘုန်းလူ”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ် ရှယ်လီ”

“ဘုန်းလူရယ်”

မှတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွှေးပင် မရိတ်နိုင်တော့လောက်အောင်
တော်ဘုန်းလူအသွင်က ပြုံးမိနေသည်။

တော်ဘုန်းလူ ဒီလိုခံစားနေရတာမြင်တော့ ရှယ်လီ စိတ်
မကောင်းပါ။ အခြေအနေတွေ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့မှ
ရှယ်လီပင် မထင်ခဲ့ပါ။

မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကြာဆစ်ရယ်။

ရှယ်လီတစ်ယောက်တည်း တိုးတိတ်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

နောက်ရက်တွေမှာ ကြာဆစ်နွယ်သတင်း ဘာထူးသေးလဲ
ဟု တော်ဘုန်းလူ လာမေးတော့

“ဘုန်းလူ”

“ပြောပါ ရှယ်လီ”

ရှယ်လီက ပြောရမည့်စကားကို တောက်တော်နှင့် မထွက်
နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

“နွယ် နွယ် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလား ရှယ်လီ”

“ဘုန်းလူရယ် တို့ တို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်”

ယခုမှတော့ မထူးပြီမို့ ရှယ်လီက အဖြစ်မှန်ကို အားယူ
ပြောလိုက်၏။

“သူ သူ ဟိုမှာဆုံးသွားပြီ ဘုန်းလူ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ နွယ်ဆုံးသွားပြီဟုတ်လား ရှယ်
လီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုန်းလူ၊ မနေ့ကပဲ ရဲသွေးဆီက ဖုန်းရ
တယ်”

“နွယ် နွယ်ရယ်၊ မောင်ဘယ်လိုဖြေရမလဲ”

ရုတ်ခြည်းညှိုးကျသွားသော တော်ဘုန်းလူ၏ရုပ်က မမြင်
ရက်စရာ။ ယောက်ျားမို့ မငိုမိအောင် အံတင်းတင်းကြိတ်ထားပုံ
ကြည့်ပြီး ရှယ်လီပင် ရင်ထဲ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့။

“ဘုန်းလူရယ်၊ ရှင်ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ တို့လည်း ကြာဆစ်နွယ်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်၊ နောက်ဆုံး နွယ်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်တောင်မမြင်လိုက်ရဘူးဗျာ”

ရှိုက်သံကိုထိန်းလျက် သူပြောသည်။ ရှယ်လီ မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“ရှင်နဲ့ ကြာဆစ်နွယ်ကြားမှာ အမှတ်တရတွေ အများကြီးရှိနေမှာပါ၊ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ ကြာဆစ်နွယ်ကို သတိရဖို့ ရှင်လုံလောက်မှာပါ ဘုန်းလူ”

“ရှယ်လီရယ် ကျွန်တော်”

နောက်ထပ်ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ တော်ဘုန်းလူက ရှယ်လီကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့၏။

ရှယ်လီ သက်ပြင်းချကာ ကျန်ခဲ့၏။ ယခုတော့ ရှယ်လီ ဖြစ်စေချင်သလို တော်ဘုန်းလူနားမှာ ကြာဆစ်နွယ်မရှိတော့ပါ။

သို့သော် ထို့အတွက် ရှယ်လီ ဝမ်းမသာနိုင်ပေ။

ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားနေရတဲ့ တော်ဘုန်းလူ၏ ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေ ငြိမ်းသတ်အောင် ရှယ်လီ ဘယ်လိုလုပ်ရ

မလဲ။

ထိုအချိန်

“နွယ်ရယ် မင်းမောင့်ကို တစ်ချက်လေးတောင် နှုတ်ဆက်မသွားပါလားဗျာ”

ဟိုဘုန်းက သူနှင့်ကြာဆစ်နွယ်တို့ ထိုင်ခဲ့ဖူးသော နေရာလေးတွင် တစ်ယောက်တည်းရောက်လာသူက တော်ဘုန်းလူ။

“မောင်နဲ့ဝေးရမှာကို ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ နွယ်ရယ်၊ ခုတော့ တကယ်ပဲ မောင်တစ်ယောက်တည်းကို ထားသွားခဲ့ပြီလားကွယ်”

တိုက်ဆိုင်စွာပင် ဒီအချိန်မှာမှ ပင်မြင့်ထက်က ဥဩကန်၏ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကျူးရင့်သံကြောင့် သူရင်ထဲ ပိုခံစားရလေသည်။

ရော်ရွက်ဝါလေးများက မြေညိုညိုပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလျက်

သြော် သူဝန်းကျင်မှာ အရာရာဟာ လွမ်းစရာတွေချည်း နှင့်ပါလား။

ဧရာဝတီ (၃) နှစ်ကြာသောအခါ

စိုးစိုး - စာပေ

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

“ဪ ဂျယ်လီ”

ကားပေါ်မှ စတော်ဘယ်ရီရောင်ဝမ်းဆက်ဖြင့် ဆင်းလာသော ဂျယ်လီက မြူးကြွစွာ ဒေါ်ခင်ခင်လတ်ကို နှုတ်ဆက်၏။

“အဟင်း ဒီနေ့ အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စားလို့၊ အန်တီနဲ့ ဘုန်းလူစားဖို့ လာပို့တာ”

“ဒုက္ခရှာလို့ သမီးရယ်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတော့ သားက ကြိုက်ပါတယ်”

သည်သုံးနှစ်အတွင်း သားဖြစ်သူနားသို့ ဂျယ်လီ တစ်ယောက်သာ ဇွဲနှင့်ချဉ်းကပ်နိုင်လေ၏။

ကြာဆစ်နွယ်ဆုံးပြီဟု သိရသည့်နောက်ပိုင်း တော်ဘုန်းလူ တစ်ယောက် မည်သူနှင့်မျှ မဆက်ဆံဘဲနေတာကြာပြီ။

စိုးစိုး - စာပေ

“ဘုန်းလူ ကြိုက်မှန်းသိလို့ သူ့အလုပ်မသွားခင် ရှယ်လီ
တမင်လာပို့တာပါ အန်တီ၊ စားပွဲမှာသွားပြင်ထားလိုက်မယ်နော်”

“ဪ အေး”

စတီးငါးဆင့်ချိုင့်ကိုဆွဲ၍ ရှယ်လီက အိမ်ထဲဝင်သွား၏။
ဒေါ်ခင်ခင်လတ်က သက်ပြင်းချကျန်ခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ရှယ်လီဆိုတာ သူ့ဌေးသမီးလေး တစ်ယောက်
ပါ။ အိမ်တွင် အခိုင်းအစေများစွာနှင့်နေလာတဲ့ မိန်းကလေး။

သို့သော် ဒေါ်ခင်ခင်လတ်၏ သားတော်ဘုန်းလူအတွက်
ဆိုလျှင် ခြေသုတ်ပုဆိုးနယ်။

“သားရယ် ရှယ်လီလေးကို တင်းတင်းမာမာကြီး သိပ်
မဆက်ဆံပါနဲ့၊ ရှယ်လီမမျှာ သားကို ဘယ်လောက်ခင်ရှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ပါ အမေ”

မျက်နှာထားတည်ငြိမ်စွာဖြင့် သားပြောတော့ ဒေါ်ခင်ခင်
လတ်မှာ ရှေ့ဆက်တိုက်တွန်းဖို့ခက်၏။

သားရင်ထဲက ဝေဒနာကို မသိ၍မဟုတ်ပါ။ သို့သော်
ကြာဆစ်နွယ်က သားဘဝထဲ ပြန်လာနိုင်တော့သည့် မိန်းကလေးမှ
မဟုတ်ပဲ။

“အချိန်တွေကြာပေမယ့် ကြာဆစ်နွယ်ကို သားမမေနိုင်
တာ အမေသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားရယ်၊ ရှေ့ဆက်ရမယ့်
အနာဂတ်ခရီးလမ်းက ရှိသေးတာပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းနေလို့
ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အမေ တာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ ခုဆို သားမှာ အလုပ်အကိုင်လည်းရှိပြီဆိုတော့
အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ ထင်တာပဲကွယ်”

သည်လောက်ပြောလျှင် သားဖြစ်သူ သဘောပေါက်မည်
ဟု ဒေါ်ခင်ခင်လတ်ထင်၏။

တော်ဘုန်းလူ သက်ပြင်းချသည်။ အချိန်တွေ ဘယ်
လောက်ကြာကြာ နွယ်ကို သူ မေ့လို့မှမရသေးပဲ။

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး အမေ”

“အေးလေ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားရင် ရှယ်လီလေးဟာ
သားအတွက် အသင့်တော်ဆုံးပဲလို့ အမေထင်တယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်လတ်၏စကားကို မကြားယောင်ပြုလျက်
တော်ဘုန်းလူ ထွက်သွားသည်။

သားက ရှယ်လီကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားတာသိပေ

မယ့် ဒေါ်ခင်ခင်လတ်မှာ သားအပေါ်သည်းခံတဲ့ ရှယ်လီကိုသာ
ချွေးမတော်ဖို့ စိတ်ကူး၏။

ယခုလည်း ရှယ်လီရောက်လာတော့ ဒေါ်ခင်ခင်လတ်
ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုခဲ့သည်။

“ဟော့ ဘုန်းလူ အိပ်ရာနိုးပြီလား၊ ဒီမှာလေ ဘုန်း
လူကြိုက်တတ်တဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ တို့ယူလာတယ်”

အခန်းထဲမှ အနီရောင်စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် အနက်ကွက်
ပုဆိုးဖြင့် လည်ပင်းပေါ် မျက်နှာသုတ်ပဝါတင်လျက် ထွက်လာ
သော တော်ဘုန်းလူကို ရှယ်လီ အပြုံးလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။

“အစောကြီးရောက်နေတာပါလား ရှယ်လီ”

“အဟင်း ဘုန်းလူ အလုပ်မသွားခင် အချိန်မီ စားသွား
ရအောင်လို့လေ”

ရှယ်လီက ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးဖြင့်ပြောပေမယ့် တော်ဘုန်း
လူ ကြိုတ်သက်ပြင်းချ၏။

“အလကား ဒုက္ခရှာလို့ ရှယ်လီရယ်”

“အို ဘာမှဒုက္ခမရောက်ပါဘူး၊ ကဲ ဘုန်းလူစားတော့လေ၊
အန်တီအတွက် သပ်သပ်ခွဲပြီးသား”

ပူဇွန်းသော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲရနံ့က တော်ဘုန်းလူနှာဝ
ရောက်လာ၏။

စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“ရှယ်လီကော”

“ဘုန်းလူကို အချိန်မီအောင်လာရလို့ မစားခဲ့ရသေးဘူး”

“ဒါဆိုဝင်စားလိုက်လေ၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေက အများ
ကြီးပဲ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မကုန်ပါဘူး”

“အင်း ဒါဆိုစားတာပေါ့”

အမှန်တော့ အိမ်ကစားခဲ့လျှင်ရပါသည်။ တော်ဘုန်းလူ
နှင့်အတူ တမင်စားချင်၍ ညာပြောလိုက်တာပါ။

“တော်ဘုန်းလူက မုန့်ကြွပ်ကြော်ကြိုက်တယ်၊ ထည့်
ပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ထည့်စားပါ့မယ် ရှယ်လီ”

“အို ဘုန်းလူကလည်း ရှယ်လီက အားနာစရာမှမဟုတ်
တာ”

ပြောရင်း ရှယ်လီက သူ့ပန်းကန်ထဲ မုန့်ကြွပ်ကြော်တွေ
ထည့်ပေး၏။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက ကြက်သားနိုင်းချင်းမှာ ဘဲဥစိတ်
ငါးဖယ်ကြော်တို့နှင့် အထူးကောင်းလှသည်။

“ကောင်းရဲ့လား ဘုန်းလူ”

“စပါယ်ရှယ်ပဲ ရှယ်လီချက်တာလား”

“အဟင်း ရှယ်လီက ဟင်းမြည်းရုံပါ။ ဒါပေမယ့်
နောက်တော့ ရှယ်လီချက်ဖို့သင်မှာပါ ဘုန်းလူ”

အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားနှင့်ပင် ချောမောနေသော ဘုန်း
လူမျက်နှာကို အပြုံးလေးဖြင့်ကြည့်ကာ ရှယ်လီပြောသည်။

“ချက်ပြုတ်တတ်ရင်ကောင်းတာပေါ့ ရှယ်လီ၊ ကိုယ်က
မိန်းကလေးပဲ”

“ဒါပေါ့ ဘုန်းလူ၊ ရှယ်လီလည်း အချက်အပြုတ်
ဝါသနာပါပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုန်းလူကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေရှိရင်
ပြောထားလေ”

“ဟင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ရှယ်လီ”

“ဪ ရှယ်လီသင်ထားပြီး ဘုန်းလူကို ပြန်ချက်ကျွေးရ
အောင်လို့ပေါ့ကွယ်”

တော်ဘုန်းလူ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။ သူ့အပေါ်

ရှယ်လီ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ သိပါ၏။

ခက်တာက သူ့ဘက်မှ ရှယ်လီကို မတုံ့ပြန်နိုင်ခြင်းပင်။

သို့သော် ယခင်ကထက် ရင်းနှီးစွာတော့ ဆက်ဆံမိတာအမှန်။

“ရှယ်လီပင်ပန်းပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ပင်ပန်းပါစေ၊ ဘုန်းလူအတွက်ပဲ”

“ရှယ်လီရယ်”

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှယ်လီက စိတ်ရှည်လွန်းလှ၏။
တော်ဘုန်းလူ သက်ပြင်းချသည်။

“ရှယ်လီ ဘာကြောင့် ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ကောင်း
နေရတာလဲဟင်”

“ဒါကတော့”

ရှယ်လီက စကားမဆက်ဘဲ မျက်လွှာလေးချသွားသည်။
သူ့စိတ်ထဲ ကရုဏာဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ရှယ်လီလက်လေးကို အသာဆုပ်ကိုင်ကာ

“မင်းဟာ နွယ်မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း ကိုယ့်အပေါ် အကောင်း
ဆုံးပါ ရှယ်လီ”

“ဘုန်းလူရယ် ဒါကို ဘုန်းလူသိရင် ရှယ်လီဝမ်းသာပါ

တယ်”

မျက်ဝန်းတွင် အရည်ကြည်လေးတို့ ရစ်ဝဲလျက် ရှယ်လီ ပြောသည်။

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ မင်းက တို့အတွက် အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေပါရှယ်လီ”

“မိတ်ဆွေတဲ့လား ဘုန်းလူ၊ ရှယ်လီက ဘုန်းလူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

သူ့မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ကာ ရှယ်လီပြုံးသည်။

သူပြုံးလိုက်ကာ

“တစ်နေ့ကြာရင် ရှယ်လီကြားချင်တဲ့ စကားမျိုး ကိုယ် ပြောနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“အဟင်း ကောင်းပါပြီရှင်၊ အဲဒီနေ့ကို ရှယ်လီစောင့် နေပါ့မယ်”

တော်ဘုန်းလူအချစ်ကို ရဖို့ဆိုလျှင် ရှယ်လီအတွက် နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာညောင်းပါစေ မမူပါ။

အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ တော်ဘုန်းလူနှင့် လက်တွဲကာ ဘဝလမ်းခရီးကို ရှယ်လီပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်ဖို့ပင်။

“ဟော သားနဲ့သမီးတို့ စားပြီးကြပြီလား”

“ဪ အန်တီ ခုလေးပါပြီတယ်၊ အန်တီအတွက် ဦးဦး ဖျားဖျားဖယ်ထားပါတယ်”

“အမယ်လေး သမီးလေးက လိမ္မာလိုက်တာကွယ်၊ ကဲ သား သမီးလေးလိမ္မာတာ ကြားတယ်နော်”

“အို အန်တီကလဲ၊ အဟင်း”

ဒေါ်ခင်ခင်လတ်က တော်ဘုန်းလူကို လှမ်း၍တိုင်တည် လိုက်တာကြောင့် ရှယ်လီရင်ထဲ ကြည့်နှုတ်ဖြစ်သွားရ၏။ မကြာ ခင် တော်ဘုန်းလူဆိုတာ ရှယ်လီဘဝတွင် အရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက်။

မိုးစွတ်ပန်း

၁၆၅

တာက ကြာဆစ်နွယ်ကို။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးရေစက်တို့က
တစ်ဖျောက်ဖျောက်ကျနေ၏။

ထိုစဉ်

“ဟာ”

“အို ဆောရီး”

မိုးရေစက်များကြားမှ ပြေးလာသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်နှင့် သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်တိုက်မိသည်။

သူ့လက်ထဲမှထီး လွင့်ခနဲကျသွား၏။

“ဆောရီးနော်၊ တို့မမြင်လိုက်လို့ပါ”

“ဟင် မင်း”

ထီးကိုကောက်လာပေးရင်း တောင်းပန်လာသူလေးအား
ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေညိုရောင်ဆံပင်လှိုင်းတွန့်များနှင့် ဒူးဆစ်အောက်
ထိရှည်သော နက်ပြာရောင်စကန် အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီပုံစံ
လက်တိုစိတ်နှင့် ပလက်တီနမ်ရေထားသော နားကွင်းတို့ဖြင့်
ခေတ်မီစွာလှပနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“အိုင်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သူ့ကို တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး သူမထွက်သွား၏။ သူငေး

မိုးမိုး - စာပေ

သည်နေ့မှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ညှို့မှိုင်းကာ မကြာခင်
မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချမည့်အသွင်။ လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေကြ
သူတွေက မိုးမိမည်စိုး၍ ခပ်သွက်သွက်လှုပ်ရှားနေကြသည့်တိုင်
‘သူ’တစ်ယောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

မကြာခင် လေပြင်းတစ်ချက်နှင့်အတူ မိုးဝေါခနဲရွာချ
တာကြောင့် သူက အသင့်ယူလာသည့် ယောက်ျားဆောင်း ခေါက်
ထီးနက်ပြာကွက်ကိုထုတ်၍ ပွင့်ဆောင်းလိုက်၏။

“တော်ဘုန်းလူ”

မိုးသည်းသည်းမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံလေးကို
သူနားထဲ ဖျတ်ခနဲကြားမိလိုက်သလိုပါပဲ။

ဪ နွယ်ရယ်။

မင်း ကိုယ့်ဘဝထဲဝင်လာတာ ဒီလိုမိုးရက်တစ်ရက်မှာပဲ
နော်။ တိုက်ဆိုင်တယ်ဟု ဆိုရမည်လား သည်နေ့မှ သူ့သတိရနေ

မိုးမိုး - စာပေ

၁၆၆

ဆုအဋ္ဌလီ

ကြောင်ကျန်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားလျက်

“နွယ်”

ဟု ထိုမိန်းကလေး နောက်ကျောပြင်အားကြည့်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်မိ၏။

သို့သော်

တစ်ချိန်က သူ၏ကြာဆစ်နွယ်နှင့် တူရုံသာရှိပြီး ကြာဆစ်နွယ်မဟုတ်သော သူမက သူ့ကို တစ်ချက်လေးမျှ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ဟင်း။

လောကမှာ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားရှိတယ်ဆိုတာ တကယ်ပါလား။

သည်နေ့မှ နွယ်ကို သတိရနေချိန် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နွယ်နှင့်တူသော မိန်းကလေးကို မိုးရေထဲမှာ လာရောက်တွေ့ဆုံနေရခြင်း။

ငါ တစ်ခဏရူးသွားတာပဲ။ နွယ်က ဒီလောကကြီးမှာ မရှိတော့ပြီပဲ။

စိုးစိုး - စာပေ

မိုးစွတ်ဖုန်း

၁၆၇

သူသက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စောစောက မိန်းကလေးကို လိုက်ကြည့်၏။

မတွေ့တော့ပေ။ သူမ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။

ကုမ္ပဏီသို့ သူရောက်ချိန်တွင် လူစုံနေပြီ။ မိုးလည်းတိတ်ပြီမို့ ရာသီဥတုက ပြန်လည်ကြည်လင်နေ၏။

“ဒီနေ့ နောက်ကျပါလား ဘုန်းလူ”

“အေးဗျာ ဒီနေ့ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတာနဲ့ ဒါနဲ့ ဒါရိုက်တာ အသစ်ရောက်တယ်ဆို ကိုစောမင်း”

“ဟုတ်တယ် ဘုန်းလူ၊ မကြာခင် အစည်းအဝေးမှာ မိတ်ဆက်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဪ”

သူတို့ အထက်အရာရှိရောက်လာတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် မည်သူမှန်းမသိပါ။ သူတို့အလုပ်က ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေအောင် ကြိုးစားရုံသာ။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင် ဒီနေ့နောက်ကျတဲ့ကိစ္စက၊ အဟဲ ချိန်းတွေ့တာလား”

“ဗျာ”

စိုးစိုး - စာပေ

“ဪ မင်းနဲ့မင်းကောင်မလေးတို့ ချိန်းတွေ့တာလား လို့ မေးတာကွ ဘုန်းလူ”

ထိုအမေးကြောင့် သူ မချီသလိုပြုံး၏။ နွယ်နှင့်တူသော မိန်းကလေးကိုတွေ့ရပြီးနောက် သူ့ရင်ထဲ နွယ်ကို အပြင်းအထန် သတိရလာမိ၏။

ထိုကြောင့် ယခင်က နွယ်နှင့်သွားခဲ့သော နေရာဟောင်း လေးတွေဆီ သူတစ်ယောက်တည်း တမ်းတရင်း ရောက်ခဲ့ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်မေးတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဘုန်းလူ”

“အဟွန်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်ကောင် မလေးမှ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်လို့လား ကိုယ့်လူရာ၊ ကိုယ့်လူ ဒီလောက်ချော တာ၊ ဟို ရှယ်လီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကော”

သူရှိရာသို့ မကြာခဏရောက်တတ်လာသော ရှယ်လီကို မေးခြင်းဖြစ်၏။

“ရှယ်လီက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါ”

“မင်းတို့တဲ့နေတာကြာပြီပဲ ခုထက်ထိ မိတ်ဆွေအဆင့်

ပဲလား ဘုန်းလူ၊ ငါ အကဲခတ်ရသလောက်တော့ ရှယ်လီက မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပါကွ”

ကိုစောမင်းက လူကဲခတ်ကောင်း၏။

“ကျွန်တော် သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်တယ်ဗျာ၊ ကဲ အစည်းအဝေးစတော့မယ် ထင်တယ်”

“သွားဖို့ အသင့်ပါကွ”

သူနှင့် ကိုစောမင်းတို့နှစ်ယောက်သား အစည်းအဝေး ခန်းမထဲလာခဲ့၏။ ကိုစောမင်းနှင့်သူက တစ်ကုမ္ပဏီတည်းမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း တည်ငြိမ် အေးချမ်းစွာနေတတ်သော ‘တော်ဘုန်းလူ’ ကို စောမင်း စိတ်ဝင်စား ခဲ့၏။

ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောသော တော်ဘုန်းလူသည် တခြားယောက်ျားတွေလို မိန်းကလေးများနှင့် တွဲသွားတွဲလာမရှိ။

မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်လေးနက်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက် အတွက် ဆွေးမြေ့ခံစားနေရပုံ။

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းမှာ ခံစားချက်ရှိတယ်ထင် တယ်၊ ဘုန်းလူ”

“အဟွန်း ကိုစောမင်းထင်သလိုပဲ ထားလိုက်ပါတော့
ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်ဘူး”

သေချာပြီ။ တော်ဘုန်းလူဟာ အချစ်ကြောင့် အသည်းကွဲ
ခဲ့တာလေ။

သူတို့ရောက်တော့ အစည်းအဝေးခန်းမှာ လူစုံနေပြီ။

“ကဲ အစည်းအဝေးစပါတော့မယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ ခန်းမထဲသို့ ကုမ္ပဏီမှ လက်ရှိလူကြီးများ
ခြံရံလျက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်”

တော်ဘုန်းလူမှာ သူမကိုကြည့်ပြီး အံ့သြလွန်းသဖြင့် ရုတ်
တရက် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်မိမတတ်

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘုန်းလူ”

“ဗျာ မ ဖြစ်ပါဘူး”

ကိုစောမင်းအား အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်ရသည့်တိုင်
တော်ဘုန်းလူမှာ ဒီနေ့အဖို့ တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့အဖြစ်ကို မအံ့သြဘဲ
မနေနိုင်ပါ။

သူယခုတွေ့လိုက်ရတာက မိုးရွာထဲမှာ သူ့ကိုဝင်တိုက်

သွားတဲ့ ကြာဆစ်နွယ်နှင့်တူသည့် မိန်းကလေး။

“အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့
ကုမ္ပဏီကို အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်သစ် ဒေါ်စင်
သီယာပါ”

“ကုမ္ပဏီက ကြိုဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ကိုစောမင်းက ထနုတ်ဆက်ကြို
ဆို၏။ လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ သူမကပြုံးကာ

“ခုလိုကြိုဆိုတဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ရှင်၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ရှေ့ဆက်လုပ်ငန်းခွင်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားကြ
လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြပြန်၏။ လက်ခုပ်မတီးနိုင်တာ
ဆိုလို့ တော်ဘုန်းလူတစ်ယောက်တည်း။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ပါစေ နွယ်မှနွယ်ပါပဲလား။ သို့သော်
သူမက စင်သီယာတဲ့။

နွယ်နှင့်ရုပ်ချင်းတူပေမယ့် ပုံစံချင်းလည်း ကွာခြားပါ၏။
နွယ်က ပြောငဲ့စင်းသော ဆံပင်နက်နက် စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး
ထူထူ။

ယခုသူတွေနေရသည့် စင်သီယာက ရွှေညိုရောင် လှိုင်း
တွန့်ဆံပင်။ မျက်ခုံးမွေးသေးသေးနှင့် နှုတ်ခမ်းနီကအစ အရောင်
ရင့်ရင့်သာဖြစ်၏။

“ဘုန်းလူ”

“ဗျာ”

“မင်း ဘာကြောင့် လက်ခုပ်မတီးတာလဲ၊ မင်းကို
ဒေါ်စင်သီယာ လှမ်းကြည့်နေတယ်”

ကိုစောမင်းက သူ့ကို တံတောင်နှင့် အသာတို့ကာ သတိ
ပေး၏။ ဒီတော့မှ သူ့သတိဝင်လာလျက်

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဆောရီးဗျာ”

ထိုအချိန်မှာပဲ အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသွား၏။ စင်သီယာ
က သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခန်းမထဲကထွက်သွားသည်။

“မင်းတော့ ဒီနေ့ တော်တော်ကိုထူးနေတာပဲ ဘုန်းလူ”

“အဟွန်း”

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာ သိသောသူက ကိုစောမင်း
စကားကို မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ မချီသလိုသာ ပြုံးနေလိုက်၏။

“ဒါရိုက်တာသစ်က ဆရာကိုခေါ်ပါတယ်”

“ဪ အေး”

အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ရုံးမတက်မီ ကောင်မလေးလာပြော
တာကြောင့် သူ အံ့သြသွား၏။

ဒေါ်စင်သီယာက သူ့ကိုခေါ်တာတဲ့ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။
သို့သော် သူကြာရှည်မတွေးအားဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဖီးညိုရောင် မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း သူခွင့်တောင်းလိုက်
၏။

လက်တော့ပံတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူမက သူ
အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။

“ထိုင်ပါ”

သူ့ကိုတွေ့ပေမယ့် သူမမျက်နှာက တစ်ချက်မပျက်ဘဲ အထူးတည်ငြိမ်နေ၏။

ကြာဆစ်နွယ်သာဆိုလျှင် သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် ဘယ်လောက် အံ့သြဝမ်းသာရိပ်ပြမလဲ။

“ကျွန်တော်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူပြောသည်။ သူမ တစ်ချက်ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်တယ် ဒီမနက်ပဲ ယူနဲ့အိုင် ဆုံခဲ့ကြတယ်၊ ခုတစ်ခါ ကုမ္ပဏီမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံပြန်တယ်၊ အစည်းအဝေး မှာ ယူ လက်ခုပ်မတီးတာ အိုင်ကို မနက်ကကိစ္စ မကျေနပ်လို့ လား”

မထင်မှတ်သော သူမ၏အမေးကြောင့် သူမျက်ခုံးတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ယခုလို အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရလေ သူမဟာ သူချစ် သော ‘နွယ်’နဲ့ ပိုတူနေပါလား။

“အိုင်မေးတာဖြေပါ”

စင်သီယာက မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ပုံစံနှင့် သူမကို

စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သူ့ကို အသံခပ်ဆတ်ဆတ်လေးဖြင့် အမိန့်ပေး ၏။

သည်တော့မှ သူက သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း ၏။

“မဆိုပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

သူမ၏ တောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို အကဲခတ် သည်။

“မင်းဟာ အရင်က ငါ့ချစ်သူဟောင်းနဲ့တူလို့”

ယခုမှရောက်လာသည့် ဒါရိုက်တာ အသစ်တစ်ယောက် ကို သူဒီလိုပြောဖို့သင့်ပါမလား။

ထို့ကြောင့် အသာသက်ပြင်းကြိတ်ချရင်း

“ကျွန်တော်ကြောင့် ဒါရိုက်တာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ် သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“နိုး နိုး၊ အိုင် ခုလိုယူကိုခေါ်တာ တောင်းပန်ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ခုလို အိုင်နဲ့ယူတို့ဟာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာ အတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ့်သူတွေ၊ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ခေါ်မေးတာ။

ဖြူနေသော လက်လေးဖြန့်ကာလျက် သူမပြောဟန်က ပေါ့ပါးလွန်း၏။ ပြောရလျှင် နိုင်ငံခြားစတိုင်လ် ခေတ်မီသည့်ဟန်။

“ဒါရိုက်တာ ဘာကိုဆိုလိုလဲဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အတူလက်တွဲလုပ်ကြတာပေါ့”

အတတ်နိုင်ဆုံး ပေါ့ပါးဟန်အသွင်ဆောင်လျက် သူပြောလိုက်၏။ သူမနှုတ်ခမ်းတွေ လှစ်ခနဲပြုံးသွားသည်။

“အိုကေ၊ အိုင်က ဒါကိုမျှော်လင့်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ယူနာမည်က တော်ဘုန်းလူနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူနာမည်ကို အဆန်းတကြယ်မေးနေသော သူမအား နားမလည်သလိုကြည့်မိ၏။

“အဟင်း ရှင်နာမည်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသားပဲ၊ အေးလေ နာမည်မှမဟုတ်ပါဘူး ရှင်က လူကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်၊ ဥပမာ အစည်းအဝေးခန်းမထဲက အပြုအမူမျိုးပေါ့”

ကြည့်ရတာ သူ့ကြောင့် သူမ စိတ်အတော်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားခဲ့ပုံရ၏။

“ကျွန်တော် နောင်ကို ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“ဒီနေ့လယ်စာ ရှင်ချိန်းထားတာရှိလား”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် သူ အံ့သြဟန်ကြောင့် သူမပြုံးသည်။

“ဒီနေ့ အိုင် ဒီတလုပ်ထားတာမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ယူက အိုင်နဲ့ အဖော်လုပ်ပေးနိုင်မလား၊ တော်ဘုန်းလူ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အိမ်က ထမင်းချိုင့်ယူလာတော့”

မနက်စောစောထ၍ အမေချက်ပေးလိုက်သော ထမင်းနှင့် ဟင်းကသာ သူ့အတွက် နှစ်သက်စရာဟုထင်၏။

သူမ မျက်လုံးလေးပြုံးကာ

“အိုး ယူက ထမင်းချိုင့်ထည့်တယ်၊ ယူအမျိုးသမီးက ထည့်ပေးတာလား”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်အမေထည့်ပေးတာပါ”

“အို ဆောရီး”

သူမ အားနာသွားဟန်ဖြင့် တောင်းပန်၏။

တကယ်ပဲ သူမဟာ နှယ်နှင့်တူတာကလွဲလို့ ပုံစံချင်း
ခြားနားနေတာအမှန်။

“မသိလို့ပြောတာပဲ ရပါတယ်”

“အဟင်း ယူက မဆိုးဘူး၊ အိုကေ ယူထမင်းချိုင့်
တခြားတစ်ယောက်ပေးခဲ့ပါ”

အမေချက်ပေးလိုက်သော ဟင်းကိုထား၍ သူမနှင့်
လိုက်စားရတော့မည်။ သူမက သူ့ကို တကူးတက ဖိတ်ခေါ်ထား
တာမဟုတ်လား။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် နေ့လယ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အိုကေ”

သူနှုတ်ဆက်ပြီးထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ရောက်မှ သက်ပြင်း
မောတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်မိ၏။

“ကိုစောမင်း ရော၊ ကျွန်တော်ထမင်းချိုင့် စားလိုက်တော့
ဗျာ”

“ဟေ့ ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မောင်ရင်က သဘော
ကောင်းနေတာလဲ ဘုန်းလူ”

ရက်ရောစွာ ထမင်းချိုင့်လာပေးနေသော သူ့ကို နားမလည်
စွာဖြင့် စောမင်းမေး၏။

“သဘောကောင်းတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါက သူ့ရဲ့အမိန့်
နေ့လယ်စာကို ကျွန်တော် သူ့နဲ့လိုက်စားရမယ်”

“သူ ဟုတ်လား၊ သူဆိုတာက ကိုယ့်ကိုရှင်းရှင်းပြောစမ်း
မောင်ရင်”

ကိုစောမင်းက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်လျက် စူးစမ်းစွာ
မေးသည်။

“ဒေါ်စင်သီယာကိုပြောတာဗျာ”

“အလို ဒါရိုက်တာအသစ်လေးလား၊ အား မောင်ရင်
တယ်ကံကောင်းပါလား ဘုန်းလူ၊ အားလုံးက အချောအလှ ဒါရိုက်
တာသစ်လေးကို စိတ်ဝင်စားနေချိန်မှာ မောင်ရင်က ပထမဆုံး
ကံစမ်းမဲပေါက်တာပဲကွ”

ကိုစောမင်းက အားတက်သရောပြော၏။

“တော်စမ်းပါဗျာ”

“အလို မောင်ရင်ရုပ်က စိတ်မပါသလိုပါလားဟင်၊ ဒါ
ဆို နေရာချင်းလဲမလား ဘုန်းလူ”

“ဒေါ်စင်သီတာကိုပြောလိုက်လေ၊ ကျွန်တော်ဘက်က တော့ အသင့်ပဲ ကိုစောမင်း”

တစ်ချိန်က နွယ်နှင့်တူသော စင်သီယာကို အနီးကပ်တွေ့နေရခြင်းအားဖြင့် အတိတ်အား ပြန်သတိရစေ၏။

စင်သီယာကြောင့် သူစိတ်ဒုက္ခမရောက်ပါဘူဟု မငြင်းနိုင်ပေ။ အကောင်းဆုံးက နွယ်မဟုတ်တဲ့အတွက် တတ်နိုင်သလောက် ခပ်ဝေးဝေးနေချင်သည်။

ကိုစောမင်းက အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ကာ

“မင်းက တကယ်ကို နားမလည်စရာပါလား ဘုန်းလူ၊ သူများတွေက ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး လိုချင်လွန်းလို့ကွ”

“ကျွန်တော်က သူများမဟုတ်ဘူး၊ ကိုစောမင်း”

သာမန်အတွေးနှင့်တော့ သူ့အပြုအမူတွေက လက်ခံနိုင်စရာမရှိပါ။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဘုန်းလူ၊ ဒါရိုက်တာအသစ် နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

အမြဲတမ်းခန့်မှန်းခြေမှန်တတ်သော ကိုစောမင်းက ဒီတစ်ခါ

လည်းမလွဲပါ။

“ဟုတ်တယ် ကိုစောမင်း၊ လောကမှာ ဒီလောက်ရုပ်ချင်း တူတဲ့ မိန်းမမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူး”

“ဘယ်သူက တူတာလဲ ဘုန်းလူ”

သူက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ငေးကြည့်ရင်း

“စင်သီယာလေ၊ သူက ကျွန်တော်ချစ်သူဟောင်းနဲ့ သိပ် တူလွန်းတယ်ဗျာ”

“ဟင်”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ရင်ထဲကစကားကို ကိုစောမင်း ကြားရခြင်း။

“စင်သီယာက မင်းချစ်သူဟောင်းနဲ့တူတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အခု မင်းရဲ့ချစ်သူကကော ဘုန်းလူ”

ထိုမေးခွန်းက သူ့အတွက်မဖြေချင်ဆုံးပါ။ သို့သော်

“သူဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ ကိုစောမင်း”

“ဟာ”

ရုတ်ခြည်းပင် အခန်းက တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အလွမ်းတို့

ပြည့်နေသော သူနှလုံးသားကို ယခုပဲ ကိုစောမင်း မြင်ခွင့်ရလိုက်
လေသည်။

“ယူ ကြိုက်တာမှာနော်၊ အိုင်ကတော့ ချိုချိုပေါ့ပေါ့
လေးတွေပဲကြိုက်တယ်”

စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့ သူမက မီးနူးကဒ်ကိုကြည့်
ကာ သူ့ကို သွက်လက်စွာပြော၏။

သူ ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။

မြန်မာဆန်သော ကြာဆစ်နွယ်ကတော့ ဟင်းဆို ချဉ်စပ်
လေးပါမှစားတတ်သည်။

“မင်းက မြန်မာမဟုတ်ဘူးလား ဒါရိုက်တာ”

သူနှုတ်မှ လွှတ်ခနဲမေးမိ၏။ သူမပြုံးသည်။

“ဒါက အလုပ်ထဲမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အိုင်ကို စင်သီယာ
လို့ပဲခေါ်ပါ တော်ဘုန်းလူ၊ အဟင်း ယူမေးတာဖြေရရင် အိုင်က
မြန်မာတော့မြန်မာပဲ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာကြီးပြင်းလာတာဆိုတော့ ဟိုက

အစားအစာစားတာ အကျင့်ပါနေပြီ”

သူ အသာခေါင်းခါယမ်း၏။ ကြာဆစ်နွယ်သာဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားမှာ သုံးနှစ်ကြာပေမယ့် မြန်မာအစားအစာကိုတော့ မေ့မည်မထင်ပါ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ချဉ်ငန့်စပ်ဟင်းတွေပဲကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေကိုမှာဖို့လည်း စင်သီယာကို အားနာတယ်”

သူ ပွင့်လင်းစွာပြောလိုက်သည်။ သူမ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“နိုး နိုး၊ ဒါမျိုးက အားနာစရာမလိုဘူး၊ တော်ဘုန်းလူ၊ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ကိုယ်ပဲလေ ကြိုက်တာသာမှာပါ၊ အိုင်လည်းမှာမယ်”

ပြောရင်း ဝိတ်တာလေးကို သူမအကြိုက် ချုံပေါ့ဟင်းတွေ မှာ၏။ မတတ်သာတာဆို သူလည်း ဟင်းနှစ်ခွက်လောက် မှာလိုက်ရသည်။

“ယူဟင်းမှာတာ နည်းလှချည်းလား၊ တော်ဘုန်းလူ”

“တစ်ယောက်တည်းစားမှာပဲ စင်သီယာ၊ လူတစ်ယောက် ဟင်းနှစ်ခွက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့”

“အဟင်း ယူက စနစ်သမားထင်တယ်”

သူ့ကိုကြည့်၍ သူမမှတ်ချက်ချသည်။ ရယ်လိုက်တော့လည်း ကြာဆစ်နွယ်နှင့် တစ်ပုံစံတည်းပါလား။

“ကျွန်တော်တို့က စင်သီယာတို့လို ကုမ္ပဏီသူဌေးတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်အတိုင်းတာနဲ့ကိုယ့်ပေါ့”

“အမယ် ယူလည်း ကုမ္ပဏီမှာ ဒီလောက်လခကောင်းနေတာ၊ ပြီးတော့ ယူမှာ ကျွေးမွေးရမယ့်မိသားစုလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

အမှတ်တမဲ့ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ သူမပြောပုံမှာ သူ့အတွက် တစ်ချိန်ကနွယ်ဖြစ်နေ၏။

ထိုကြောင့် ရုတ်တရက် သူမမျက်နှာလေးမှမခွာမိ။

“ဘာကြည့်တာလဲ ယူ၊ အိုင်ပြောတာ စိတ်ဆိုးလို့လား”

စကားမှားသွားပြီလားဟု သူမက စိုးရိမ်ဟန်မေး၏။ သူ့အသာခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုမရှိတာ စင်သီယာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“အို ယူပဲပြောတာလေ၊ ယူမှာ အမေပဲရှိတယ်ဆိုတာ”

မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် သူမဆိုတော့ သူ့ပြုံးလိုက်၏။

“အဟွန်း အမေကလည်း ကျွန်တော်ရဲ့မိသားစုပဲပေါ့
စင်သီယာ”

“ယူက ယူလခကို ယူအမေဆီ အကုန်အပ်ရတာလား”

“အင်း”

သူခေါင်းညှိတ်တော့ သူမ အံ့သြပုံ။ အမှန်တော့ အမေက
သူလခကို ဘယ်တုန်းကမျှမတောင်းပါ။

သူဖွတ်အပ်၍သာ လက်ခံပေး၏။

“သား လက်ထပ်တဲ့အခါသုံးဖို့ စုထားရမယ်”

“မဟုတ်တာ အမေသုံးပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် မလိုပါ
ဘူးအမေ”

ကြာဆစ်နွယ်မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့
ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စပဲ။

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေသား၊ သားက လက်ထပ်ရမယ့်
အရွယ်ရောက်နေပြီ လူဆိုတာ မိသားစုနဲ့ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်းနေမှ
အထီးကျန်တာကွယ့်”

သူဘဝကတော့ ကြာဆစ်နွယ်မရှိကတည်းက အထီးကျန်
ခဲ့တာကြာပြီ။

“အဟင်း အံ့သြစရာပဲ၊ အိုင်ဆို ရတဲ့ပိုက်ဆံအားလုံး
အကုန်သုံးတယ်၊ မလောက်ရင် ဒက်ဒီဆီကတောင် ပြန်ယူသုံးသေး
တယ်”

“ဒါက စင်သီယာတို့ဘဝက ပြည့်စုံတာကိုး၊ ကျွန်တော်
တို့ဘဝနဲ့ မတူဘူးလေ”

အမှန်တရားကို သူပြောပေမယ့် သူမ နားလည်ပုံမရပေ။
ဟင်းတွေရောက်လာတာကြောင့်

“ကဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိုင်ကျွေးတာကိုတော့ ယူလက်ခံတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါလည်း ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ စင်သီယာ
ထမင်းကျွေးလို့လေ”

သူမပြုံးသည်။ သူ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ

“ကျေးဇူးတင်ရင် ဟင်းတွေများများစားဟုတ်လား”

“အဟွန်း သိပါပြီဗျာ”

ဟင်းတွေမှာထားတာ မတူပေမယ့် သူမနှင့်သူ ထမင်းစား
ကောင်းနေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သူစိတ်ထဲမှာ နွယ်နှင့်အတူ ထမင်းစားနေတယ်ဟု ခံစား

မိ၏။

“အိုင် ဟင်းကိုမြည်းကြည့်ပါဦး”

သူပန်းကန်ထဲသို့ သူမ ဟင်းထည့်ပေးလာ၏။ သူအလိုက်
သင့် စားလိုက်သည်။

“အား ချိုလိုက်တာ”

ချိုချိုရဲရဲဟင်းတွေစားမှ သူမဟာ နွယ်မဟုတ်ပါလားဟု
သတိပြန်ရသည်။

“ယူ မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ယူဟင်းကိုလည်း အိုင်မြည်းကြည့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ငါးခူးအစပ်ကြော်ကိုစားသည်။

“အို”

“ဘာဖြစ်တာလဲ စင်သီယာ”

“စပ် စပ်တယ်”

သူရေတစ်ခွက် အမြန်လှမ်းပေးလိုက်ရသည်။ ရေခဲရေ

ကြောင့် သူမ အစပ်သက်သာသွားပုံပင်။

“ဒီက မိန်းကလေးတွေဆို ဒီအစပ်လောက်ပါမှ ထမင်း

စားမြန်တတ်ကြတယ် စင်သီယာ”

“ဘာလဲ ယူမိန်းကလေးလားဟင်”

ဖြူနုသော မျက်နှာလေးက အစပ်ရှိန်ကြောင့် အနည်းငယ်
နီလျက် သူ့ကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့်မေးသည်။

သူ မချီသလိုပြုံးကာ

“ကျွန်တော်မှာ မိန်းကလေးမရှိပါဘူး စင်သီယာ”

“ယူညာတယ်”

“ဟင်”

မယုံကြည်သော သူမကို သူအံ့သြစွာကြည့်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ယူက ဒီလောက်ချောပြီး ပြည့်စုံတာ
ယူကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးဖြစ်မှာပဲ မဟုတ်
လား”“ဒါကတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး စင်သီယာ၊ ကျွန်တော်
က ချစ်ရတဲ့သူကတော့”သူမ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက်စကားမပြောနိုင်တော့။
ရင်ထဲမှာ နွယ်ကိုသတိရမှုက ပြင်းထန်လာသည်။

“ယူ ချစ်ရတဲ့သူက ဘာဖြစ်လဲဟင်”

မိန်းမသားပီသစွာ စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် သူမမေးလာ၏။

သူသက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ

“ဟင် သူကဆုံးသွားပါပြီ စင်သီယာ”

“အို”

သူမမျက်နှာက စိတ်မကောင်းဟန်။ သူ့ကို ရိုဝေဝေကြည့်

သည်။

“ဒါကြောင့် ယူ စိတ်ထိခိုက်နေတာပေါ့နော်”

“အဟွန်း၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကံပါပဲ စင်သီယာ”

သူနှင့်ကြာဆစ်နွယ်တို့ ခွဲခြင်းဟာ ကံတရား၏စီရင်ယူ
ချက်ကြောင့်ဟု ခံယူထားသည်။

“အိုင် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ယူချစ်သူဆုံးသွားတာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်”

“သုံးနှစ်”

“ဪ ကြာပြီပဲနော်”

ရုတ်တရက် သူမအသံက ဆွေးဆွေးလျလျ။ သူသက်
ပြင်းချမိပြန်၏။

“ထမင်းစားနေတုန်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစရာတွေ

ပြောမိပြီ”

“မဟုတ်ဘူး ရှင့်ကိုတွေ့စကတည်းက ထူးပါတယ်လို့
ထင်မိတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာလဲဟင် စင်သီယာမျက်ဝန်းထဲမှာ ကျွန်တော်က
တကယ်ထူးခြားနေလို့လား”

ကြာဆစ်နွယ်အပေါ် လွမ်းတဲ့စိတ်တွေကို တစ်ပါးသူ
သိသွားအောင် ဘယ်လိုအရာမျိုးက ဆောင်သလဲဟု သူသိချင်မိ
သည်။

“အင်း ရှင့်မျက်ဝန်းတွေက အမြဲတမ်း ဆွေးမြေ့နေလို့
လေ”

သူ့အတွေး သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ကြာဆစ်နွယ်ဆိုတာ ဘယ်
တုန်းကမှ မသေဆုံးခဲ့ပဲလေ။

“ဟင် ရဲသွေး”

“ဟာ ရှယ်လီ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီတစ်နေရာတည်းမှာ သူတို့လာဆုံနေ၏။
ရှယ်လီက ရဲသွေးကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်သည်။

“နင် နင် နိုင်ငံခြားက ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ
ရဲသွေး”

ရှယ်လီကိုတွေ့တော့ ရဲသွေးကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာပျက်
နေ၏။

သည်ကိုပြန်ရောက်ကတည်းက ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့မှ
မတွေ့ဘဲ အားလုံးကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ပြန်ရောက်တာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ ရှယ်လီ၊ ဒါနဲ့
ရှယ်လီကကော ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

အရင်ကအတိုင်း မပြောင်းလဲသော ရှယ်လီကိုကြည့်ကာ
ရဲသွေးမေး၏။ ရှယ်လီက ရှက်ပြီးလေးနင့်ဖြေသည်။

“ဘုန်းလူက ဒီကုမ္ပဏီမှာလေ”

“ဟင်”

တော်ဘုန်းလူဆိုသော အသံကြားတာနှင့် ရဲသွေးမျက်နှာ
ထိန်းမရအောင် ပျက်လေ၏။

“နင်ကကော ရဲသွေး”

ကြီးမားခန့်ညားသော ကုမ္ပဏီအောက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်
လာဆုံနေခြင်း။ ရဲသွေးက မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြင်သည်။

“ငါလည်း စင်သီယာကိုလာတွေ့တာ ရှယ်လီ”

“စင်သီယာ ဟုတ်လား၊ ဪ နင်က အတွဲသစ်တောင်
ရနေပြီပဲရဲသွေး၊ ခုတော့လည်း ကြာဆစ်နွယ်ကို မေ့သွားပြီပေါ့နော်”

တစ်ချိန်က ကြာဆစ်နွယ်ကို အသေအလဲ စွဲလမ်းခဲ့သော
ရဲသွေး၏ ပြောင်းလဲမှုကို ရှယ်လီ ခန့်လိုက်ခြင်းပါ။

စင်သီယာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိသော
ရဲသွေးက တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားစဉ်

“အေးလေ ဒီလိုပြောင်းလဲတာကလည်း နင့်အပြစ်မဟုတ်

ပါဘူး၊ အချိန်ကကြာပြီပဲ စကားပုံတောင်ရှိတယ်လေ၊ သေသောသူ
ကြာရင်မေ့တဲ့”

တရားရသံလေးဖြင့် ရှယ်လီဆက်ပြောတော့ ရဲသွေး
မခံနိုင်ဟန်ဖြစ်လာ၏။

“ငါက ကြာဆစ်နွယ်ကို မေ့သွားပြီလို့ နင့်ကို ဘယ်သူ
ပြောလဲ ရှယ်လီ”

“အဟင်း ဘယ်သူပြောစရာလိုသေးလဲ ရဲသွေးရယ်၊ ခုပဲ
စင်သီယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို နင်လာစောင့်တာ မဟုတ်လား
ဟင်”

သည်တော့ ရဲသွေးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီး၏။

“ငါဘဝမှာ ကြာဆစ်နွယ်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆို
တာ စင်သီယာကို နင်မြင်ရင်သိလိမ့်မယ် ရှယ်လီ”

“နင် စကားက အဓိပ္ပါယ်နဲ့ပါလား ရဲသွေး၊ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် နင့်ရဲ့မိန်းကလေးသစ်ကို ငါကြိုဆိုမှာပါ”

ကန်နည်းပြောရလျှင် တော်ဘုန်းလူနှင့် ရှယ်လီနီးစပ်ဖို့
ရဲသွေးက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် ကူညီခဲ့တယ်ဟု ဆိုလျှင်မမှား။
ထို့ကြောင့် ရဲသွေးကို ရှယ်လီကြိုက်ကာ ကျေးဇူးတင်နေရသည်။

“ဒီလိုစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ရှယ်လီ၊ စင်သီ
ယာကို နင် တကယ်ကြိုဆိုနိုင်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့
နင်နဲ့ ဘုန်းလူတို့ အခြေအနေကကော”

“အဟင်း ငါတို့အဆင်ပြေနေကြပါပြီ၊ နင်သိတဲ့အတိုင်း
ပဲလေ၊ ဘုန်းလူရင်ထဲက သူ့ကို မနည်းဆွဲနှုတ်ယူထားရတယ်”

ရှယ်လီပြောတဲ့ ‘သူ’ဆိုတာ ကြာဆစ်နွယ်ကိုပြောမှန်း
ရဲသွေးသိ၏။

“ဘာလဲဟင် ဘုန်းလူက ခုချိန်ထိ ကြာဆစ်နွယ်ကို
မမေ့တဲ့သဘောလား ရှယ်လီ”

“ဒီလိုပြောရမှာပေါ့၊ မှန်တာပြောရရင် ဘုန်းလူဟာ အံ့ဩ
စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ရဲသွေး၊ မိန်းမတစ်ယောက်
ကို ဒီလောက်သစ္စာရှိရှိ ချစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါတကယ်မထင်ခဲ့ဘူး”

ကြာဆစ်နွယ်အပေါ်ထားသော တော်ဘုန်းလူ၏ အချစ်ကို
ရှယ်လီအားကျစွာပြောသည်။

ရှယ်လီစကားများကိုနားထောင်ရင်း မျက်နှာအကြီး
အကျယ် ပျက်နေသူက ရဲသွေး။

“ငါက နင်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးလောက်ပြီလို့

၁၉၆

ဆုအဋ္ဌလီ

ထင်ထားတာ ရှယ်လီ"

"နင်က ငါညှံတယ်လို့ဆိုလိုတာလား ရဲသွေး၊ နင်ကော
ကြာဆစ်နွယ် ဒီအချိန်ရှိနေရင် သူ့အချစ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ရလိမ့်မယ်
လို့ထင်နေလား ရဲသွေး"

မျက်လုံးများ ဝင်းလက်လျက် မခံချင်စိတ်လေးဖြင့် ရှယ်လီ
မေးလိုက်၏။ ရဲသွေးပခုံးတွန့်ကာ

"ငါတော့ ရလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
သူနဲ့အနီးဆုံးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ ရှယ်လီ"

"ဟင်း"

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးစွာပြောနေသော ရဲသွေးကို
ရှယ်လီ မျက်စောင်းထိုးပစ်စဉ်

"ဟင် ဘုန်းလူ"

"ဟာ စင်သီယာ"

ကုမ္ပဏီရှေ့ရပ်လာသော ကားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ
အပြုံးများဖြင့်ဆင်းလာတာက တော်ဘုန်းလူနှင့် စင်သီယာ

ပထမတော့ တော်ဘုန်းလူက တခြားမိန်းကလေး
တစ်ယောက်နှင့် တွဲလာတယ်ဟုထင်ကာ သဝန်တိုစိတ်လေး ဖြစ်ရုံ

စိုးမိုး - စာပေ

မိုးမွတ်ယုန်း

၁၉၇

နှင့် ရှယ်လီ

"စင်သီယာ"

"ဟင် ရဲသွေး"

မျက်နှာပျက်နေပြီဖြစ်သော ရဲသွေးက စင်သီယာနား
လျှောက်သွားလျက် ခေါ်လိုက်၏။

ရဲသွေးကိုတွေ့တော့ စင်သီယာမျက်နှာလေး ပြုံးသွား
သည်။

"ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ စင်သီယာ၊ ကိုယ် မင်းကိုလာ
ရှာတာ"

ယခုချိန်ထိ တော်ဘုန်းလူအား တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ စိုးမိုး
လေသံနှင့် ရဲသွေးပြောသည်။

"ဘုန်းလူ"

"ဪ ရှယ်လီ"

"ရှင်ကို ရှယ်လီလာစောင့်နေတာ"

တခြားမိန်းကလေးနှင့်တွဲလာတာကို မကြိုက်ဟန်ဖြင့်
ရှယ်လီက မျက်နှာလေးမကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောလာ၏။

တော်ဘုန်းလူကတော့ ရဲသွေးနှင့် စင်သီယာတို့ ခင်မင်ရင်း

စိုးမိုး - စာပေ

နီးနေတာမြင်တော့ အံ့သြလျက်

“ရဲသွေး မင်း မင်း စင်သီယာနဲ့သိတယ်”

“အို သူ သူက”

တော်ဘုန်းလူမေးမှ ရှယ်လီကလည်း စင်သီယာကို လိုက်ကြည့်၏။ ထိုအခါ ဆုံးပါးသွားပြီဟု သိထားသော ကြာဆစ်နွယ်ကို ရုတ်တရက်ပြန်တွေ့ရလိုက်တဲ့အတွက် ရှယ်လီ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

အားလုံးကို ပြင်ဆင်ပြီးဟန်ဖြင့် ရဲသွေးကရင်ဆိုင်သည်။

“ဒုတိယအကြိမ် မင်းနဲ့ငါ ပြန်ဆုံရပြီနော် ဘုန်းလူ၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့စင်သီယာက နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းအတူတက်ခဲ့တာ”

“သူ သူက စင်သီယာတဲ့လား ရဲသွေး”

ယခုမှ သတိရလာဟန်ဖြင့် ရှယ်လီက စင်သီယာအား လက်ညှိုးထိုးကာမေးသည်။

ရဲသွေး ခေါင်းညိတ်၏။ စင်သီယာ၏ ပခုံးလေးကို အသာဖက်ကာ

“ဟုတ်တယ် သူက ငါပြောတဲ့ စင်သီယာပဲ၊ ကံ နင်မြင်ပြီမဟုတ်လား ရှယ်လီ၊ သူ့ကို ငါမေ့သွားလား မမေ့ဘူးလားဆို

တာ”

“အို တကယ်ပဲ တကယ်ပဲ၊ သူနဲ့အရမ်းတူတာပဲ ရဲသွေး ရယ်၊ နင် နင်ကို ငါချီးကျူးပါတယ်”

ရဲသွေးနှုတ်ဖျားမှ စင်သီယာဟုပြော၍သာ ရှယ်လီလက်ခံလိုက်ရသည်။ ရှယ်လီနှင့်စင်သီယာဟာ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့လျှင်တော့ သူမဟာ သူတို့သိခဲ့တဲ့ ကြာဆစ်နွယ်ပါပဲ။

“စင်သီယာဟာ မင်းနဲ့အတူ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်ခဲ့တာဟုတ်လား ရဲသွေး”

တော်ဘုန်းလူက စင်သီယာကိုတစ်လှည့် ရဲသွေးကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ အံ့သြသလိုမေး၏။

“ဟုတ်တယ် စင်သီယာဟာ ဟိုမှာပဲမွေး၊ ဟိုမှာပဲကြီးပြင်းပြီး ဟိုမှာပဲ ကျောင်းပြီးလာတာ၊ ဟုတ်တယ်နော် စင်သီယာ”

“အင်း”

ရဲသွေးက တော်ဘုန်းလူကိုပြန်ဖြေရင်း စင်သီယာအား ပြုံး၍မေးလိုက်ခြင်းပါ။

စင်သီယာက သွက်လက်စွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြတာကြောင့် တော်ဘုန်းလူ သက်ပြင်းချ၏။

“အို လောကကြီးမှာ ဒီလောက်တူတဲ့လူတွေလည်း
ရှိသေးတယ်နော် ဘုန်းလူ”

“အင်း”

ရှယ်လီ၏စကားကို တော်ဘုန်းလူက ခပ်လေးလေးပဲ
ထောက်ခံသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရဲသွေးကိုတွေ့လိုက်တဲ့အချိန် ရင်ထဲ
နောက်ကျသွားသလိုပါပဲ။

“ယူတို့က သိနေတယ်”

တော်ဘုန်းလူနှင့် ရဲသွေးကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ စင်သီ
ယာမေး၏။ ရှယ်လီက ကြာဆစ်နွယ်နှင့်တူလွန်းသော စင်သီယာ
ကို မမြင်ဘူးသလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

လောကမှာ

ဒီလောက်ရပ်ချင်းတူတဲ့လူရှိသလား။ ရှယ်လီအမြင်မှာ
တော့ ယခုမြင်နေရတဲ့ စင်သီယာဟာ ကြာဆစ်နွယ်သာဖြစ်၏။

ထိုအချိန် စင်သီယာ၏အမေးကြောင့် တော်ဘုန်းလူနှင့်
ရဲသွေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်သည်။

ထိုနောက်ပြိုင်တူလိုပဲ

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်တို့က သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေပဲ
စင်သီယာ”

“အို ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အိုင်အတွက် အဆင်ပြေသွားတာ ပေါ့၊ ဒီက တော်ဘုန်းလူနဲ့ ရဲသွေးကို အိုင် အထူးမိတ်ဆက်ပေး စရာမလိုတော့ဘူး”

အပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် စင်သီယာကပြော၏။ ရှယ်လီက စင်သီယာရှေ့ တစ်လှမ်းတိုးကာ

“တို့ကို မင်းသိလား စင်သီယာ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ စင်သီယာက ရှယ်လီကို စိမ်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ယူက ဘယ်သူလဲ”

ထိုအမေးကြောင့် ရှယ်လီ ခပ်စူးစူးကြည့်၏။ သူမက ကြာဆစ်နွယ်ဆိုလျှင် ရှယ်လီကိုသိနေရမည်ဖြစ်သည်။

“တို့က ရှယ်လီပဲ၊ တော်ဘုန်းလူရဲ့ ခင်မင်တဲ့မိတ်ဆွေ”

“ဪ ယူနဲ့တော်ဘုန်းလူက မိတ်ဆွေတွေလား”

စင်သီယာကမေးရင်း တော်ဘုန်းလူကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ် စင်သီယာ၊ တော်ဘုန်းလူနဲ့ ရှယ်လီက ကိုယ်နဲ့စင်သီယာလိုပေါ့”

ဘယ်သူမှမမေးဘဲ ရဲသွေးကဝင်ပြော၏။ တော်ဘုန်းလူ

မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပေမယ့် စင်သီယာကတော့ ဘာမှမဖြစ် ဟန်ဖြင့်ပြုံးသည်။

“အိုင်က တော်ဘုန်းလူကို မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ မရှိဘူးထင်နေတာ၊ တော်ဘုန်းလူက ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ရှိလေ”

“သူက ဒီလိုပဲနေတတ်တာပါ စင်သီယာ၊ ကဲ ဘုန်းလူသွားစို့”

ရှယ်လီက အားလုံးရှေ့မှာ ပိုင်ပိုင်ခေါ်လိုက်၏။ တော်ဘုန်းလူက စင်သီယာကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး

“နောက်မှဆုံကြတာပေါ့ စင်သီယာ”

“အိုကေ ရဲသွေးလည်း တို့ကိုစောင့်နေရတာ ကြာပြီထင်တယ်၊ ကဲ အိုင်ရုံးခန်းလိုက်ခဲ့လေ”

စင်သီယာက တော်ဘုန်းလူတို့စုံတွဲနှင့် ပေါ့ပါးစွာ လမ်းခွဲ၏။

ရှယ်လီနှင့်ရဲသွေးတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ကိုယ့်အတွဲအသီးသီးနောက် လိုက်သွား၏။

“စကားတိတ်လှချည်လား ဘုန်းလူ”

အနားမှာ ရှယ်လီတစ်ယောက်လုံးပါလာတာတောင်

ရှိတယ်ဟု သတိမမူနိုင်သော ဘုန်းလူကို အသံပေးလိုက်သည်။

“ဪ ရှယ်လီ”

“တို့နားလည်ပါတယ် ဘုန်းလူ၊ ရုတ်တရက် ကြာဆစ် နွယ်နဲ့တူတဲ့ စင်သီယာကိုတွေ့တော့ ရှင့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရ မလဲဆိုတာ”

ထိုစကားကြောင့် တော်ဘုန်းလူ သက်ပြင်းချ၏။

“ဟင်း ဟုတ်တယ် ရှယ်လီ၊ မထင်မှတ်ဘဲ စင်သီယာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်စိတ်ထဲ သိပ်ကိုအံ့ဩသွားတယ်၊ နွယ်သေဆုံးသွားပြီဆိုတာသာ သိမထားရင် စင်သီယာက နွယ်ပဲလို့ ကျွန်တော်ယူဆမိမယ်”

“ဒါပေမယ့် ကြာဆစ်နွယ်က သေဆုံးခဲ့ပြီမဟုတ်လား ဘုန်းလူ”

ရှယ်လီက သတိပေးစကားပြော၏။ သူခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ရှယ်လီ၊ စင်သီယာကိုတွေ့တော့ အံ့ဩ တာကလွဲလို့ သူသေဆုံးခဲ့ပြီပဲလို့ စိတ်ကိုပြန်သတိပေးရပါတယ်”

“အဲဒါမှန်တယ် ဘုန်းလူ၊ လောကမှာ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားတဲ့၊ စင်သီယာဟာ ကြာဆစ်နွယ်နဲ့တူတာကလွဲလို့

ကြာဆစ်နွယ် အစစ်မဟုတ်ပါဘူးလေ”

တော်ဘုန်းလူစိတ်ထဲက ကြာဆစ်နွယ်ကို မေ့ခါနီးအချိန်ကြ မှ စင်သီယာပေါ်လာခြင်းအတွက် ရှယ်လီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် ရ၏။

တစ်ခုဖြေသာတာကတော့ ဘုန်းလူသည် စင်သီယာကို ပြန်တွေ့သည့်တိုင် တည်ငြိမ်စွာရှိနိုင်ခြင်းပါ။

“ဒါနဲ့ ရှယ်လီ ကျွန်တော်ကိုလာရှာတဲ့အကြောင်းက”

“အဟင်း ဘုန်းလူနဲ့ တစ်ခုခုစားရင်း စကားလေးဘာ လေးပြောကြဖို့ပါ၊ ဒါနဲ့ ဘုန်းလူ ရဲသွေးက ကံကောင်းတယ် မထင်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ ရှယ်လီ”

ဆက်စပ်မှုမရှိဘဲ ရဲသွေးအကြောင်းပါလာတာကြောင့် တော်ဘုန်းလူ နားမလည်သလိုမေး၏။

“ဪ ကြာဆစ်နွယ်မရှိတော့ပေမယ့် ရဲသွေးဟာ ခုတစ်ခါလည်း ကြာဆစ်နွယ်နဲ့တူတဲ့ စင်သီယာနဲ့ဆုံကြတာကိုလေ”

“အင်း ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ရှယ်လီ”

သူတို့တွက်လာစဉ် ကျန်ခဲ့သော ရဲသွေးနှင့် စင်သီယာ၏

အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတော့ တော်ဘုန်းလူစိတ်ထဲ နေရခက်သလို ပါ။

ရှယ်လီက ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ရှယ်လီကတော့ ဒီလိုမယူဆပါဘူး၊ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ မတော်တဆဆိုတာ၊ ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ ရဲသွေးဟာ ဖူးစာကိုပါလို့ ကြာဆစ်နွယ်မရှိတော့သည့်တိုင် ရဲသွေးနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်နဲ့တူတဲ့ စင်သီယာတို့ ပြန်ဆိုတာလို့”

ထိုဝေဖန်ချက်ကြောင့် တော်ဘုန်းလူ တစ်ချက်ငြိမ်သွား၏။

စင်သီယာပုံစံက ရဲသွေးအပေါ် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ဟန်ပဲ။

“အင်း ဒါမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ် ရှယ်လီ”

“ဒါနဲ့ စင်သီယာက ဘုန်းလူတို့ကုမ္ပဏီကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲဟင်”

ကြာဆစ်နွယ်နှင့်တူသော စင်သီယာကို ဖြစ်နိုင်လျှင် တော်ဘုန်းလူနားမှာ မရှိစေချင်ပါ။

“သူက ဒါရိုက်တာအသစ်အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတာပါ ရှယ်လီ”

“ဪ”

ရှယ်လီစိတ်ထဲ နောက်မှ စင်သီယာအကြောင်းကို ရဲသွေး အား မေးရမည်ဟု မှတ်ထားလိုက်၏။

သည်လိုပါပဲ။ ကျန်ခဲ့သော ရဲသွေးမှာ စင်သီယာနှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိမှ

“တော်ဘုန်းလူနဲ့ စင်သီယာက ဘယ်လိုသိသွားကြတာလဲ”

“အံ့ဩစရာပဲ ရဲသွေး၊ ဒီလူကို အရင်ကတစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပေမယ့်၊ ဒီမနက် ကုမ္ပဏီကိုလာတုန်းကတစ်ကြိမ်၊ အစည်းအဝေးမှာတစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံတယ်လေ၊ တော်ဘုန်းလူက ခုဆို အိုင်ရဲ ဝန်ထမ်းလို့ပြောရမယ် ရဲသွေး”

ပေါ့ပါးသောအသွင်လေးနှင့် စင်သီယာပြောတာကို နားထောင်ရင်း ရဲသွေး သက်ပြင်းကြိတ်ချ၏။

“သူ စင်သီယာကို ဘာပြောလဲဟင်”

“တော်ဘုန်းလူလား၊ ဟင့်အင်း ဘာမှမပြောပေမယ့် တွေ့စတုန်းက အိုင်ကိုကြည့်တဲ့ သူမျက်ဝန်းတွေက ထူးခြားနေသလိုပဲ ရဲသွေး၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

စင်သီယာက ရဲသွေးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ရှာမေးသည်။

ရဲသွေး အသာခေါင်းခါယမ်း၏။ သည်ကုမ္ပဏီမှာ တော်ဘုန်းလူ
ရှိနေမယ်လိမ့်မယ်လို့ ရဲသွေးမထင်ခဲ့ပါ။

“တော်ဘုန်းလူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆိုတာ စင်သီယာ
သိပြီးပြီနော်”

“အင်း ဟိုတစ်ယောက်ကော မဟုတ်လား၊ ရှယ်လီဆို
တာလေ ရဲသွေး”

စင်သီယာက ရှယ်လီကို မှတ်မှတ်ရရပြန်မေးနေ၏။

“ဟုတ်တယ် စင်သီယာ၊ ကိုယ်တို့အားလုံး သူငယ်ချင်း
ဟောင်းတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေအားလုံးထဲမှာ တော်ဘုန်းလူက
တစ်မျိုးထူးခြားတယ်”

“ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ ရဲသွေး”

တော်ဘုန်းလူအကြောင်းမို့ စင်သီယာက စိတ်ဝင်စားစွာ
မေး၏။ မှန်တာပြောရလျှင် ဒါကိုပဲ ရဲသွေးမကြိုက်ခြင်းပါ။ ဖြစ်နိုင်
လျှင် စင်သီယာကို ဒီကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်စေချင်တော့။

“အင်း သူက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့
ပဲ ပြောရမလား၊ မိန်းမလှလေးတွေမြင်ရင် စိတ်ဝင်စားတယ်၊ နောက်
တော့ ခင်မင်အောင်ကြိုးစားပြီး အရင်က သူ့ချစ်သူဟောင်းနဲ့တူ

တယ်ဆိုပြီး တွယ်ကပ်လာတတ်တာမျိုးပဲ စင်သီယာ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အိုင်အမြင်မှာတော့ တော်ဘုန်းလူက
တည်တံ့တဲ့ပုံစံနဲ့ ရဲသွေးပြောသလိုမျိုး မဟုတ်သလိုပဲ”

ကြည့်စမ်း တွေ့တာမှမကြာသေးဘူး၊ စင်သီယာဟာ
တော်ဘုန်းလူကို အထင်ကြီးနေပြီလားဟု ရဲသွေးစိုးရိမ်စွာတွေး၏။

“ကိုယ်ပြောတာယုံပါ၊ ခုပဲ သူ့ပုံစံက စင်သီယာအပေါ်
ထူးခြားမနေဘူးလားဟင်”

“အင်း ထူးခြားသလိုပဲ ရဲသွေး”

“အဲဒါတွေပဲလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်ဘုန်းလူနဲ့
ပတ်သက်ပြီး စင်သီယာ သတိထားစေချင်တယ်”

အမှန်တော့ ကြာဆစ်နွယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တော်ဘုန်းလူ
က စင်သီယာကို စိတ်ဝင်စားသွားမှာ ရဲသွေးပူပန်ခြင်းပါ။

ညက တိတ်ဆိတ်နေသည့်တိုင် အိပ်မပျော်နိုင်သူက
တော်ဘုန်းလူ။ သည်နေ့တွေ့လိုက်ရသော ကြာဆစ်နွယ်နှင့် တူလွန်း
နေသည့် စင်သီယာကြောင့် သူ့ရင်ကို တုန်လှုပ်မိတာအမှန်။

ဘာကြောင့်များ စင်သီယာနဲ့ ကြာဆစ်နွယ်ဟာ ဒီလောက်
လာတူနေရတာပါလိမ့်။

ကြာဆစ်နွယ်သာ ဆိုလျှင်တော့ ယခုလို သူနဲ့ပြန်တွေ့ချိန်
မှာ ဝမ်းသာနေမည်မလွဲပေ။

သို့သော် စင်သီယာကတော့ သူ့အပေါ် ပုံမှန်ပင်။ မျက်လုံး
တွေက ရင်းနှီးမှုမရှိတာ သတိပြုမိ၏။

အင်းလေ သူက စင်သီယာပဲ။ ဒါ သူနဲ့ စင်သီယာတို့
ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံကြတာမဟုတ်လား။

စင်သီယာကို တွေ့ရတာ သူ့ရင်ထဲ ခံစားရတာအမှန်။

တွေးရင်း လည်ချောင်းထဲ ခြောက်လာတာကြောင့် အခန်းထဲမှ
ထွက်ကာ ရေသောက်သည်။

“သား”

“ဟင်...အမေ မအိပ်သေးဘူးလား”

“အမေက တစ်ရေးနိုးတာပါကွယ်၊ သားကြည့်ရတာ
အိပ်မပျော်ဘူးထင်တယ်”

သူ ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးလိုက်၏။ အမေကို မညာချင်ပါ။

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ အံ့သြစရာနဲ့
တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုအံ့သြစရာလဲ သား၊ အရင်က တူးခြားတာရှိရင်
သားက အမေကို ပြောပြနေကြပါ”

အမေက သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးလာ
သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် စဉ်းခန်းမှာ ထိုင်မိကြ၏။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့တွေ့လာရလဲလို့ အမေထင်
လဲဟင်”

“အမေ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ သားရယ်”

သူ သက်ပြင်းချသည်။ မျက်ဝန်းအစုံကလည်း ချက်ချင်း

ညှိုးသွားလျက်

“ကျွန်တော်လေ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ နွယ်နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ခဲ့တယ် အမေ”

“ဟင်... ကြာဆစ်နွယ်နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေး ဟုတ်လားသား”

ဒေါ်ခင်ခင်လတ်ကိုယ်တိုင် အံ့သြဟန်ဖြင့် မေး၏။ သူခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ နွယ်သေတာသာ ကျွန်တော်သိမထားဘူးဆိုရင် သူဟာ တစ်ချိန်က နွယ်ပဲ အမေ”

“အို... အဲဒီလောက်တောင် တူလားသားရယ်”

ဒါကြောင့် သားမျက်နှာ ဒီနေ့မကောင်းတာကိုးဟု ဒေါ်ခင်ခင်လတ်တွေးမိရင်း မေးခြင်းပါ။

“သိပ်ကိုတူတာပဲ အမေ၊ လောကမှာ လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှား ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ဒါ ပထမဆုံးကြုံရတာပဲ”

ပြောရင်း နွယ်ကို သတိရလာကာ သူ့အသံတွေ ခြောက်သွေ့ချင်လာ၏။

“မိန်းကလေးက သားတို့ကုမ္ပဏီကပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဒါရိုက်တာလေ၊ နာမည်က စင်သီယာတဲ့၊ နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးခဲ့တာတဲ့အမေ”

“ဪ”

ကြာဆစ်နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးကို သား၏ချစ်သူအဖြစ် ဒေါ်ခင်ခင်လတ်ကိုယ်တိုင် ခင်မင်ခဲ့ပါသည်။

ရုတ်တရက် ကြာဆစ်နွယ် ဆုံးသွားတယ်ဆိုတော့ သားနည်းတူ မဟုတ်သည့်တိုင် ဒေါ်ခင်ခင်လတ် ဝမ်းနည်းခဲ့ရ၏။

ကြာဆစ်နွယ်ကြောင့် သားတော်ဘုန်းလူ ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ခင်ခင်လတ် အသိဆုံး။

“စင်သီယာဟာ ကြာဆစ်နွယ်မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော်သိပါတယ် အမေ၊ ဒါပေမယ့် နွယ်နဲ့သိပ်တူလွန်းတော့”

“အမေနားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ သားရင်ထဲ စိတ်မကောင်းမှုတွေ အသစ်တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ”

လောကမှာ ဒီသားနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာကြောင့် သားဖြစ်သူ၏ ခံစားမှုကို ဒေါ်ခင်ခင်လတ် အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့်ရ

မည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်ချိန်က နွယ်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ရဲသွေးဟာ ခုလည်း စင်သီယာဘေးမှာပဲ အမေ”

“ဟင် သားပြောဖူးတဲ့ သားရဲပြိုင်ဘက် သူငယ်လေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ရဲသွေးနဲ့ စင်သီယာဟာ အတော်ရင်းနှီးတဲ့ပုံစံပါပဲ၊ သူတို့က နိုင်ငံခြားမှာ အတူကျောင်းတက်ခဲ့ကြတာတဲ့အမေ”

ဒေါ်ခင်ခင်လတ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်၏။

“သားဟာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ အမေသိပါတယ်၊ အခု သားတွေ့နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ ဘယ်လောက်တူပါစေ သူဟာ ကြာဆစ်နွယ်မဟုတ်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အမေ”

“အင်း အမှန်တော့ အမေ့သားဟာ ဒုတိယအကြိမ် ကြာဆစ်နွယ်နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးကို ပြန်တွေ့တာ ကံမကောင်းတာပဲ၊ သားကို အမေက မခံစားစေချင်တော့ဘူး”

ဒါဟာ မိခင်တစ်ယောက်၏ စေတနာဖြစ်သည်။
တော်ဘုန်းလူမှာ အမေ့စေတနာကို သိသည့်တိုင် စင်သီယာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြာဆစ်နွယ်ကို ပြန်လည်သတိရ တမ်းတမိတာ ငြင်းမရပေ။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုဆုံလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး အမေ”

“အမေလည်း နေ့လယ်က ဂျယ်လီမာမီနဲ့ တွေ့တယ်၊ သူတို့က သားနဲ့ဂျယ်လီကို နေ့စပေးချင်နေကြပြီ၊ အမေ့သဘောကတော့ အတိတ်ကိုမေ့ပြီး သားအပေါ် ကောင်းရှာတဲ့ ဂျယ်လီလေးကိုပဲ လက်ခံစေချင်တယ်ကွယ်”

မှန်တာပြောရလျှင် သားကို ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးမှ နိုးထစေချင်ပြီဖြစ်၏။ သူများတွေလို ပျော်ရွှင်သော မိသားစုဘဝနှင့် ရပ်တည်စေချင်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ဂျယ်လီက အမေတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါက သားဘက်ကလေ၊ ဂျယ်လီကတော့ သားကို စိတ်ဝင်စားနေတာပဲကွယ်”

သည်တစ်ချက်ကိုလည်း ငြင်းမရပါ။ ရှယ်လီက သူ့အပေါ်မှာတင်မဟုတ် အမေ့အပေါ်မှာလည်း သမီးတစ်ယောက် လို ကောင်း၏။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါမယ် အမေ”

“အေး...အေး အမေကတော့ သားကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတာပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ကဲ မနက်အလုပ်သွားရဦးမှာဆိုတော့ သား အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားအမိနှစ်ဦး ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကြသည်။ အမေ ဆန္ဒ၊ အမေသဘောကို လိုက်လျောချင်ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားက ရှယ်လီကိုမှ လက်မခံနိုင်တာလေ။ မနက်အလုပ်သွားကနီး

“တီ”

“ဟော ရှယ်လီလာတယ် သားရေ”

အမေ့အသံကြောင့် သူထွက်လာသည်။ ရှယ်လီက ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာခြင်း။

“ကားပေါ်တက် ဘုန်းလူ၊ ဒီအချိန် လိုင်းကားတွေ အရမ်း ကြပ်တယ်၊ ဘုန်းလူကုမ္ပဏီကို ရှယ်လီ လိုက်ပို့မယ်”

“ငါ့သမီးရှယ်လီကတော့ သိပ်အလိုက်သိတာပဲကွယ်၊ ကဲ သား တက်လေ၊ ရှယ်လီ လာကြိုနေပြီပဲ”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့”

အမေက တိုက်တွန်းနေတာကြောင့် တော်ဘုန်းလူ တစ်ယောက် ရှယ်လီကားပေါ် တက်လိုက်ရ၏။

“အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးကွယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်လတ်မှာ အပြုံးနှင့်ကျန်ခဲ့သည်။ ရှယ်လီလို မိန်းကလေးနှင့် ရလို့ကတော့ သားအတွက် ဘာပူစရာလိုလဲ။

“ကျွန်တော့်ကို ဘတ်စ်ဂိတ်မှာပဲရပ်ပေးပါ ရှယ်လီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုန်းလူ”

အမေ့ကြောင့်သာ လိုက်လာရ၏။ ရှယ်လီ ဒီလိုလာကြို တာမျိုး သူမကြိုက်ပေ။

“ကျွန်တော်က ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်တဲ့ လူတန်းစားထဲမှာ မပါဘူး ရှယ်လီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ အကျင့် မပျက်စေချင်ဘူး”

သူစကားတွေကို နားထောင်ပြီး ရှယ်လီ ပြုံး၏။ တစ်ခါ

တစ်ရံမှာ တော်ဘုန်းလူဟာ ဒီလိုဟန်လေးတွေကြောင့် ရယ်လီ
အတွက် ပိုချစ်စရာကောင်းနေတာပါ။

“မာနိုကို ဘုန်းလူအတွက် ကားဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာထား
တယ်”

“ဟာ...ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ ရယ်လီ”

“အဟင်း...အန်တီမပြောဘူးလား၊ မကြာခင်ပဲ ဘုန်းလူ
နဲ့ တို့က စေ့စပ်တော့မှာပဲလေ”

“ဟင်”

ရယ်လီက ကားမောင်းရင်း သူ့ကို တောက်ပသော
မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။

“ဘုန်းလူ မပျော်ဘူးလားဟင်၊ ရယ်လီတော့ သိပ်ပျော်
တာပဲကွယ်”

“ဒါက”

“ဒီလိုအခြေအနေ ရောက်လာဖို့ တို့ဘယ်လောက်
မျှော်လင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘုန်းလူသိပါတယ်ကွယ်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ အချစ်ဆိုတာ
ဒွတ်အတင်း ဖန်တီးလို့မှမရဘဲ။

စိုးစိုး - စာပေ

“ကိုစောမင်း ဒီပရောဂျက်ကို ဒါရိုက်တာအသစ်ကို
သွားပြလိုက်ပါဗျာ”

ဖိုင်တွဲများကိုင်၍ ရောက်လာသောသူက ကိုစောမင်း
စားပွဲပေါ်တင်ပေးရင်း ပြော၏။ ကိုစောမင်းက ဖိုင်တွဲများကို
ကောက်ယူကြည့်သည်။

“ဟာ ဒါက မင်းကိုယ်တိုင်သွားပြရမှာ မဟုတ်လား
ဘုန်းလူ”

သူခေါင်းခါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကြာဆစ်နွယ်နှင့်တူသော
စင်သီယာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်နေချင်၏။

“ကျွန်တော် အားလုံးစစ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါရိုက်တာကို တင်ပြ
ရုံပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘုန်းလူ၊ မင်းကြည့်ရတာ ဒေါစင်

စိုးစိုး - စာပေ

သီယာကို တမင်ရှောင်နေသလိုပဲ၊ ဘာလဲ ဟိုနေ့က အဆင်မပြေဘူးလား။

ဒေါ်စင်သီယာနှင့် ထမင်းသွားစားသောက်စွဲကို မေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်၏။ သူ သက်ပြင်းကြိတ်ချသည်။ အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရသော စင်သီယာ၏ အပြုအမူအားလုံး သူအတွက် ကြာဆစ်နွယ်သာ ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။

“အဆင်ပြေပါတယ် ကိုစောမင်း”

“ဒါနဲ့များ မင်းက ဒေါ်စင်သီယာကို ဘာကြောင့် မတွေ့ချင်တာလဲ ဘုန်းလူ”

ကိုစောမင်းက နားမလည်သလိုမေး၏။ သူဘာမှမပြောဘဲ အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူပဲ ကိုစောမင်း”

“ဟင်”

သူပေးသောဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်မိသော စောမင်းမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဒါ...ဒါ ဒေါ်စင်သီယာ”

“အဟွန်း...ခင်ဗျားတောင် သူနဲ့ ဒါရိုက်တာသစ်ကို

တစ်ယောက်တည်းလို့ ထင်နေတာမဟုတ်လား ကိုစောမင်း”

မချီသလိုအသံဖြင့် သူမေးတော့ ကိုစောမင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“အေးကွာ တကယ်တူတာပဲ၊ သူတို့က အမြဲညီမတွေနဲ့ တူတယ် ဘုန်းလူ”

“အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ကောင်းတာပေါ့ ကိုစောမင်း၊ ဒါပေမယ့် နွယ်ဟာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဘဝနဲ့ ဆုံးခဲ့တာပါဗျာ”

“နွယ်တဲ့လား ဘုန်းလူ”

“ဟင်း...နာမည်အပြည့်အစုံက ကြာဆစ်နွယ်ပါ ကိုစောမင်း”

“နာမည်နဲ့လူက လိုက်တယ်၊ ဒီလောက်လှပတဲ့ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေသွားတာ နှမြောစရာပဲ ဘုန်းလူ”

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကြည်လင်စွာပြီးနေသော ကြာဆစ်နွယ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ကိုစောမင်း နှမြောစွာပြော၏။

တော်ဘုန်းလူက ကြာဆစ်နွယ်၏ဓာတ်ပုံကို ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်သည်။

“ခုမှတွေ့ဖူးတဲ့ ခင်ဗျားလိုလူတောင် နွယ်ကို နှမြောသေး

တာပဲ၊ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နွယ်အတွက် ဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

“မင်းခံစားချက်ကို ငါ နားလည်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ဒါရိုက်တာ အသစ်ကိုတွေ့လိုက်တော့ မင်း အဲဒီနေ့က မျက်နှာပျက်မှုပျက်နေတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဟုတ်တယ် ကိုစောမင်း၊ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက် နွယ်များ ပြန်ရှင်လာသလားလို့ ထင်မိတယ်၊ အဟွန်းတကယ်တော့ ကျွန်တော်ရူးတာပဲလေ၊ သေဆုံးသွားတဲ့လူ တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုပြန်ရှင်နိုင်မှာလဲ ကိုစောမင်း”

ပြောရင်းနှင့် မျက်လုံးအိမ်တို့ နီလာသော သူ့ကိုကြည့်၍ ကိုစောမင်း သက်ပြင်းချသည်။

“ကြာဆစ်နွယ်အတွက် မင်းတော်တော်ခံစားခဲ့ရမှာပဲ ဘုန်းလူ”

“နွယ်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ဒီနေ့ထိ မမေ့နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ကိုစောမင်း”

စင်သီယာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အတိတ်ဟောင်းသည် ပြန်နိုးလာလျက် နွယ်အား ပိုသတိရစရာ ဖြစ်စေ၏။

“ဒေါ်စင်သီယာက ကြာဆစ်နွယ်နဲ့တူလို့ မင်းရှောင်ချင်တာလား ဘုန်းလူ”

“ဟုတ်တယ် ကိုစောမင်း၊ နွယ်နဲ့သူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ရပ်တူပါစေ သူဟာ နွယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ကိုစောမင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်၏။

“ကောင်းပြီလေ ဒါတွေ မင်းကိုယ်စား ငါတင်ပြလိုက်ပါ့မယ် ဘုန်းလူ၊ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာ မင်း သူ့ကို ရှောင်လို့ရမယ်ထင်လား ဘုန်းလူ”

“တတ်နိုင်သလောက်ပေါ့ဗျာ၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပိုခံစားရလို့ပါ”

စင်သီယာရောက်လာခြင်းသည် သူ့နှလုံးသားအား ပိုမို နာကျင်စေသလိုပါပဲ။

“အေးလေ ကဲ ငါသွားမယ် ဘုန်းလူ၊ အဆင်ပြေဖို့သာ မင်းဆုတောင်း”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ကိုစောမင်း ပခုံးတွန့်ကာ ထွက်သွား၏။ သည်နေ့မှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းညှို့နေသလိုပါပဲ။ သူ စီးကရက်

တစ်လိပ်ထုတ်သောက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်၏။

နွယ်ရယ် နာမည်လေးတစ်ခုလွဲတာက ခြားနား၏။
ကျန်သည့်အရာအားလုံး နွယ်နှင့်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့ စင်သီယာအား သူစိတ်ထဲ တွေ့ချင်သလိုရှိလိုက် နွယ်မဟုတ်
၍ မတွေ့မိဖို့ ကြိုးစားလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဒွိဟဖြစ်
နေရတာမဟုတ်လား။

“ကဲ ကိုယ့်လူ၊ မောင်ရင် ဘယ်လောက်ပဲရှောင်ဖို့ ကြိုးစား
ပါစေ ဒါရိုက်တာက မင်းကိုခေါ်နေပြီ”

“ဟင် ကိုစောမင်း”

လက်ထဲမှာ ဖိုင်တွေနှင့် ပြန်ရောက်လာသော ကိုစောမင်း
က အခန်းထဲဝင်တာနှင့် သူ့ကိုပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါရိုက်တာက အတော်ထက်မြက်တဲ့
မိန်းကလေးပဲ၊ မင်းအလုပ်ကို ငါယူလာရမလားဆိုပြီး အပြစ်တင်နေ
သေးတယ်၊ မင်းကို ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ဖို့လည်း ပြောတယ်
ဘုန်းလူ”

အစကတည်းက ဒေါ်စင်သီယာ၏ တောက်ပသော
မျက်လုံးများကို သူသတိပြုမိပါသည်။

“ဟင်း...ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်ပဲသွားရမှာပေါ့
ဗျာ၊ ကဲ ပေး”

ကိုစောမင်းလက်ထဲမှ ဖိုင်တွေကို သူ လက်လွှဲယူသည်။

“အမှန်တော့ ဒါရိုက်တာအသစ်ရောက်လာတာ
မင်းအတွက် စိတ်ဖြေစရာတစ်ခုပါ ဘုန်းလူ၊ သူဟာ ဘယ်လိုပဲ
ကြည့်ကြည့် မင်းရဲ့နွယ်နဲ့ တူနေတာဟာ မင်းကံကောင်းတာပဲ”

“သူနဲ့ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မှုမရှိတဲ့ လူတွေ
ပါ ကိုစောမင်း”

“ဒါကလွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ဆက်စပ်မှုဆိုတာ လူကလုပ်
ယူလို့ရတာပါ ဘုန်းလူ၊ ကဲ ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှပြောမယ်၊
ဒါရိုက်တာစောင့်နေလိမ့်မယ်”

“သွားပြီဗျာ”

“အင်း”

တော်ဘုန်းလူ ထွက်သွားတော့ ကိုစောမင်း တစ်ယောက်
တည်း စဉ်းစားကျန်ခဲ့သည်။ တော်ဘုန်းလူ ကြာဆစ်နွယ်နှင့် စင်သီ
ယာတို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေ
သည် မဟုတ်လား။

“ဒေါက် ဒေါက်”

စင်သီယာအခန်းရှေ့ ရောက်တော့ သူ တံခါးဖွဖွခေါက်ခဲ့သည်။ အထဲမှ ကြည်လင်တည်ငြိမ်သောအသံလေး ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

သူ တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အဲကွန်း၏ အေးစိမ့်မှုကို ရသည်။ သူမကို အစိမ်းရောင်ကုတ်ဝတ်စုံနှင့် တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမက သူ့ကို ခပ်စူးစူးလှမ်းကြည့်သည်။

“ဦးစောမင်းပြောလို့ ရှင် ကျွန်မဆီရောက်လာတာလား တော်ဘုန်းလူ”

“ကျွန်တော်”

ရုတ်တရက် သူ့ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ သူမ မဲ့ခနဲပြုံးသည်။ ကြည့်စမ်း ဒီအပြုံးတွေကလည်း ကြာဆစ်နွယ် အတိုင်းပါပဲလား။

“ရှင် ကျွန်မကို ရှောင်နေတာလား တော်ဘုန်းလူ”

သူမက နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်ရင်းမေး၏။ သူ သက်ပြင်း

ချသည်။

“ကျွန်တော် ပရောဂျက်လာပြတာပါ ဒါရိုက်တာ”

“အဟင်း တစ်ခုတော့ ရှင့်ကိုပြောထားရဦးမယ်၊ လုပ်ငန်းခွင်ပြင်ပမှာ ကျွန်မဟာ လူမှုရေးရှိကောင်းရှိမယ်၊ လုပ်ငန်းခွင်ပတ်သက်လာရင်တော့ တိကျတာပဲ ကြိုက်တယ် တော်ဘုန်းလူ”

သူ့နှုတ်ခမ်းတင်းခနဲ စေ့သွား၏။ ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ချင်းတူပါတယ်ပြောပါစေ နောက်ဆုံး ပုံစံခြားကွဲပြားတာ အမှန်။ သူ့အပေါ် နွယ်က နူးညံ့သလောက် စင်သီယာက ခက်ထန်ပါလား။

“ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ ဒါရိုက်တာ၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး နောက်တစ်ခါ မရှိစေရပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့အလုပ်ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာဆက်တီတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်၏။

သူက ဖိုင်များကိုဖွင့်၍ ပရောဂျက်ကို တင်ပြသည်။ သူမမျက်နှာကို မကြည့်မိအောင် သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနေလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ရဲသွေး၊ ယူပြောတော့ တော်ဘုန်းလူဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို အကြောင်းပြုပြီး အိုင်ကိုချဉ်းကပ်လာနိုင်တယ်ဆို၊ ခုတော့ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါလား၊ ခုတော့ သူက အိုင်ကို ချဉ်းကပ်ဖို့နေနေသာသာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာတောင် ရှောင်နေသလိုပဲ”

ဟိုတယ်မှာ ညစာအတူစားရင်းမှ စင်သီယာက တော်ဘုန်း လူအကြောင်းကို ရဲသွေးအား သတိတရပြောလိုက်ခြင်းပါ။

ရဲသွေးလက်ထဲမှ လှုပ်ရှားနေသော ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်း ရပ်သွားလျက် စင်သီယာကိုကြည့်သည်။

“စင်သီယာ ဘာပြောလိုက်တယ်၊ တော်ဘုန်းလူက စင်သီယာကို ရှောင်နေတယ်ဟုတ်လား”

“အင်းလေ...ဒီနေ့တောင် သူ့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို အိုင်ဆီ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လွှဲလိုက်လို့ အိုင် သူ့ကို တမင်ပြန်ခေါ်ခိုင်း

လိုက်တာ”

စင်သီယာစကားတွေ နားထောင်ရင်း ရဲသွေး သက်ပြင်း ကြိတ်ချ၏။ တော်ဘုန်းလူက စင်သီယာကို ပုံမှန်မဆက်ဆံဘဲ ရှောင်နေခြင်းဟာ တကယ်တော့ ကောင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်မဟုတ်။

စင်သီယာက ကြာဆစ်နွယ်နှင့် တူသောကြောင့် တော်ဘုန်း လူ တမင်ရှောင်နေခြင်းမျိုးဖြစ်တာ ရဲသွေးသိ၏။

“စင်သီယာက ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလုပ်တာလဲကွာ၊ တော်ဘုန်းလူဘက်က အခက်အခဲရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

သည်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ဝေးသွားလျှင်လည်း ကောင်းတာပဲဟု တွေးကာ ရဲသွေး ပြောလိုက်၏။

စင်သီယာ ခေါင်းလေးခါယမ်းသည်။

“ကုမ္ပဏီမှာ အိုင်က ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပါ ရဲသွေး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တော်ဘုန်းလူက တို့ဝန်ထမ်း အထက်လူကြီး တစ်ယောက်ကို သူ ဒီလိုလုပ်ခွင့်မရှိဘူးလေ”

“ဒါပေမယ့် တော်ဘုန်းလူက”

သို့သော် ရဲသွေး၏စကားကို စင်သီယာ လက်ကာဟန် တားသည်။

“ခဏ ယူသူငယ်ချင်းက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ လူကတော့
ယောက်ျားပီသပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျှသိပ်နိုင်လွန်း
တဲ့လူမျိုးပဲဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စင်သီယာ”

တော်ဘုန်းလူကို ယောက်ျားပီသပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဟု
စင်သီယာပြောတာကြောင့် ရဲသွေးရင်ထဲ ပူသွားရ၏။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း
တစ်ယောက်တည်း မျက်လုံးတွေကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို
လွှမ်းဆွေးနေသလိုပဲ”

“ကိုယ်ပြောခဲ့သားပဲ၊ တော်ဘုန်းလူက စိတ်ကူးယဉ်
သမားလို့”

ရဲသွေးစကားကို တော်ဘုန်းလူသာ ကြားလျှင်တော့
ဘယ်လောက်ဒေါသလိုက်မလဲ။

စင်သီယာ မျက်မှောင်လေးတွန့်သည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ကူးယဉ်သမားပုံစံလည်း မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေက အိုင်ကို ကြည့်ရမှာ ကြောက်
နေသလိုပဲ ရဲသွေး”

အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးနေစဉ်တစ်လျှောက် တော်ဘုန်းလူ
သည် သူမအား တစ်ချက်မျှပင် မကြည့်ခဲ့ပါ။

ဒါကိုပဲ စင်သီယာဆိုတဲ့ သူမက ခံပြင်းနေတာ။ လှပ
ချောမော၍ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသော သူမလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ရဲသွေး
အပါအဝင် ယောက်ျားတိုင်းက ခင်မင်ချင်ကြ၏။

တော်ဘုန်းလူကြုံမှ သူမက မိန်းကလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲမို့ ခံပြင်းသလိုပါပဲ။

“စင်သီယာက တော်ဘုန်းလူအကြောင်း စိတ်ဝင်စားနေ
သလိုပဲ”

မီးရောင်အောက်ရှိ လှပသော စင်သီယာကို ကြည့်၍
ရဲသွေး အကဲခတ်ရင်းပြော၏။

စင်သီယာ ပခုံးလေး ဆတ်ခနဲတွန့်သည်။

“သူ့ရဲ့ပုံစံတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာတော့ အမှန်
ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိုင်က အိုင်ကို ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို
မုန်းတယ်”

“အဟက်...ဒါကြောင့် စင်သီယာကို ကိုယ်ဂရုစိုက်နေ
တာပေါ့ဗျာ၊ ရှေး စား အသည်းဖတ်”

ရဲသွေးက ပြောပြောဆိုဆို စင်သီယာပန်းကန်ထဲ အသည်းဖတ် ထည့်ပေးလိုက်၏။ စင်သီယာက အသည်းဖတ် ယူစားရင်း ရဲသွေးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုကော မုန်းလား စင်သီယာ”

“အဲဒါ ယူစဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ရဲသွေး”

“အဟက် ကိုယ်စဉ်းစားရသလောက်တော့ စင်သီယာက မမုန်းဘူးတဲ့ဗျ”

“သွား ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့ လိပ်မျိုး”

စင်သီယာ မျက်စောင်းလေးထိုးတော့ ရဲသွေး ရယ်၏။ သည်အခြေအနေဆို ရဲသွေးအတွက် ကောင်းနေပြီ။

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြစို့ စင်သီယာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် စင်သီယာ၊ ခုဆို ကိုယ်တို့အသက်တွေ လည်း မငယ်တော့ဘူး၊ အလုပ်အကိုင်လည်း ကောင်းနေပြီပဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာမှစဉ်းစားစရာ မရှိတော့ဘူးလေ”

ရဲသွေးက ဖြူနုသော စင်သီယာ၏ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ လေးနက်စွာပြောသည်။

မထင်မှတ်သော လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမှုကြောင့် စင်သီယာ စိတ်ရှုပ်သွားရ၏။ ရဲသွေးလက်ထဲမှ သူမလက်ကို အသာပြန်ယူရင်း

“ဒက်ဒီပြန်လာမှ စဉ်းစားကြတာပေါ့ ရဲသွေး”

“အန်ကယ်က ဟိုမှာကတည်းက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူပြီးသားပဲ စင်သီယာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဒက်ဒီကျန်းမာရေးက မကောင်းသေးဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့် အိုင်ဒီရောက်လာပြီး ဒက်ဒီကိုယ်စား ကုမ္ပဏီမှာ အုပ်ချုပ်ရတာမဟုတ်လား”

စင်သီယာ၏ဖခင်မှာ နေမကောင်း၍ နိုင်ငံခြားတွင် ဆေးကုကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုယ်ဖုန်းဆက်တော့ အန်ကယ်ကျန်းမာရေး အခြေအနေက မဆိုးပါဘူးတဲ့ စင်သီယာ၊ ဒါကြောင့် ဒီကို အန်ကယ်ပြန်လာရင် ကိုယ်နဲ့ စင်သီယာကိစ္စ အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပေါ့နော်”

“အင်း”

စင်သီယာ စိတ်မပါစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ တကယ်တော့ ရဲသွေးကို ခင်ပေမယ့် စင်သီယာစိတ်ထဲ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူးပါ။

ရဲသွေးကတော့ စင်သီယာထံမှ လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်သဘောတူ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

“တကယ်တော့ ကိုယ့်နဲ့စင်သီယာသာ ဖူးစာဖက် အစစ်အမှန်တွေပါ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့အချိန်ထိ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေခဲ့တာပဲ”

“ဒီနေ့အချိန်ထိ ဟုတ်လား၊ အရင်တုန်းကကော အတူမရှိခဲ့ကြလို့လား ရဲသွေးရယ်၊ အိုင်တို့နှစ်ယောက်က အတူကြီးလာတာဆို”

“ဪ...အင်း ဟုတ်တယ် စင်သီယာ”

ရဲသွေးနှင့် စင်သီယာတို့နှစ်ယောက်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူကြီးပြင်းလာတာပါဟု သိခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် စင်သီယာက ရဲသွေးကို ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်ရင်းနှီးနေခြင်းပါ။

“ယူက ညာတတ်သားပဲ ရဲသွေး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ စင်သီယာ”

“တော်တုန်းလူတို့က ယူသူငယ်ချင်းတွေဆို၊ ဒါဆို ယူက အိုင်နဲ့အတူ နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးပြင်းလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်”

စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စင်သီယာက ရဲသွေးကို အကဲခတ်နေ၏။ ရဲသွေး မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ

“ဪ ဒါက ဒီလိုလေ စင်သီယာ၊ ကိုယ်ငယ်ငယ်က ဒီမှာခဏနေရသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့သိခဲ့တာ”

သည်တော့ စင်သီယာ မျက်လုံးတွေ ငြိမ်သွား၏။ မှန်တာ ပြောရလျှင် သူမခေါင်းထဲ တစ်ခါတစ်ခါ ပုံရိပ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတတ်၏။

“ဟုတ်လား၊ ခက်တာက ဒီကိုပြန်ရောက်လာချိန်ကစပြီး အိုင်ခေါင်းထဲ မကြည်ဘူး၊ နောက်ပြီး ယူသူငယ်ချင်းတွေကို မြင်ရတော့ အိုင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသလို ခံစားရတယ် ရဲသွေး”

“ဘာ...စင်သီယာက ဒီလိုခံစားရတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်”

ရဲသွေး မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် စင်သီယာ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“ဒါ စင်သီယာရောဂါ တစ်ခါတစ်ခါ ဖြစ်ပေါ်လာတာ ထင်တယ်၊ ဟိုမှာတုန်းကလည်း စင်သီယာ ဒီလိုဝေဒနာမျိုး ခံစားဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အဟင်း ရယ်စရာတော့ကောင်းသားပဲ၊ တကယ်တော့ ယူသူငယ်ချင်းတွေကို အိုင်က ခုမှမြင်ဖူးတွေ့ဖူးတာကိုး”

“ဒါပေါ့ စင်သီယာ၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုခင်တွယ်တော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ရောပြီး ခင်တွယ်နေတာဖြစ်မှာပါကွယ်”

ရဲသွေးက စင်သီယာ၏ ရောထွေးစွာခံစားမှုကို အလိုက်သင့် ပြောသိမ့်ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားကို စင်သီယာက လက်ခံတာကြောင့် ရဲသွေး သက်ပြင်းကြိတ်ချနိုင်လေ၏။

သည်နေ့ စီမံကိန်းအသစ်သို့ စင်သီယာ သွားကြည့်၏။
စင်သီယာနှင့်အတူ တော်ဘုန်းလူလိုက်ရသည်။

• ကားကို သူမက ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်း၏။ သူမဘေးမှာ တော်ဘုန်းလူ။

“ရှင်ကားမောင်းတတ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူတစ်ပါးမောင်းတဲ့ကား စီးရတာ မကြိုက်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်မောင်းမှ အားရတာလေ”

သူမက ကားမောင်းရင်း အပြုံးဖြင့်ပြော၏။ ဘေးတိုက်မြင်နေရသော သူမဟန်မှာ တစ်ချိန်က ကြာဆစ်နွယ်အတိုင်းမို့ သူတစ်ခဏမျှ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“ရှင်အမြင်မှာ ကျွန်မက ဘာတွေထူးခြားနေလဲ တော်

ဘုန်းလူ

“ဗျာ”

“အဟင်း ရှင် ဒီလိုပဲ ကျွန်မကို မကြာမကြာ ငေးကြည့် တတ်တယ်နော်”

သူမ သတိထားမိသွားပါလား သူသိလျက် အားနာသွား ရ၏။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲကာ

“ဆောရီး”

ပြောပြီး တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်သက်လိုက်ပါလာ၏။

“ကျွန်မက ကားမောင်းနေချိန်မှာ ဘေးက စကားပြော ပေးတဲ့လူမရှိရင် အိပ်ငိုက်တတ်တယ် တော်ဘုန်းလူ”

တိတ်ဆိတ်မှုကို မနှစ်သက်ဟန်ဖြင့် သူမပြောသည်။ သူ သက်ပြင်းချကာ

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်က စကားပြော မကောင်းဘူး ဒါရိုက်တာ”

“ဒီမှာ ရှင်ကို အလုပ်ခွင်ပြင်ပမှာ စင်သီယာလို့ပဲ ခေါ်ဖို့ ပြောထားတယ်လေ”

သူမက ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး သူ့ကို မကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ဖြင့်

အမိန့်ပေး၏။

“ကောင်းပြီ စင်သီယာ၊ ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ စကားမျိုး ကျွန်တော်ပြောတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါ ရှင်မှားတာပဲ၊ ကျွန်မက ရှင်ပြောတဲ့စကားတိုင်း ကြိုက်နှစ်သက်ရင် ကြိုက်နှစ်သက်နိုင်တာပဲ တော်ဘုန်းလူ”

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။ မှန်တာပြောရလျှင် သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

“ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာမရှိဘူး စင်သီယာ”

“ရှင်က ကျွန်မအတွက်တော့ ထူးဆန်းတဲ့လူပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ စင်သီယာ”

သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး သူမေးသည်။ သူမ ပခုံးတွန့် ကာ

“တချို့ယောကျ်ားတွေဆို ကျွန်မနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရ အောင် ကြိုးစားကြပြီး ကျွန်မအကြောင်းကို သိချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က အဲဒီထဲမှာ မပါဘူး တော်ဘုန်းလူ”

“ကျွန်တော် သူများအကြောင်း မစပ်စုတတ်တာဖြစ်မှာပါ စင်သီယာ”

ကြာဆစ်နွယ်နှင့်တူသော သူမနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဝေးဝေး
နေဖို့ စဉ်းစားထားပေမယ့် ယခုတော့ ခရီးတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်
တည်း။

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်က ကျွန်မကို သဘောမကျတာပါ။
မှန်မှန်ပြောပါ တော်ဘုန်းလူ၊ ကုမ္ပဏီကို ကျွန်မရောက်လာတာ
ရှင်မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

ထိုအမေးမှာ သူမမျက်နှာလေးက အထူးတည်ငြိမ်နေ၏။
သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုထင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင် တစ်ခုခုကို ဟန်ဆောင်နေတယ် တော်ဘုန်းလူ”
သူမ၏ ထိုစွပ်စွဲချက်က သူ၏မျိုသိပ်ထားနိုင်မှုကို မချုပ်

ကိန်းနိုင်တော့။

“ကားခဏရပ်လိုက်ပါ စင်သီယာ”

“ဟင် ရှင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ဟန်ဆောင်နေတယ်ဆို၊ ဟုတ်တယ်၊
ကျွန်တော် ဟန်မဆောင်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုမေးမယ်၊ မင်း မင်းဟာ
တကယ်ပဲ နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာလား၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်ခါမှ

မနေခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာ အမှန်မဟုတ်ဘူးမို့လား”

“ဟင်...ကျွီ”

မထင်မှတ်သော သူမေးခွန်းတွေကြောင့် သူမ အံ့အားသင့်
ကာ ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်သည်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေသော သူက မျက်နှာတွေ နီလာလျက်

“မင်း ဘယ်တကယ်ဆိုလို့မှာ တက်ခဲ့တာလဲဟင်”

“အို...ရှင်မေးခွန်းတွေက”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒါကို သိပ်သိချင်နေတယ်၊
ကဲ အခုမင်းဖြေတော့”

သူက သူမပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရမ်းကာ ပြောသည်။
ရုတ်တရက် သူ၏ ထိုအပြုအမူကြောင့် သူမမျက်လုံးလေး ပိုင်းသွား
ကာ

“တော်ဘုန်းလူ”

သတိပေးသံလေး ထွက်သွားရ၏။ သည်တော့ သူ
လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရဟန်ဖြင့်

“ဆောရီး”

ပြောပြီး သူမပခုံးလေးကို လွှတ်ပေးသည်။ သူမ

သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလိုမေးတာမှန်း မသိပေမယ့် ကျွန်မ တကယ်ပဲ ဟိုမှာကြီးပြင်းခဲ့တာပါ။ တက္ကသိုလ်လည်း ဟိုမှာပဲတက် ခဲ့တာပါ တော်ဘုန်းလူ”

“ဪ ဒါဆို တကယ်ပဲကိုး၊ ဒါနဲ့ မင်းမိဘတွေက ကော”

ထိုစဉ်

“ဟိ”

သူမလက်ကိုင်ဖုန်းသံ မြည်လာတာကြောင့် ကိုင်လိုက် သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ပါ စင်သီယာ”

“ဪ ရဲသွေး”

စင်သီယာထံသို့ ရဲသွေး လှမ်းဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တော်ဘုန်းလူ တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်၏။

“အခု မင်းဘယ်မှာလဲ စင်သီယာ”

“စီမံကိန်းသစ် သွားကြည့်နေတယ် ရဲသွေး”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ စင်သီယာ”

တစ်ဖက်မှ ရဲသွေးအသံက စိတ်ဝင်စားနေဟန်။ သူမက အမှန်အတိုင်းပြောသည်။

“တော်ဘုန်းလူနဲ့ပါ ရဲသွေး”

“ဘာ...တော်ဘုန်းလူနဲ့ စင်သီယာ နှစ်ယောက်တည်း လား”

“အင်း”

“မင်းတို့စီမံကိန်းက ဘယ်နေရာလဲ စင်သီယာ”

ရဲသွေးကို စင်သီယာက လိပ်စာပြောပြလိုက်သည်။

“ကဲ ဒါပဲနော် ရဲသွေး၊ နောက်မှ ပြန်ဖုန်းဆက်မယ်”

စင်သီယာက နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကားဆက်မောင်းသည်။

“ရှင်နဲ့ရဲသွေးက ငယ်သူငယ်ချင်းဆို တော်ဘုန်းလူ”

“သူကပြောတာလား စင်သီယာ”

“အင်း...အဟင်း ကျွန်မက ရှင်တို့ကို တက္ကသိုလ်တန်း က သိခဲ့ကြတာလို့ ထင်နေတာ”

အမှတ်တမဲ့ သူမပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ရဲသွေးက တက္ကသိုလ်
ရောက်မှ သိကြတာပဲ စင်သီယာ”

“ရှင်လည်းညာတတ်တာပဲလား တော်ဘုန်းလူ”

“ဗျာ...စင်သီယာ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုစွပ်စွဲ
တာလဲ”

သူ မျက်မှောင်တွန့်လျက် မေး၏။ စင်သီယာက သူ့ကို
အထင်သေးဟန် ကြည့်သည်။

“ရဲသွေးက ကျွန်မနဲ့အတူ ဟိုမှာပဲ တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့တာ
တော်ဘုန်းလူ၊ ရှင်နဲ့က မူလတန်းတုန်းက သိခဲ့ကြတာဆိုပဲ”

“ရဲသွေးက ဒီအတိုင်းပြောတယ်ဆိုရင် အံ့သြစရာကောင်း
နေပြီ၊ သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ် စင်သီယာ”

သူပြောရင်း ရဲသွေး ဘာကြောင့် ဒီလိုညာရတယ်ဆိုတာ
စဉ်းစား၏။ ရဲသွေးနှင့် စင်သီယာကြားမှာ ထူးခြားသောအကြောင်း
အရာ ရှိနေပြီလား။

“ဒါလေမယ့် ရဲသွေး ဟိုမှာ ကျွန်မနဲ့အတူ တက္ကသိုလ်
တက်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ တော်ဘုန်းလူ”

“စင်သီယာ သိထားရမှာက ကျွန်တော်ဟာ လူလိမ့်လူ

ညာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုညာတယ်လို့ စွပ်စွဲမိလို့လား တော်ဘုန်း
လူ”

“သေချာတာက ရှင်နဲ့ရဲသွေးကြားမှာ ကွာခြားချက်တွေ
ရှိနေပြီ”

ကားမောင်းရင်း စင်သီယာ စဉ်းစား၏။ တော်ဘုန်းလူနဲ့
ရဲသွေးတို့ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် အချိန်ကာလခြင်း ကွဲပြား၍ ပြောတာ
ဘာကြောင့်လဲ။

မူလတန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းနှင့် တက္ကသိုလ်တုန်းက
သူငယ်ချင်း သိပ်ကိုခြားနားနေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းရှိခဲ့လျှင်လည်း ထိုအကြောင်း
အရာက ဘာပါလိမ့်။

အပြန်လမ်းခရီးတွင် မိုးဝေါခနဲ ရွာချလေသည်။ ကားထဲ
မှာ အဲကွန်းဖွင့်ထားတာကြောင့် မိုးရွာပေမယ့် မှန်မျက်နှာသားက
ကြည်နေသည်။ မိုးရေစက်များကို ဝိုက်ဘာက ပုံမှန်ဖယ်ရှားပေး
တာကြောင့် မိုးရွာပေမယ့် ကားမောင်းရတာ အဆင်ပြေနေ၏။

“မိုးတွေရွာနေလိုက်တာ၊ အဟင်း ကျွန်မက မိုးရာသီကို
သဘောကျတယ်၊ ရှင်ကော တော်ဘုန်းလူ”

ကားမှန်မှတစ်ဆင့် မိုးရေစက်များကို တိတ်ဆိတ်စွာငေး
ကြည့်နေသော သူ့အား သူမ ဖျတ်ခနဲကြည့်၍ မေးသည်။

တကယ်တော့ မိုးတွေရွာပြီဆိုကတည်းက သူ့ရင်ထဲ
အတိတ်ကို သတိရနေတာလေ။ ဒီလို မိုးရွာတဲ့အချိန်မှာပဲ သူနှင့်
ကြာဆစ်နွယ်တို့ စတင်ဆုံခဲ့တာမဟုတ်လား။

ယခု ကြာဆစ်နွယ်နှင့်တူသည့် စင်သီယာက မိုးရွာချိန်တွင်

သူ့ဘေးမှာ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလဲ။

“မိုးရာသီဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရဟောနဲ့ ပြည့်
နေပါတယ် စင်သီယာ”

“ဘာလဲ မိုးရာသီမှာ ရှင်နဲ့ ရှင်ကောင်မလေး စတွေ့ခဲ့
ကြလို့လား”

“ဟင်”

သူ ဖျတ်ခနဲ သူမကို ကြည့်သည်။ ကြည့်စမ်း သူမ
မျက်ဝန်းတွေက ကြာဆစ်နွယ်နှင့် ခွဲခြားမရပါလား။

“ကျွန်မပြောတာ ဟုတ်တယ်မလား တော်ဘုန်းလူ”

“မင်း မင်း ဒါကို ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်၊ မင်းဟာ
ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်”

“ဒီလိုအချိန်မှာ ငါတို့နှစ်ယောက် စတင်ဆုံခဲ့တာ မင်းသိ
နေတယ်မဟုတ်လား နွယ်”

“အို ရှင်”

အခြေအနေက တိုက်ဆိုင်ကာ သူမမေးခွန်းသည် သူ့စိတ်
ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

သူမက အံ့အားသင့်ရင်း ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်
၏။ မိုးတွေက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိုသည်းလာသည်။

“ပြောစမ်းပါ။ မင်းဟာ နွယ်မဟုတ်လား၊ မောင့်ရဲ့နွယ်
မဟုတ်လားဟင်၊ နွယ် နွယ်ရယ်”

“အို...အို”

သည်းထန်သော မိုးများကြားမှာ သူ့အနမ်းတွေက သူမ
မျက်နှာအနံ့ သည်းထန်စွာ ကျရောက်သွားလေ၏။

“မောင်တို့နှစ်ယောက် မိုးရာသီမှာ စပြီးဆုံးခဲ့ကြတာ
မင်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား နွယ်”

“အို...ဟင်အင်း”

“မင်း မငြင်းပါနဲ့၊ မောင်ဟာ မင်းကို ပြန်တွေ့နေရလျက်
နဲ့ ဘယ်လောက်မျှသိပ်ထားရသလဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

သူပြောရင်း သူမကိုယ်လေးကို မလွှတ်တမ်း ဖက်ကာ
မျက်နှာလေးမှသည် လည်တိုင်ကျောကျောလေးအား အငမ်းမရ
နမ်းမိပြန်၏။

“ဖြန်း”

“ဟင်”

နူးညံ့သော အတွေ့အထိများကြားမှာ နစ်ပျော့မိတဲ့သူကို
သူမ၏လက်ဝါးက ပါးပြင်ထက် ကျရောက်စေလျက် အသိဝင်စေ
သည်။

ထူပူသွားသော ပါးပြင်ကို ပွတ်ရင်း သူမကို အံ့ဩစွာ
ကြည့်မိ၏။ သူမက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ပြန်ကြည့်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ရှင်ဟာ အိပ်မက်မက်နေသူ
တစ်ယောက်ပါလား၊ တော်ဘုန်းလဲ့၊ ဘာလဲဟင် ကျွန်မက
ရှင်ချစ်သူနဲ့ ဒီလောက်တောင်တူနေသလား”

“နွယ်”

“ဒီမှာ ကျွန်မက ရှင်ပြောတဲ့နွယ် မဟုတ်ဘူး၊ စင်သီယာ
ပဲ တော်ဘုန်းလဲ့”

ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမ၏မျက်ဝန်းတွေက စိမ်းလက်
နေသည်။ သူ လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရသွား၏။

ထိုအခါ သူရင်ထဲ နာကျင်သွားလျက်

“ဟုတ်သားပဲ၊ နွယ်က ဆုံးခဲ့ပြီပဲ၊ ဆောရီး ကျွန်တော်
ခင်ဗျားအပေါ် လွန်သွားပါတယ် စင်သီယာ၊ ဒီအတွက် နောက်ထပ်
ကျန်တဲ့ပါးတစ်ဖက်ကို ရိုက်ပြီး အပြစ်ပေးပါဦး”

သူ တောင်းပန်ရင်း နောက်ထပ်ပါးတစ်ဖက်ကို သူမရှေ့
ထိုးပေး၏။

သို့သော် သူမလက်တွေက သူ့ဆီရောက်မလာပါ။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့တွေစက ရှင်ငေးစိုက်ကြည့်ခဲ့တာ ကျွန်မ
က ရှင်ချစ်သူနဲ့တူလို့ပေါ့ တော်ဘုန်းလူ”

တော်ဘုန်းလူရင်ထဲက အကြောင်းတွေကို သူမ သိချင်နေ
၏။ သူ သက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားဟာ သူနဲ့ သိပ်ကိုတူပါတယ်
စင်သီယာ”

“တကယ်ပဲလား၊ အဲဒီလောက်တောင် တူသလားဟင်၊
ကျွန်မ သူ့ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ချင်တယ်”

လောကမှာ သူမနဲ့တူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိခဲ့တာ
အံ့ဩစရာပါလား။

“ကြည့်ရပါတယ်၊ နွယ်ပုံကို ကျွန်တော်က ကိုယ်နဲ့မကွာ
အမြဲဆောင်ခဲ့တာလေ”

သူပြောရင်း အိတ်ထဲမှ ကြာဆစ်နွယ်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ
လေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာပါ စင်သီယာ”

“အို...ဒါ”

စင်သီယာ ယူကြည့်လိုက်တော့ နက်မှောင်သော ဆံနွယ်
များ ဖြန့်ချလျက် လှပစွာပြုံးနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက ထိုမိန်းကလေးသည် သူမနှင့်
သိပ်ကိုတူလွန်းနေခြင်းပါ။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲက ချစ်သူ ကြာဆစ်နွယ်
ပါ စင်သီယာ”

“ကျွန်မ ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တူနေရတာလဲ
ဟင်၊ သူ့နာမည်က ကြာဆစ်နွယ် ဟုတ်လား၊ အို ကျွန်မ ဒီနာမည်
မျိုး ရင်းနှီးသလိုပဲ”

ရုတ်တရက် သူမခေါင်းထဲ မူးလာသလိုဖြစ်လျက် စိတ်
အာရုံတွေ ရှုပ်ထွေးလာ၏။

“မင်းဘာဖြစ်တာလဲ စင်သီယာ”

“ဆောရီး ကျွန်မ ဒီလိုပဲ မကြာခဏဖြစ်တတ်တယ်၊
ဒါနဲ့ သူ သူ ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲဟင်”

သူ့ကိုကြည့်၍ ကြာဆစ်နွယ်အကြောင်း စိတ်ဝင်စားစွာ

မေး၏။

သူ့မျက်လုံးတွေ ရီဝေသွားလျက်

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကပါ စင်သီယာ”

“ဪ...ဒီလောက်တောင်ကြာပြီကိုး၊ ဒါနဲ့တောင် ရှင်က
သူ့ကို မမေ့နိုင်သေးဘူးနော်”“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ တကယ်တော့ နွယ်ဟာ
ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အချစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော် အသက်ရှိသရွေ့ သူ့ကို
မေ့နိုင်မယ်မထင်ဘူး စင်သီယာ”လေးနက်စွာပြောလာသော သူ့ကို ယောက်ျားကောင်းပီသ
သော သစ္စာရှိသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် စင်သီယာ အထင်ကြီး
စွာ ကြည့်မိ၏။“ကျွန်မတော့ သေဆုံးသွားတဲ့ ကြာဆစ်နွယ်ကို အားကျ
တယ်”

“ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ စင်သီယာ”

သူက သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ နားမလည်သလို

မေး၏။

“အဟင်း...ကြာဆစ်နွယ်က သေဆုံးသွားပေမယ့် သူ့ကို

အမြဲတမ်းချစ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိနေတာလေ၊ ဒါဟာ
မိန်းမသားချင်း ဘယ်လောက်အားကျစရာကောင်းလဲ၊ တကယ်တော့
ကြာဆစ်နွယ်ဟာ ကံကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ တော်ဘုန်း
လူ”စင်သီယာက ကြာဆစ်နွယ်ကို တကယ်ပဲ အားကျဟန်
ဖြင့် ပြောလာ၏။

သူက စင်သီယာကို ငေးကာ

“မင်းလည်း ကံကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ စင်သီ
ယာ၊ မင်းကို စွဲလမ်းစွာနဲ့ချစ်တဲ့ ရဲသွေးရှိတယ်မဟုတ်လား”“နေပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မနဲ့ ရဲသွေးကို ချစ်သူတွေလို
ဘာကြောင့်ထင်ရတာလဲ တော်ဘုန်းလူ”မျက်နှာတည်တည်လေးဖြင့် စင်သီယာက တော်ဘုန်းလူ
ကို မေးလိုက်၏။“ဗျာ...ဒါက ရဲသွေးက ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားနေတာ
မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားမှာ အတူ
ကျောင်းတက်လာခဲ့ကြတာ”

“ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့က ချစ်သူတွေဖြစ်ရသတဲ့လား၊ ဟုတ်ပါ

တယ် ရဲသွေးက ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ၊ ကျွန်မက
လည်း သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ခင်ပေမယ့် ချစ်ဖို့တော့
စိတ်မကူးမိဘူး တော်ဘုန်းလူ”

“ဟင်”

စင်သီယာမျက်နှာက တကယ်ပြောနေမှန်း သိသာ၏။
အထူးသဖြင့် သူမမျက်ဝန်းတွေက တည်ငြိမ်လွန်းသည်။ ဒါဟာ
ရဲသွေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာခံစားချက်မှ မရှိကြောင်း ပြနေတာပါ
လား။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို”

“ရှင်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါ
တော်ဘုန်းလူ၊ တကယ်တော့ ရှင်လည်း စိတ်ကူးအိပ်မက်က နီးထ
သင့်ပါပြီ”

ဒါဟာ စင်သီယာက သူ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလားဟု
စဉ်းစားမိ၏။

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ နွယ်ဟာ သေဆုံးခဲ့ပြီဆို
တာ၊ ကျွန်တော် အမြဲမမေ့အောင် ကြိုးစားနေပါတယ် စင်သီယာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ နောက်တစ်ခါ ရှင်ရဲ့အနမ်းတွေဟာ

မမှားစေပါနဲ့ တော်ဘုန်းလူ”

“ဗျာ...စင်သီယာဆိုလိုတာက”

ရတ်တရက် သူတို့နှစ်ယောက် မျက်ဝန်းချင်းဆုံသည်။
စင်သီယာမျက်လုံးတွေက ထိုအချိန်မှာ သာမန်ထက် လက်ဖြာနေ
သယောင်။

“ရှင်မျက်စိထဲမှာ ကျွန်မဟာ စင်သီယာလို့ မြင်လာနိုင်တဲ့
နေ့ကို မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်၊ အဲဒီနေ့ရောက်လာလိမ့်မယ်
လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ် စင်သီယာ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့ခြင်းသာ
နားလည်လေသည်။ စင်သီယာ ကျေနပ်ဟန်ပြုံး၏။

ထိုစဉ် တစ်ဘက်မှလာသော ကားမီးရောင်က စူးခနဲ။

“ဟင်...ရဲသွေး လိုက်လာတယ်”

စင်သီယာ၏ စကားမဆုံးမီ ရဲသွေးက သူတို့နားရောက်
လာသည်။ ထိုအချိန် မိုးကလည်းစပြီ။

“စင်သီယာ”

“ရဲသွေး”

ရဲသွေးက ကားတံခါး ဝှန်းခနဲဖွင့်၍ စင်သီယာနား ရောက်လာ၏။ တော်ဘုန်းလူကိုတွေ့တော့ ရဲသွေး မျက်နှာပျက်သည်။

“ဪ...မင်းက စင်သီယာနဲ့အတူ ရှိနေတာပါလား ဘုန်းလူ”

“ကျွန်မတို့ အလုပ်အကိုင်အသွားတာလေ ရဲသွေး၊ ခုတောင် မိုးသိပ်ရွာလို့ ကားခဏရပ်ထားတာ”

စင်သီယာက ခပ်တည်တည် ရှင်းပြမှ ရဲသွေး မျက်နှာ အနည်းငယ် ပြန်ကြည်လင်လာ၏။ ထိုအခိုက်

“ဘုန်းလူ”

“ဟင်...ရှယ်လီ၊ မင်းလည်းလိုက်လာတယ်”

ရဲသွေး၏နောက်ခန်းတံခါးမှ ရှယ်လီ ဆင်းလာလျက် တော်ဘုန်းလူကိုခေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘုန်းလူဖုန်းကို ခေါ်မရလို့ စိတ်ပူပြီးလိုက်လာတာ”

ရှယ်လီက စင်သီယာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး တော်ဘုန်းလူအား စိုးရိမ်သောမျက်နှာနှင့် ပြော၏။

“ကဲ ရှယ်လီ၊ မင်းက ဘုန်းလူနဲ့ ပြန်နှင့်လေ၊ ကိုယ်က

စင်သီယာကားနဲ့ ပြန်မယ်”

“အင်း...ဒါကောင်းသားပဲ၊ လာ ဘုန်းလူ”

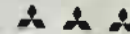
တော်ဘုန်းလူ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ စင်သီယာက တော်ဘုန်းလူကို နှုတ်ဆက်၏။

“မနက်ဖြန် ကုမ္ပဏီမှာတွေ့ကြတာပေါ့ တော်ဘုန်းလူ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကဲ ကျွန်တော်သွားပြီ”

“အိုကေ”

ရဲသွေး၏ စိမ့်မှုဖြင့် ရှယ်လီနှင့်တော်ဘုန်းလူက တစ်ကား ဖြစ်သွားရသည်။ စင်သီယာ ကားကို ရဲသွေးမောင်း၍ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။

“ကြာဆစ်နွယ်ကို ရှင်သီလား ရဲသွေး”

ကိုယ်စီ အိမ်ပြန်သေးဘဲ ညစာအတွက် စားသောက်ဆိုင် လာခဲ့ကြသည်။ စားစရာများကိုစားပြီး စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိတာနှင့် စင်သီယာ ရဲသွေးကို ကြည့်၍ မေးလိုက်ခြင်း။

“ဘာ...ဘာမေးလိုက်တယ် စင်သီယာ၊ ကြာဆစ်နွယ် ဟုတ်လား၊ မင်း မင်း ဒီနာမည်ကို ဘယ်ကသိလာတာလဲ စင်သီယာ၊ ဟိုကောင် ဘုန်းလူ ပြောလိုက်တာမဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် စင်သီယာထံမှ ကြာဆစ်နွယ်ဟူသော နာမည်ကို ကြားသိလိုက်ရတော့ ရဲသွေးတစ်ယောက် အံ့သြတုန်လှုပ် သွား၏။

ပျက်သွားသော ရဲသွေးမျက်နှာကိုကြည့်ကာ စင်သီယာက အဖြေရှာသည်။

“ဒါဆို တော်ဘုန်းလူလိုပဲ ရှင်လည်း ကြာဆစ်နွယ်ကို သိတယ်ပေါ့ ရဲသွေး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် ကြာဆစ်နွယ်ကိုမသိဘူး၊ ဒီမှာ စင်သီယာ ဘုန်းလူပြောတာတွေ တစ်ခုမှမယုံပါနဲ့ကွာ”

သွေးမရှိသောမျက်နှာဖြင့် ရဲသွေးက စင်သီယာကို တောင်းပန်သည်။ စင်သီယာ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“တော်ဘုန်းလူက ကြာဆစ်နွယ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက် ပြီး အိုင်ကို ဘာမှမပြောပါဘူး ရဲသွေး၊ အိုင်ကစပြီး မေးမိတာပါ”

“ဟင်...စင်သီယာက ဘာ ဘာကြောင့် ကြာဆစ်နွယ် အကြောင်း မေးရတာလဲ”

သည်တော့ စင်သီယာက ခပ်မဲ့မဲပြီး၏။ ထို့နောက် ရဲသွေး ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။

“လောကမှာ ကိုယ်နဲ့တူလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိနေ တာဟာ အိုင်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာမဟုတ်လား ရဲသွေး”

“ဘာလဲဟင် ဘုန်းလူက မင်းနဲ့ကြာဆစ်နွယ်ကို တူပါ တယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီလား စင်သီယာ”

“ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြာဆစ်နွယ်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို အိုင်

ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာ ရဲသွေး”

“ဟင်”

တစ်နေ့ ဒီလိုတွေဖြစ်လာမည်စိုး၍ တော်ဘုန်းလူအကြောင်း
စင်သီယာကို ကြံပြောခဲ့၏။

ယခုတော့ ဒီကိစ္စတိုက်ရိုက်ပေါ်လာပြီ။ ရဲသွေး စိတ်ကို
တည်ငြိမ်အောင်ထားကာ

“ကိုယ် စင်သီယာကို အစကတည်းက သတိပေးခဲ့သား
ပဲ၊ ဘုန်းလူဟာ စင်သီယာကို တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်ဆိုပြီး
ချဉ်းကပ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ”

“အိုင်က တကယ်လည်း တော်ဘုန်းလူရဲ့ တစ်စုံ
တစ်ယောက်နဲ့ တူနေတာမဟုတ်လား ရဲသွေး”

အချက်ကျကျ သူမမေးလိုက်တော့ ရဲသွေး ရုတ်တရက်
ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာဆစ်နွယ်ဟာ သေဆုံးခဲ့ပြီ၊ မင်းက
စင်သီယာ”

“တကယ်ပဲ ကျွန်မဟာ စင်သီယာလားလို့ သိချင်မိတယ်
ရဲသွေး”

“ဟင်...မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ စင်သီယာ”

သည်တစ်ခါတော့ စင်သီယာမျက်နှာလေးက ရှုပ်ထွေးနေ
ဟန်။ အမှန်တော့ မိုးတွေသည်းထန်စွာ ရွာချိန် တော်ဘုန်းလူနှင့်
အနီးကပ်ဆက်ဆံရတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရင်းနှီးနေသယောင်။

အထူးသဖြင့် တော်ဘုန်းလူ၏အနမ်းတွေ။ ထိုအနမ်းတွေ
ကြောင့် အံ့သြစရာကောင်းစွာ သူမရင်ခုန်ခဲ့ရ၏။

“ကျွန်မ အမှန်တရားကို သိချင်တယ်၊ ဒီကိုပြန်ရောက်တဲ့
အချိန်ကစပြီး ကျွန်မရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားနေရသလိုပဲ။ အထူး
သဖြင့် တော်ဘုန်းလူရဲ့ ဆွေးရိပ်သန်းနေတဲ့မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရ
တဲ့အခါ ကျွန်မရင်ထဲ ဘာကြောင့် နာကျင်မိမှန်းမသိဘူး ရဲသွေး”

အမှန်အတိုင်း သူမဖွင့်ပြောတော့ ရဲသွေးမျက်နှာ အကြီး
အကျယ်ပျက်လေ၏။

“ဒီမှာ စင်သီယာ၊ မင်းက ဘုန်းလူပြောတာတွေ
နားယောင်နေလို့ပါ၊ အန်ကယ် မကြာခင်ပြန်လာရင် ကိုယ်တို့ အမြန်
ဆုံးလက်ထပ်ဖို့”

“ဟင်အင်း ကျွန်မ ရှင်ကို လက်ထပ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး၊
ရဲသွေး ဒီနေ့မှ ကျွန်မ သေချာသိလိုက်တယ်၊ ရှင်ကို ရှင်ကို

ကျွန်မ မချစ်ဘူး ရဲသွေး”

“ဘာ”

ကြည့်စမ်း သူမထံမှ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ငြင်းဆန်မှု
ကို နာကျင်စွာဖြင့် ရဲသွေး ခံစားလိုက်ရပြန်ပြီလေ။

သူမ၏ ဒီလိုငြင်းဆန်မှုဟာ ရဲသွေးအတွက် ဘယ်လောက်
ခံရခက်ခဲလဲဆိုတာ သူမမသိ။ ထို့ကြောင့် ရဲသွေး နေရာမှ ဝုန်းခနဲ
ထရပ်ကာ

“မင်း ငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ် စင်သီယာ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး ရဲသွေး”

စင်သီယာကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက် ငြင်းသည်။
ရဲသွေးမျက်နှာ ဒေါသဖြင့်နီလာ၏။

“မင်း...မင်း ဘာကြောင့် ငါ့ကိုငြင်းရတာလဲ စင်သီယာ၊
မင်းကို ငါ ဘယ်လောက်မျှော်လင့်ခဲ့လဲဟင်၊ မရဘူး စင်သီယာ၊
မင်းဟာ ကြာဆစ်နွယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ စင်သီယာဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်
ရမယ်”

“ရှင် ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ ကျွန်မ ကျွန်မက
ကြာဆစ်နွယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား ရဲသွေး”

အံ့သြလွန်းသောမျက်နှာဖြင့် သူမမေးတော့ ရဲသွေး စကား
မှားသွားမှန်း သိပေမယ့် ပြင်မရပြီ။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ပြောတာက”

“ကျွန်မ ကျွန်မ တော်ဘုန်းလူကို သွားမေးမယ်”

“ဟာ စင်သီယာ”

သို့သော် စင်သီယာက လျင်မြန်စွာဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ ပြေး
ထွက်သွားသည်။ ရဲသွေး စိုးရိမ်ကာ နောက်မှလိုက်၏။

“စင်သီယာ”

“ရှင် ကျွန်မနောက် လိုက်မလာနဲ့ ရဲသွေး”

“ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေ စင်သီယာ”

ရဲသွေးက စင်သီယာကိုမှီရန် အားစိုက်၍ ပိုပြေးလိုက်
သည်။ ဒါ့ကိုမြင်တဲ့ စင်သီယာက ရှေ့ကိုအပြေးမှာ တစ်ဖက်မှလာ
သော ကားရှေ့အရောက်

“စင်သီယာ ကား ကား”

“အို”

“ကျီ”

“ဝုန်း”

“အား”

“ဟင် စင်သီယာ”

အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်သော ကားရှေ့သို့ စင်သီယာ
မေ့ခနဲလဲကျသွားတော့၏။

ရဲသွေးအနားရောက်လာကာ စင်သီယာကို ပွေ့ထူသည်။

“စင်သီယာ...စင်သီယာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ကားက အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်
လိုက်လို့”

“မိန်းကလေးက သူ့ဘာသာလန့်ပြီး မေ့သွားတာ”

အနားရှိလူများ ဝိုင်းအုံလာလျက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
ဝေဖန်နေချိန်တွင်

“ဒီမှာ မိန်းကလေးကို နီးရာဆေးခန်း အမြန်ပို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်ကြာ အလန့်လွန်ပြီး ရှောင်ဖြစ်သွား
မယ်”

အားလုံးသတိပေးမှ ရဲသွေးက မေ့နေသော စင်သီယာကို
ကားဖြင့် ဆေးခန်းသို့ခေါ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ဘုန်းလူ ဘုန်းလူက တို့ကို
လက်မထပ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

စင်သီယာတို့နှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် တော်ဘုန်းလူနဲ့ ရှယ်လီ
တို့ ကန်တော်ကြီးရောက်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ရှယ်လီ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မ
ကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြာဆစ်နွယ်ကလွဲပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ
မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်တာ ဒီနေ့မှ ပိုသိလိုက်ရတယ်”

ရှယ်လီကို အားနာစွာဖြင့် တော်ဘုန်းလူ တောင်းယူ၏။

“ရှင် ရူးနေသလား ဘုန်းလူ၊ ကြာဆစ်နွယ်ဟာ သေပြီ
လေ၊ ဘာလဲ ဟို နိုင်ငံခြားကပြန်လာတဲ့ စင်သီယာကို ရှင် ကြာဆစ်
နွယ်လို့ ထင်နေသလားဟင်”

“သူဟာ ကြာဆစ်နွယ်နဲ့ သိပ်တူတာမှန်ပေမယ့် တကယ်
စစ်မှန်တဲ့ ကြာဆစ်နွယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်
ရှယ်လီ”

မိုးတွေရွာနေချိန်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ နွယ်အမှတ်ဖြင့်
စင်သီယာအပေါ် ဆက်ဆံမိတာတွေအတွက် သူ နောင်တမရချင်ပါ။

“ဒါနဲ့များ နှစ်ဖက်လူကြီးတွေကလည်း သဘောတူနေတာ”

ရှယ်လီတို့ကိစ္စကို ဘုန်းလူက ပျက်မလို့လား၊ ဒီမှာ ဘုန်းလူ ရှင်ဆုံးပါးသွားတဲ့ ကြာဆစ်နွယ်ကို ကြိုက်သလောက်တမ်းတပါ။ တို့ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကိုတော့ ဘုန်းလူ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့နော်”

ကြာဆစ်နွယ်ဆုံးပြီးနောက် တော်ဘုန်းလူဟာ ရှယ်လီလက်ထဲ ပိုင်နိုင်စွာရောက်လာပြီဟု ဝမ်းသာခဲ့၏။

ယခုတော့ ကြာဆစ်နွယ်နှင့်တူသော စင်သီယာ ပေါ်လာတာကြောင့် ရှယ်လီ စိတ်ကူးတို့ ပျက်ရတော့မည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် ရှယ်လီကျေနပ်လောက်အောင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်တော် မတည်ဆောက်ပါရစေနဲ့ ရှယ်လီ”

“ရှင်...ရှင်”

တော်ဘုန်းလူ၏ စကားများက ရှယ်လီမျှော်လင့်ချက်ကို ပြိုကွဲစေပြီမို့ ခြေပင်ခိုင်ခိုင်မရပ်နိုင်တော့ပေ။

“ရှယ်လီ”

“ရှင် ဖယ်ပါ၊ ရှင်ဟာ နည်းနည်းမှ ညှာတာစိတ်မရှိတဲ့ လူပဲ တော်ဘုန်းလူ၊ တို့ကို ဒီလိုငြင်းတာ စင်သီယာကြောင့် မဟုတ်

လား၊ တို့ သူ့ကိုသွားတွေ့မယ်”

ထိုစဉ်

“တိ”

ရှယ်လီဖုန်းသံမြည်လာတာကြောင့် ကိုင်လိုက်တော့

“ဘာ...ဘာပြောတယ် ရဲသွေး၊ စင်သီယာ ကားတိုက်ခံ

ရလို့ ဟုတ်လား”

ထို့နောက် ရှယ်လီ ဖုန်းကိုဆတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်၏။

“ဘယ်သူ...ဘယ်သူ ကားတိုက်ခံရတယ် ရှယ်လီ၊

စင်သီယာလားဟင်”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် မေးနေသော တော်ဘုန်းလူကို ကျေနပ်အားရသောအပြုံးနှင့် ရှယ်လီကြည့်၏။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အပြစ်ဒဏ် ကိုယ်ခံရတာပဲလေ၊ သူက အားလုံးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ချင်တာကိုး”

“သူ သူ ဘယ်မှာလဲ ရှယ်လီ”

“ဘာလဲ ဘုန်းလူက စင်သီယာအတွက် စိတ်ပူနေပြီလား၊

အဟွန်း လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကတော့ တို့အသည်းကွဲအောင်လုပ်တဲ့ ကြာဆစ်နွယ် ဆုံးခဲ့တယ်၊ အခု စင်သီယာအလှည့်၊ ကဲ ကျွန်မလို့

အတူသွားကြတာပေါ့ ဘုန်းလူ”

တော်ဘုန်းလူမှာ မငြင်းနိုင်ဘဲ ရှယ်လီနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရင်ထဲမှာ စင်သီယာအတွက် ဆုတောင်းနေသည်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့လေ။

သူမမေ့နေခဲ့တဲ့အချိန်တွေက သူ့အတွက် ရှည်ကြာလွန်းလှသည်။ ခေါင်းအုံးဖြူဖြူထက်တွင် မျက်တောင်ကော့များ မှေးယှက်လျက် သူမပုံစံက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့်အတိုင်း။

ဘယ်လိုအနေအထားကပဲကြည့်ပါစေ သူမသည် ဘာကြောင့် ကြာဆစ်နွယ်နှင့် ဒီလောက်တူနေရပါသလဲ။

“စင်သီယာရဲ့ ဒက်ဒီကို ရဲသွေးကြိုလာပြီ”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏အသံက သူ့နားထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်။ ခန့်မှန်းထားသော ရက်ထက် ကြိုရောက်လာသည့် စင်သီယာ ဒက်ဒီတဲ့။

“သမီး...သမီး ဒက်ဒီသမီးလေး”

လူတစ်ယောက်သည် စိုးရိမ်သောကအသံနှင့်အတူ သူတို့ကို ဖြတ်ကျော်လျက် စင်သီယာနား ရောက်လာခိုက်

“ဟင် အန်ကယ် အန်ကယ် ဦးတင်နွယ်ပါလား”

သူသည် စင်သီယာ၏ဖခင်ကို မယုံနိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းများစွာဖြင့် ကြည့်နေမိစဉ် ရဲသွေး အနားရောက်လာသည်။

“ကံဆိုးလိုက်တဲ့သမီးလေးရယ် ဒီတစ်ခါလည်း ဒုတိယအကြိမ် ဒီအဖြစ်မျိုး ထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီတဲ့လားကွယ်”

ဦးတင်နွယ်သည် မျက်ရည်များရစ်ဝဲလျက် စင်သီယာမျက်နှာကို ကြေကွဲစွာ စိုက်ကြည့်လျက် တီးတိုးဆိုသည်၏။

ထိုပုံစံကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ တလှိုက်လှိုက်ခုန်လာသည်။

“ဒုတိယအကြိမ် ဒီအဖြစ်မျိုးဆိုပါလား”

သည်အချိန်မှာပဲ သူက ရဲသွေးပခုံးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ကာ

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရဲသွေး”

ဟု အံ့ကြိတ်ကာ မေးမိ၏။ ရဲသွေးက သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ရှောင်ရှား၍

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဘုန်းလူ”

“ဘာကြောင့် စင်သီယာရဲ့ အဖေဟာ အန်ကယ်ဦးတင်နွယ်ဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း မင်း ငါ့ကို ဘာတွေဖုံးကွယ်ထားလဲဟင် ရဲသွေး”

သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းပြစွာသိချင်နေပြီ။

ရဲသွေး သက်ပြင်းချသည်။

“ခုအခြေအနေမှာ အားလုံးဟာ စင်သီယာပေါ့ပဲ မူတည်တယ် ဘုန်းလူ”

“ဒါပေမယ့် အခု သူ့သတိမရသေးဘူးလေ၊ မင်း မင်း ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ ရဲသွေး သူ သူဟာ ကြာ ကြာဆစ်နွယ်မဟုတ်လားဟင်”

တကယ်တမ်း လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ကြာဆစ်နွယ် ဆုံးပါးသွားခဲ့တာကို သူ့မျက်လုံးနှင့် တပ်အပ်မမြင်လိုက်ရပါ။ ထို့အတွက် နောက်ဆုံး ချစ်သူ၏ဈာပနကို ကိုယ်တိုင်မပို့ဆောင်ရသော သူ့ရင်သည် အမြဲနာနေခဲ့၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ စင်သီယာပဲ ဘုန်းလူ”

“မင်း ညာတယ်၊ အန်ကယ်ဦးတင်နွယ်မှာ ကြာဆစ်နွယ်ဆိုတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ရဲသွေး”

ထိုစကားကြောင့် ရဲသွေး ငိုငဲ့နေပြန်သွား၏။ အမှန်တရားကို ကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထား၍မရပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ အခု စင်သီယာဘဝနဲ့ပဲ ရှိနေ

တယ် ဘုန်းလူ၊ မင်းကို သူမသိဘူး”

ရဲသွေးက လက်ရှိအခြေအနေပဲ ပြော၏။

သည်အချိန်မှာ မေ့နေသော သူမမျက်ခွံလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၏။

“ဟော...သမီး သမီးလေး သတိရလာပြီ”

သူတို့အားလုံး စင်သီယာနား ရောက်သွားကြသည်။
တဖြည်းဖြည်း စင်သီယာမျက်တောင်လေးများ လှုပ်ခတ်လာလျက်

“သမီး”

“စင်သီယာ”

ဦးတင်နွယ်နှင့် ရဲသွေးတို့က ဝမ်းသာအားရခေါ်စဉ် သူမ၏ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်လာလျက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာလေသည်။

“မောင်...မောင်ဘယ်မှာလဲ”

“ဟင် နွယ်”

နွယ်၏ ထာဝစဉ်ချုံ့မြဲသော အသံလေးဖြင့် သူ့ကို မောင်ဟုခေါ်သံလေးက နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာပါစေ ပြောင်းလဲမသွားပါလား။

သူရှေ့သို့တိုးသွားလျက်

“နွယ်”

“အို...မောင် မောင်ရယ်”

သူမသည် မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် စီးကျလျက် သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လေ၏။

ထိုအပြုအမူကို ဦးတင်နွယ်နှင့် ရဲသွေးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လျက် အံ့အားသင့်နေကြပြီ။

“ဒက်...ဒက်ဒီ မောင်နဲ့သမီးကို မခွဲပါနဲ့နော်၊ သမီးရဲသွေးကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့”

တော်ဘုန်းလူလက်ကို ကိုင်ဆွဲရင်း သူမက ဦးတင်နွယ်အား မျက်ရည်များဖြင့် တောင်းပန်လိုက်ချိန်မှာတော့

“သ...သမီးလေး အတိတ်ကိုသတိရပြီပေါ့နော် ဟုတ်လား”

ဦးတင်နွယ်က မျက်ရည်ပဲလျက် ဝမ်းသာသောလေသံဖြင့် မေး၏။ သူမက ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလျက်

“သတိရပါပြီ ဒက်ဒီ၊ သမီးဟာ ကြာဆစ်နွယ်ဘဝက အတိတ်မေ့ပြီး စင်သီယာဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း သတိရပါတယ်။

အခု သမီး ပြန်သတိရလာတာက အရင်က ကြာဆစ်နွယ်ဘဝကို ပါ။

“ဟင်...ဒါ...ဒါဆို မင်း မင်း တကယ်ပဲ မောင့်ရဲ့နွယ် ပေါ့နော်”

လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားပြီဟု ထင်ခဲ့သော မြတ်နိုးသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတဲ့ တော်ဘုန်းလူ၏ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမှုက ဘယ်သူမှလိုက်မမီပေ။

တော်ဘုန်းလူမေးတော့ သူမက အပြုံးလေးဖြင့် ညင်သာ စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလျက်

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ကျွန်မက မောင့်ရဲ့နွယ် အစစ်ပါရှင်”

“အိုဗျာ...နွယ်...နွယ်ရယ်၊ မောင်ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်”

“အို”

ရင်ထဲက ဝမ်းသာမှုကို ဟန်မဆောင်နိုင်သော သူသည် သူမကိုယ်လေးကို နောက်တစ်ခါ လွတ်ထွက်မည့်အလား ကြည်နူး စွာ တင်းတင်းဖက်လိုက်မိ၏။

ဦးတင်နွယ်က ထိုမြင်ကွင်းကို အပြုံးဖြင့်ကြည့်ကာ

“ဒက်ဒီလည်း နောင်တရပါပြီ သမီးရယ်၊ ပထမ တစ်ကြိမ် သမီး ကားအက်စီးဒင့်ကြောင့် အတိတ်မေ့သွားကတည်းက ဒက်ဒီဟာ ကိုယ့်အမှားကိုယ် နောင်တရခဲ့မိပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီအချိန်ကသာ သမီးလေး သေသွားခဲ့ရင် ဒက်ဒီ ဖြည်ဆည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုလို သမီး အတိတ်ကို မေ့သွားကတည်းက ဒက်ဒီဟာ ကိုယ့်အမှားကိုယ် နောင်တရခဲ့မိပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီအချိန်ကသာ သမီးလေး သေသွားခဲ့ရင် ဒက်ဒီ ဖြည်ဆည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုလို သမီး အတိတ်ကိုသတိရလာမှတော့ ဒက်ဒီက ဟောဒီက မောင်တော်ဘုန်းလူနဲ့သမီးကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်တွဲ ခွင့်ပေးလိုက်ပါပြီ”

“အို...ဒက်ဒီရယ်၊ သမီး သမီး သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဖခင်က ခွင့်ပြုလိုက်ပြီမို့ ကြာဆစ်နွယ်နှင့်အတူ တော်ဘုန်းလူ ဝမ်းသာသွားရ၏။

တော်ဘုန်းလူက ဦးတင်နွယ်ကို ထိုင်ကန်တော့သည်။

“ကျွန်တော် နွယ်ကို တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်အောင်ထား

ပါမယ် အန်ကယ်”

“သာဓုကွယ်...သာဓု...သာဓု”

တော်ဘုန်းလူနှင့် ကြာဆစ်နွယ်တို့၏ ပြန်လည်ပေါင်းဆုံခန်းကို ရဲသွေးနှင့် ရှယ်လီတို့ တစ်ခဏမျှ ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်စီအပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

ဦးတင်နွယ်က သူတို့နှင့်အတူ လိုက်လာလျက်

“ဖူးစာဆိုတာ ဇွတ်ဖန်တီးလို့မရဘူးလို့ သမီးတို့ကိုကြည့်ပြီး မောင်ရဲသွေးတို့လည်း သင်ခန်းစာယူပါကွယ်”

အချစ်ရုံးသမားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရဲသွေးနှင့် ရှယ်လီတို့က ဦးတင်နွယ်စကားအဆုံး၌ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန် အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော တော်ဘုန်းလူနှင့် ကြာဆစ်နွယ်တို့မှာ အပြုံးချင်း ပြိုလျက်

“နွယ်”

“မောင်”

“ကံကောင်းလို့ပါလား နွယ်ရယ်၊ မောင်တို့သုံးနှစ်သုံးမိုးကွဲကွာပြီးမှ ပြန်ဆုံကြရတာ”

ကြာဆစ်နွယ်၏ လှပသောမျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်နော် မောင်၊ နွယ် အတိတ်မေ့သွားတဲ့အချိန်မှာ ဒက်ဒီတို့က နိုင်ငံခြားခေါ်လာပြီး စင်သီယာအဖြစ် ဘဝကို အသစ်စစတယ်လေ၊ နွယ်ကလည်း အဲဒီအချိန်က ဘာမှမမှတ်မိလေတော့ တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးလာတဲ့ စင်သီယာလို့ ထင်မိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရယ် မိုးတွေရွာတဲ့ အခါတိုင်း နွယ်ရင်ထဲ ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အမြဲလွမ်းနေခဲ့ရတာပါကွယ်”

သူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရင်း သူမက တမ်းတစွာပြောလာ၏။ သူမ၏ ကျောပြင်ပြည့်ပြည့်လေးကို သူ တင်းကြပ်စွာဖက်ရင်း

“မောင်ဟာလည်း နွယ်ကို သုံးနှစ်လုံးလုံး တစ်နေ့မပြတ် သတိရတမ်းတခဲ့ရတာပါကွယ်၊ တကယ်တော့ မောင်တို့ရဲ့အချစ်က စစ်မှန်လို့သာ နေရာဒေသတွေ ဘယ်လောက်ဝေးကွာပါစေ အချိန်ကာလတွေ ဘယ်လိုပြောင်းပါစေ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ပြန်ဆုံကြတာပဲ နွယ်”

“မောင်ပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ၊ ဟော အပြင်မှာ မိုးတွေ

ရွာနေပြီ မောင်"

သူမပြော၍ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် တဖွဲဖွဲရွာနေသော မိုးရေမိုးပေါက် မိုးစက်လေးများကို တွေ့ရ၏။

"မတိုက်ဆိုင်ဘူးလား နွယ်၊ မောင်နဲ့နွယ်တို့ စတင်တွေ့ဆုံကြတုန်းကလည်း ဒီလို မိုးရွာတဲ့အချိန်ပဲ၊ အခု ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆုံတော့လည်း မိုးရွာတဲ့အချိန်ပဲ၊ တကယ်တော့ မောင်နဲ့နွယ်တို့ ရဲ့ အချစ်ပန်းဟာ အေးမြတဲ့မိုးရေစက်တို့နဲ့အတူ ပွင့်လန်းလာတာ ပါကွယ်"

"ကဗျာဆန်ဆန် ပြောတတ်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ နွယ်က တော့လေ ကြာဆစ်နွယ်ဆိုတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ဟာ မောင့်ရဲ့မေတ္တာ မိုးရေစက်တို့နဲ့ စွတ်ဖြန်းမှ ပွင့်လန်းလာမယ့် ပန်းလေးပါလို့"

"နွယ်ရယ် မောင့်မေတ္တာ မိုးရေစွတ်ဖြန်းမှ ပွင့်လန်းလာ မယ့် ပန်းလေးတဲ့လားကွယ်"

သူ၏အမေးကို သူမက သူရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ အပြုံးတို့ဖြင့် ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြလေသည်။

ရင်ခွင်ထက်မှ မျက်နှာလေးကို အသာဆွဲမော့ယူလျက် အနမ်းတို့ဖြင့် လန်းဆန်းစေ၏။ ထိုအချိန် မိုးတို့ ပိုသည်းထန်လာ

ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ညှိမှိုင်းအေးမြလျက် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ မှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်ရင်ခွင်မှာ တစ်ယောက် နွေးထွေးစွာခိုလှုံလျက်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်းငြိမ်းချမ်းပါစေ။
ဆုအဋ္ဌလီ

BURMESE
CLASSIC
.COM